

Chia Tay Tình Đầu

Hồng Vân

Tập 1

Từ Sài Gòn đến Vũng Tàu không xa, chỉ hơn trăm cây số, nhưng Khánh Vy thích khởi hành chuyến xe sớm. Cô không muốn ai đưa tiễn, không muốn sự chia ly đầy nước mắt, chỉ làm nặng bước chân.

Ngả đầu vào thành ghế, mắt hướng lên màn hình với chương trình ca nhạc với ca khúc “ngậm ngùi”, trong lòng cô xót xa theo lời nhạc:

“Nắng chia nửa bãi chiều rồi.
Vườn hoang trinh nữ xếp đôi lá sầu.
Sợ buồn con nhện giăng mau.
Em ơi hãy ngủ, anh hầu quạt đây ...”.

Có nước mắt trào ra khoe mình. Cô đưa tay lau vội không muốn những chuyện đau lòng khơi trong tâm trí. Cô đã rũ bỏ từ hôm qua và xếp câu chuyện vào dĩ vãng.

Giờ đây một mình đến nơi xa lạ, cô rất lo nhưng tự nhủ lòng sẽ làm lại cuộc đời mới, phải thay đổi cách nhìn và cả cách sống thôi. Chớp nhẹ mi cho giọt nước mắt lăn dài. Sá gì những người bạc bẽo mà đau.

Khi nhận quyết định chuyển nhận công tác, Khánh Vy cũng buồn, lòng đau như cắt. Phải xa nơi mình sinh trưởng để quên đi một người, cô có là người bạc bẽo không? Tại sao lại để chuyện tình cảm làm đảo lộn tất cả? Rồi cô suy diễn đến nơi mình sẽ sống và làm việc, hoàn toàn xa lạ nhưng cô hài lòng với quyết định này.

Khánh Vy khẽ thở dài.

– Hình như cô đang mang tâm sự gì buồn lắm, nên từ khi xe chuyển bánh đến giờ, cô luôn nghe tiếng thở dài và nước mắt thì cứ hoen mình.

Khánh Vy sững sốt nhìn sang người vừa cất giọng nói, cô phải thu nhanh các nhìn.

– Đừng giận là tôi tò mò nhé!

Khánh Vy vẫn làm thinh. Giọng nói lại tiếp tục:

– Xin lỗi nhé!

Cô vẫn không tỏ ý hay đáp lời, mắt quay sang hướng cửa. Người đàn ông không nói gì nữa vì biết bạn đồng hành là người khó tính. Anh nhắm mắt lại và cố không để ý về cô gái có gương mặt buồn thảm ấy.

Phản Khánh Vy, cô biết mình chưa bao giờ yêu đuối đến như vậy, chợt thấy thương thân mình quá đỗi.

Không gian chợt buồn chập chùng, mây xám ngắt dù bình minh đã ló dạng.

Ngồi trên xe, cô không thể nghe tiếng gió vi vu, chỉ cảm nhận ngọn gió đùa trên sóng lúa.

“Tôi biết ngày mai trời giông mưa Mưa thì mưa, tôi không bước vội Nhưng chậm thế nào cũng phải xa nhau.”.

Xa nhau? Vâng! Đã xa nhau thật rồi. Chiếc xe lăn bánh qua bao nhiêu cây số là cô đã biệt ngàn. Niềm tin yêu tan nhanh khiến cô có quyết định dứt khoát:

quên đi một người mình từng yêu say đắm đâu phải dễ trong một sớm một chiều.

Bất ngờ trên vai cô bị đè nặng, anh chàng tò mò khi nãy ngủ say, ngả đầu êm ái trên bờ vai nhỏ. Phải làm sao bây giờ?

Khánh Vy khó chịu, cô đành đưa tay đẩy. Anh chàng mê ngủ bị đẩy qua phía ngoài nên đầu chạm vào thành ghế nhưng vẫn say ngủ, Khánh Vy tò mò nhìn vào gương mặt của anh. Trong giấc ngủ mê, anh chột ngoan hiền như đứa trẻ không có vẻ tò mò chuyện người khác.

Qua khúc quanh, chột xe thẳng gấp làm hành khách chồm ra phía trước, và anh chàng say ngủ va đầu vào thành ghế.

Anh ta mở bừng mắt kêu lên:

– Úi cha!

Rồi ngượng ngập nhìn sang Hạnh Vân làm bầm như để bào chữa:

– Thức khuya rồi phải dậy sớm, nên buồn ngủ quá.

Khánh Vy giả lơ đưa mắt nhìn khung cảnh bên đường. Nắng trên cao phả xuống mặt đường, vài chú cò con háo thắng chao lượn trên đồng lúa. Không khí khác lạ cho cô cảm giác thoải mái hơn, nỗi buồn đã có trước đây bỗng chốc biến mất.

Cô là người cuối cùng bước xuống xe khi tới bến. Hành trang của cô chỉ vồn vện nằm trong chiếc vali nhỏ.

Khánh Vy nghĩ thầm:

– Chuyện đầu tiên là đến Xuân Trà, sau đó hẵng tính tiếp.

Xuân Trà không ngạc nhiên khi nhìn thấy bạn, vì họ đã liên lạc với nhau từ trước.

– Hành trang chỉ có vậy thôi sao?

Khánh Vy gật nhẹ:

– Ừ. Tao đâu có điệu dàng.

Xuân Trà trề môi:

– Chắc không?

– Nếu điệu dàng, tao đâu có mắt ...

Xuân Trà trừng mắt:

– Không chắc!

- Chỉ muốn chứng minh cho mày hiểu.
- Hiểu quá rồi tiểu thư. Nhìn mày, tao không thể đoán tâm trạng hiện giờ.

Khánh Vy lắc đầu:

- Hiện tại tao là người khác hoàn toàn, một Khánh Vy yêu đời chưa hề buồn.
- Thật chứ?
- Mày không tin?
- Sao tin nổi. Nếu mày chịu nổi cú sốc đó thì không nên chuyển công tác ra đây. Thành phố nhỏ này không bằng Sài Gòn, tài năng của mày sẽ mai một cho xem.
- Cái tao cần là sự chân thật và giúp ích cho xã hội, chứ không chê nơi làm việc ít tiền hay không có tiếng tăm.
- Mày nghĩ vậy sao, Vy?
- Không đúng sao mà thắc mắc? Nè! Đón khách kiểu gì lạ vậy? Không mời khách vào nhà, cứ đứng ở cổng điều tra hoài.

Xuân Trà cười:

- Xin lỗi nha. Vào đi!
- Ông Bằng đâu?
- Đi công tác rồi, tuần sao mới về.

Đặt vali ở góc tường, Khánh Vy hỏi:

- Từ nhà mày sao biến ra sao?

Xuân Trà dí dõm:

- Gần thôi. Bằng con đường tao với mày đi từ nhà đến trường.
- Ví dụ điển hình nghệ!
- Bởi tao muốn nhớ thời áo trắng.

Khánh Vy mơ màng:

- Dễ thương, ngu ngơ và ủy mị nữa. Một kỷ niệm đẹp đáng nhớ trong đời, phải không?
- Trong mơ, tao luôn thấy hình ảnh đó, giờ thì mỗi đứa một hướng đi.
- Riêng tao thì lận đận.
- Ai bảo mày tin người.

Khánh Vy sụp mắt:

- Bạn bè không tin còn tin ai.
- Biết vậy, giờ có đau thì đừng hận.
- Tao có giận ai đâu. Tao chỉ làm người thua cuộc.

Nói xong, Hạnh Vân xua tay:

- Thôi, dẹp chuyện đó đi. Tao từ giã Sài Gòn là không còn nhớ chuyện của ngày hôm qua. Giờ tao lang thang một chút và làm phiền mày vài ngày, khi nhận việc xong, tao sẽ ở tập thể.
- Mày không thích ở đây với tao sao?
- Chuyện xảy ra sờ sờ trước mắt, mày còn chưa sợ à?
- Nó khác mày khác.

Khánh Vy nhướng mắt:

- Ai cũng là con người cả, có những chuyện mình biết rõ không nên làm, nhưng không cưỡng được khi con tim mạnh hơn lý trí Trà ơi. Rất cảm ơn lòng tốt của mày, nhưng tao không muốn chen vào tổ ấm ấy đâu. Thôi tao đi, lát nữa về.
- Tao chờ mày về ăn trưa.
- Đừng chờ! Tao gấp đâu ăn đó, lang thang có thể cả ngày.

Khánh Vy rời nhà đi ra hướng biển, bước chân thong thả như người hờn rồi.

Con đường ngắn dần. Cô cảm nhận vị mặn của biển phảng phất trong gió, bờ cát dài nằm im đợi chờ con sóng vỗ vập.

Cô cúi xuống cời đôi giày đặt bàn chân xuống cát mịn, hướng mắt ra ngoài khơi. Tâm hồn chợt trôi vào khoảng không gian xa xôi. Vy nghe lòng nhói đau khi nhận ra mình thật đơn độc.

Tuy nói cứng rắn sẵn sàng quên hết nhưng thật ra Khánh Vy rất đau đớn. Làm sao không đau khi hạnh phúc trong tầm tay chỉ trong chớp mắt đã rời xa.

Nếu như ...

Phi Dung với gương mặt buồn bã, đôi mắt mọng đỏ, nhỏ giọng:

- Vy ơi! Hãy tha thứ cho tao nhé! Tao đâu muốn phá vỡ hạnh phúc của mày với anh Quyền. Mày là người nhân hậu, chắc không nỡ nhìn cảnh con tao không có cha. Không phải tao chỉ nghĩ đến bản thân và quyền lợi để buộc mày đâu, mà tao thay con tao van xin mày đấy. Tuy nó chưa chào đời nhưng đã thành hình toàn vẹn rồi, Vy ạ.

Nhìn giọt vắn giọt dài của bạn mà không hề nghe lòng xúc động, Vy hỏi:

- Mày không biết tao và anh Quyền đã đính hôn rồi sao? Tao nhớ không lầm, hôm ấy mày còn chúc phúc cho tao nữa mà. Chẳng lẽ ngoài Quyền ra, không còn người đàn ông nào cho mày trao gửi trái tim? Đừng nói đến chuyện nhân hậu, nhân nghĩa gì nữa. Cái gì không thuộc về mày thì sẽ không là của mày, đừng

đem ngàn lý do để thuyết phục tao. Chuyện đàn dúi đó mày tự lo, tao không can dự. Còn chuyện từ hôn với Quyền, có lẽ tao không làm được, bởi chẳng gì xấu hổ cho bằng.

Phi Dung thống thiết kêu:

– Vy ơi ...

Khánh Vy quay lại bằng giọng chắc nịch:

– Mày cứ đến với anh Quyền, anh phải có trách nhiệm với mày, còn tao không có ý kiến gì cả. Nếu anh thật lòng yêu thương mày, thì nói sao cho xuôi tai tao thì chuyện xem như đã xong.

– Nhưng anh Quyền không yêu tao.

Khánh Vy cười gằn:

– Không yêu ư? Mày biết anh không yêu, tại sao mày lại thất thân với anh để hậu quả nghiêm trọng làm tổn thương tình cảm bạn bè.

– Mày đừng giận tao nghe Vy! Tao đã quá yêu Quyền dù biết anh là người yêu của mày. Chỉ vì một chút không kìm lòng, tội tao đã ...

– Mày hãy đến van xin cha mẹ anh. Tao nghĩ họ không nỡ để máu thịt mình bơ vơ đâu. Phần tao nói là nói vậy, chứ làm sao có thể chấp nhận người chồng không chung thủy. Nếu tao vẫn đến với anh, liệu sao này hạnh phúc có bền vững hay không?

Đôi mắt Phi Dung rực sáng:

– Vy ơi! Mày thật sự giúp tao sao?

– Dù bận nhưng tao đâu nỡ để mày khổ, tình cảm bạn bè cả mười năm rồi chứ ít gì. Sẵn đây tao cũng chia tay mày luôn, và thật lòng chúc mày hạnh phúc bên người mày yêu thương.

– Mày cũng đừng buồn ...tao ngại quá ...Mình và là bạn bè chứ?

Khánh Vy cười héo hắt:

– Bạn bè à? Tao cũng không biết có thể quan hệ với mày như xưa nữa không, nhưng không thù địch là được chứ.

Phi Dung lặng thinh. Đến hôm nay, Khánh Vy mới nhận ra cái bụng lúp xúp của Phi Dung. Họ đã có những giây phút tuyệt vời bên nhau lâu đến vậy mà cô nào hay biết. Rất may là cô đã dừng lại ngay lúc này, nếu không khi là vợ Quyền, cô còn đau đến đâu.

– Đủ rồi phải không Dương? Tao về đây!

Khánh Vy bước đi không hề quay lại. Không gian chiều cuối thương sao âm đạm. Gió thổi nhẹ trên đầu.

Mắt chợt ướt, cô lẩm bẩm:

– Kết thúc một mối tình.

Khánh Vy lặng người, hóa ra Quyền chưa bao giờ yêu cô thật lòng.

– Tạm biệt nhé, tình đầu của tôi!

Nắng đã gắt và không gian làm cô thấy tâm hồn mình trống trải hơn. Bao giờ cho nguôi sầu, thôi xót xa?

Tình yêu đó, kỷ niệm đó, xin đem chôn sâu tận đáy lòng. Không nên lưu luyến những gì còn là của mình.

Sau khi ở Sở Y tế về, cô dọn dẹp căn phòng được dành sẵn. Khánh Vy trải tấm nhựa hoa xuống nền thay cho thảm, chiếc nệm nhỏ đặt sát tường. Sẽ không có cái ghế nào cho khách, và cô cũng không mong điều đó.

Chiếc bàn nhỏ với chiếc ly thủy tinh cắm mấy cành cẩm chướng tím. Cô vốn thích màu tím mà.

Quyền đã từng nói:

– Màu tím buồn lắm Vy ơi. Trong đôi mắt em vẫn có màu tím đấy!

Khánh Vy cười:

– Đôi mắt có màu tím đâu dễ có, dù buồn em cũng chịu.

Và hôm sau, đôi mắt màu tím ấy như có sương giăng, long lanh ngấn nước.

“Em giữ mãi trong lòng kỷ niệm Mỗi tình thơ mộng đã ngàn xa.”.

Có tiếng gõ cửa. Khánh Vy tươi cười khi thấy Xuân Trà.

– Sao, có gặp rắc rối gì không?

– Suôn sẻ. Nhờ vài dòng chữ gợi cảm. Mày đi đâu ghé tạt qua đây vậy?

– Xem mày cơm nước ra sao.

Khánh Vy chỉ hộp cơm còn để trên bàn:

– Tao đâu có ngu vì buồn mà nhịn đói.

– Nghĩ vậy thì tốt!

– Ông Bằng về chưa mà mày lo cho tao?

Xuân Trà háy bạn:

– Nói nghe thấy ghét! Quan tâm bạn bè không biết ơn còn hỏi. Nhà gì không có cái ghế ...rồi khách ngồi đâu?

– Tao không tiếp khách, ngoài mày. Vả lại sống theo kiểu Hàn Quốc ...ngồi đất.

– Chứ không phải ngại tốn tiền à? Thôi, tao mua tặng mày.

Khánh Vy kêu lên:

– Thôi, tao không nhận đâu. Cứ cho tao làm người vô sản đi Trà. Sống một mình càng đơn giản càng tiện.

– Con nhỏ rởm đời!

Khánh Vy cười:

- Bối rơm nên ra đây bầu bạn với mây cho vui, không hoan nghênh còn mắng.
- Tao không khoái bầu bạn kiểu đau tim như mây.
- Ủ. Có đau mới thấm thía hai chữ “tình yêu” chứ lý.
- Đông dài hoài! Ăn cơm đi, đã quá trưa rồi. Chiều tao ở lại chơi với mây.

Hôm nào không trực, mây đến tao.

- Ủ.
- Hứa thì phải đến chứ đừng nói suông nha!
- Chưa biết! Ai lại đến làm kỳ đà cản mũi vợ chồng mây, có mà vô duyên.
- Một mây quá đi! Hay là mây sợ thấy cảnh đầm ấm lại tủi thân?

Khánh Vy tiu nghỉu:

- Cũng có thể. Đã hiểu vậy thì đừng rủ.

Khi nằm bên nhau, cả hai nhắc về thời áo trắng. Xuân Trà hỏi:

- Mây có gặp Quang Bình không Vy?
- Không.
- Đó là mối tình đầu của tao. Ra trường chưa chia tay đã không kịp gặp lại.

Không biết giờ này Quang Bình ra sao nữa?

Khánh Vy đưa mắt nhìn Xuân Trà:

- Mây vẫn còn nhớ?
- Là con gái đâu thể quên mối tình đầu đời, dù có chôn sâu trong tận đáy lòng nhưng không phải là không nhớ.
- Trà ơi! Hiện tại mây không đang hạnh phúc với ông Bằng sao? Dĩ vãng là quá khứ, không nên tồn tại khi cuộc sống lứa đôi của mây thật tuyệt vời.

Giọng Xuân Trà buồn thiu:

- Là phận gái, tụi mình luôn thiệt thòi, biết trách anh đây.
- Biết vậy thì buồn làm gì?
- Sao không nói về những ngày thơ mộng bên ông Quyền cho tao nghe?

Khánh Vy trề môi:

– Thơ mộng ư? Chuyện đó xa rồi, tao không muốn nhắc về con người bội bạc. Cuộc đời tao không may về tình duyên, xem như một lần lỡ dở.

– Ừ. Đính hôn rồi, xem như đã có một đời chồng.

– Chán há Trà! Không biết sau nay tao có thể còn yêu ai nữa, bởi trái tim đau, biết bao giờ lành?

– Nhờ thời gian trôi. Mong cho mây gặp người vừa ý hội đủ điều kiện mây từng mơ.

– Đau một lần sợ thấy mờ, làm gì còn nghĩ đến chuyện yêu đương.

– Tình đầu dù đẹp nhưng không ấn tượng bằng tình cuối đâu Vy.

Trời đã tắt nắng, Xuân Trà nhồm dậy:

– Tao về đây. Ra trực là nhớ đến, tao chờ.

– Không hứa.

Tiền bạn ra cửa, nhìn dáng Xuân Trà cô thấy thương bạn nhiều hơn. Ra trường làm vợ Bằng theo ý cha, Xuân Trà phải cố gắng quên mối tình đầu. Trên gương mặt luôn rạng rỡ nụ cười ấy, có ai hiểu trong tận cùng sâu thẳm vẫn mênh mông một nỗi buồn?

Khánh Vy ngồi xuống ở bậc cửa để tâm hồn trấn trở về cuộc nói chuyện với Xuân Trà. Chỉ một lúc sau, màn đêm đã ập đến.

Mới đó mà cô đã rời xa Sài Gòn cả tuần. Nơi ấy, công viên có đầy lá vàng rơi? Không gian có sũng buồn như ngày cô ra đi? Có ai thương xót khi cô biến mất không lời tạ từ?

Bao câu hỏi chưa lời giải đáp cứ quanh quẩn trong đầu. Khánh Vy đứng dậy bước vào nhà bật sáng ngọn đèn néon, rồi ngẩng nhìn khung cửa sổ. Màn đêm đã vây kín mọi vật.

Khánh Vy được điều về khoa cấp cứu. Mấy ca tai nạn giao thông xảy ra liên tiếp làm cô thấm mệt. Khi công việc tạm ổn thì đã quá trưa. Khánh Vy mới đi xuống căn tin, cô cầm một ly nước mát.

Buổi trưa, khuôn viên bệnh viện vắng ngắt, thời gian như ngừng theo cái nóng hầm hập. Nắng chói chang khiến cô phải nheo mắt khi nhìn quá lâu ở khoảng sân rộng.

Uống một hơi cạn ly nước chanh, Khánh Vy thấy khỏe lại đôi chút. Cô không muốn gọi cơm cho mình. Nhìn miếng sườn ram khô khốc, cô thấy lười ăn, rồi nghĩ thầm:

– Ước gì có món canh chua thì hay tuyệt!

Khánh Vy chớp mắt rồi bất chợt cô nhận ra ở cuối góc bàn có người nhìn mình chằm chằm. Anh ta cũng khoác áo blouse.

Khánh Vy nhận ra cái gật đầu chào, cô đành đáp lại. Người đàn ông đứng dậy, cầm theo ly nước đến bàn Khánh Vy.

Cô đưa mắt ngạc nhiên.

– Trái đất tròn quá hả Vy?

Khánh Vy không hiểu đó là câu mở đầu làm quen hay là nhằm lẫn:

– Tôi ...

Anh ta cười hiền:

– Chẳng lẽ mới có mấy ngày thôi, mà Vy đã quên mất chuyến xe đêm hôm ấy?

Khánh Vy quay ngược bộ nhớ:

– À! Xin lỗi, tôi vô tình không để ý nên không nhớ gì cả. Bác Khải đừng giận nhé!

Dĩ nhiên là họ biết tên nhau qua bảng tên trước ngực.

Khải kéo ghế ngồi xuống:

– Không ngờ Vy lại công tác ở đây. Trong chuyến xe hôm ấy Vy mang nặng nỗi sầu của kẻ ra đi hay gì khác?

Khánh Vy mỉm cười:

– Tôi vốn đa sầu nên nhìn cảnh đêm mà động lòng chứ không gì cả.

– Không gặp Vy ở đây, tôi không nghĩ Vy làm ở bộ phận cấp cứu.

– Là con gái nên có những phút ủy mị một chút.

– Rất vui khi biết Vy là đồng nghiệp.

Khải đưa tay ra bắt. Anh giữ hơi lâu bàn tay thon mềm:

– Sau này có cần gì, hãy tìm tôi!

– Cảm ơn. Anh làm ở khoa nào vậy?

Khải cười:

– Rồi sẽ biết mà. Bí mật một chút nha Vy. Sao Vy không ăn trưa.

– Tôi không thấy đói.

– Không ăn làm sao Vy chịu nổi từ đây đến chiều? Tôi gọi cơm cho Vy nha!

Tôi cũng chưa ăn gì.

Rồi không đợi Vy đồng ý, Khải đi vào quầy. Lát sau, mâm cơm phần được bày. Khánh Vy tròn mắt khi thấy tô canh chua bốc khói thơm lừng, và kia là tộ cá rô kho tiêu.

Thấy Vy khựng người, Khải giục:

– Vy ăn đi! Xem món canh chua cá dứa xứ biển có ngon bằng ở Sài Gòn không?

Một buổi cơm không hẹn trôi qua trong không khí vui vẻ, đánh dấu ngày đầu tiên cô quen Khải.

Sáng hôm sau khi ra trực, Khánh Vy bách bộ về nhà. Qua khỏi cổng, cô đã thấy Khải:

– Vy về nhà bằng gì?

Vy cười:

– Tôi thích đi bộ thoải mái hơn.

– Vy ở khu tập thể, phải không?

Vy không trả lời chỉ gật nhẹ.

– Tôi đưa Vy về nhé!

– Không dám làm phiền anh đâu, dù sao tôi cũng cần ghé chợ.

– Nếu vậy tôi đi trước nhé.

– Vâng.

Nhìn theo dáng Khải khuất xa, Vy chợt thấy vui. Có thêm người bạn mới quan tâm là điều tốt hay xấu?

Nhìn những đôi tình nhân bên nhau trên phố, Vy cảm thấy buồn. Tại sao cứ để chuyện thường tình làm trái tim dao động, phải sống như thế nào cho cuộc đời mình có ý nghĩa chứ.

Khánh Vy như lấy lại niềm tin, đôi môi mỉm cười hài lòng với ý nghĩ vừa qua. Phải thế thôi, trong khi người ta vui vẻ bên nhau mà cô lại chạy trốn cái đau giày xéo ngập hồn.

Phải làm gì cho hết ngày? Bây giờ trở về trong căn phòng nhỏ buồn biết mấy, đành đến Xuân Trà thôi.

Cửa cổng chỉ khép hờ, có chiếc xe Wave dựng sát tường. Vy biết nhà có khách. Còn đang ngần ngừ thì cô đã nghe tiếng Bằng:

– Vào đi Vy!

Và người khách không ai xa lạ chính là Khải.

– Ô! Mình có duyên với nhau quá há Vy?

Xuân Trà tò mò:

– Anh Khải biết Vy hả?

– Tụi anh là đồng nghiệp mà.

Hiểu ra, Trà gật gù:

– Mới đó đã quen nhau rồi sao? Hai người khác khoa mà.

– Khác không có nghĩa là không thể quen nhau khi anh và Vy cùng chung bệnh viện, sống cùng một thành phố.

Bằng trêu:

– Hôm nay không biết nhờ có Vy hay gì khác mà ba hoa hơn nhiều.

Khải ồm ờ:

– Cũng có thể!

Buổi nói chuyện trôi qua với nhiều chủ đề. Vy cảm nhận ánh mắt Khải cứ đậu ở gương mặt cô. Sao thế nhỉ? Mình bị lăm hay sao? Cô chớp mắt quay sang hướng khác. Lòng ngổn ngang như mạng nhện còn có thể nhận ra ánh mắt lạ lẫm ấy nữa sao?

Dường như Xuân Trà cũng nhận ra điều ấy nên cô đưa mắt nhìn sang Vy, rồi nhủ lòng:

– Sao cả hai không thể kết đôi?

Phải chờ thời gian thôi, nếu như Khải đã bị tiếng sét ái tình đánh trúng, phải chờ vết đau lành sẹo, may ra Khánh Vy mới nhận được tình yêu mới.

Trời tối dần, Khải từ giã ra về, Vy còn nán lại vì cô không muốn Khải có cơ hội. Xuân Trà dò ý:

– Mày với Khải thường gặp nhau lắm à?

– Không. Thỉnh thoảng thôi.

– Khải cũng dễ thương lắm chứ Vy?

– Điều đó tao không biết và không cảm nhận. Nhưng ...

– Nhưng gì?

– Đàn ông theo khoa sản ...dị chứ sao?

Bằng đỡ lời:

– Ngày xưa bọn anh ra trường, đứa nào cũng chọn ngành này ngành kia, duy chỉ có mình Khải theo khoa sản. Nó cứ bị bọn anh trêu mãi. Khi nghe nó trả lời một câu, từ đó tụi anh nín luôn.

Khánh Vy tò mò:

– Câu gì hả anh?

– Nó không muốn có những đứa trẻ mang số phận hẩm hiu giống nó. Bởi khi nó sinh ra, nó đã mất mẹ.

Bằng dứt câu, Vy nghe chút thương cảm dâng lên trong lòng. Có những cái mất mát quá lớn khiến người ta nuôi chí.

Ngồi bó gối như chú mèo, Khánh Vy buồn hiu nghĩ sự ra đời mà sao rắc rối. Công việc miệt mỏi cuốn hút làm Khánh Vy không còn thời gian để buồn.

Trước sự đau đớn và cái chết trong nháy mắt làm Khánh Vy cố hết sức mình để giành giật với thần chết những mạng sống như chỉ mảnh treo chuông.

Khánh Vy giật mình khi nhận ra bóng Khải. Dưới ánh trăng lười liềm vừa êm đềm vừa cô tịch, dáng Khải cô đơn nơi ghế đá, đốm lửa lập lòe không soi rõ gương mặt anh.

Cảnh vật như chìm đắm hơn trong đêm khi vạt mây vừa kéo qua che khuất vầng trăng.

– Vy vẫn ngồi đây một mình sao?

Khải nhận ra cô và anh đang đi tới hỏi:

– Vâng. Đêm nay khá bình yên.

– Sao Vy không đi nghỉ, ngồi ngoài này làm gì trời bắt đầu thấm lạnh rồi đó?

Vy cười:

– Quá giấc nên Vy khó ngủ. Anh thích ngắm trăng giữa đêm khuya lạnh như vậy lắm sao?

– Tôi vẫn thường thế, và không biết đó là thói quen hay ý thích nữa.

Khải ngồi đối diện với Khánh Vy:

– Còn Vy, nói về mình đi.

– Tôi chẳng có gì đáng nói cả.

– Sao lại không? Về chuyện Vy đổi công tác không đáng nói?

Vy lắc đầu:

– Đó là ý thích thôi, tôi muốn thay đổi một chút cho đời lạ hơn.

– Đơn giản vậy sao?

– Vâng.

– Tiếp xúc với Vy làm tôi có cảm giác thoải mái và thích thú, Vy có nghĩ như vậy không?

– Tôi ...

– Từ khi biết Vy đến nay, tôi bỗng thấy cuộc đời vui hơn.

Khánh Vy trừng mắt:

– Không ngờ tôi có sức vạn năng.

– Tôi nói thật đấy. Vy đừng nghĩ là lời nói dối, hay nịnh hót lấy lòng Vy nghe.

Vy cười:

– Tôi đã qua rồi thời thơ ơ ngây, đâu bé bỏng gì mà không biết.

– Thế Vy biết gì?

Câu hỏi của Khải làm Vy ngắc ngứ, cô im lặng rồi đưa mắt nhìn lên bầu trời đêm cao rộng. Giọng Khải thật nhẹ làm cô có cảm giác như anh đang thì thầm bên tai:

– Biết gì, sao Vy không nói?

– Đó chỉ là một cách nói thôi, anh đừng quan tâm.

– Vy đừng giấu mình trong cái vỏ đầy màu sắc ấy nữa. Tôi rất muốn Vy đã biết gì!

Vy cười gượng:

– Anh đừng nhìn một cách lăm lăm như thế, tôi chẳng như anh nghĩ đâu. Tôi không có gì buồn cả. Cuộc sống tôi vốn đơn điệu nên anh cảm nhận ...như thế.

Khải ngắt lời:

– Vy cứ biện minh. Một ngày không xa, tôi sẽ hiểu Vy.

Vy chưa kịp nói câu nào, thì ở cổng ủa vào một đám người. Vy hiểu cô không còn ngồi yên để đôi co với Khải.

– Xin lỗi anh nhé!

Vy bước nhanh, Khải cũng theo sau. Không bao lâu, đội ngũ cấp cứu cũng xong việc của mình.

Khánh Vy cho đôi tay vào túi áo rồi nhớ đến lời Khải. Anh cần biết làm gì một mảnh đời hẩm hiu? Và Khánh Vy không muốn ai chia sẻ nỗi đau cố tình giấu kín.

Trong vòng tay ấm với nụ hôn nồng nàn đưa Phi Dương bước vào thiên đường mà cô từng mơ. Đã qua rồi ngày tháng, giờ phút hồi hộp giấu tình cảm với mọi người, đêm nay và cả ngàn đêm sau, cô đã có Quyền trong đời.

Hơi thở nồng pha lẫn men rượu phả vào cổ, mắt, môi Phi Dương:

– Anh yêu em, Vy.

Khoảnh khắc bất ngờ nhất, Phi Dương như rơi từ chín tầng mây xuống đất.

Cô thảng thốt kêu:

– Quyền!

Quyền không hề nghe cô gọi tên anh một cách giận dữ, bởi sóng lòng anh lên cao ngút ngàn.

Nước mắt Phi Dương đã trào ra khoe, cô chịu đựng sự yêu thương không dành cho mình. Lát sau Quyền chìm sâu vào cơn mê mộng mị, mà Dương hiểu cô chỉ là vật thể thân của Khánh Vy.

Nằm xa Quyền một chút, cô thấy tủi thân, nhưng biết trách ai bây giờ? Vì tình yêu đó, hôn nhân này là do cô chiếm đoạt mà có. Cô chưa đủ thời gian bôi xóa Khánh Vy ra khỏi trái tim Quyền- người đàn ông sẽ cùng đi cùng cô suốt quãng đời.

Phải làm sao đây? Hôn nhân miễn cưỡng có kết quả tốt đẹp hay không?

Giọt sầu rót vào hồn Phi Dương xót xa. Cô đâu nghĩ ra tình huống đau lòng này. Trên đời này, có biết bao đàn ông, nhưng cô không yêu ai, lại đi yêu người của bạn. Trái tim cô đã bắt trị, dù cố gắng mấy cũng không sao thôi yêu Quyền.

Quyền trở mình, mắt vẫn nhắm nghiền, anh choàng tay qua bờ vai Phi Dương rồi dụi vào mái tóc thơm hương bồ kết của cô.

Nhìn chồng, Phi Dương biết mình yêu anh vô cùng, và hiểu rằng dù đau đớn đến mấy, cô vẫn yêu anh và cam lòng cho số phận.

Có sự hồ thẹn khi nghĩ về Khánh Vy, tình cảm bạn bè bao năm đã tan tành chỉ vì chút yêu đương nông nổi của cô. Giờ này, chắc Vy cũng đâu vui vì biết hôm nay là ngày cưới của Quyền.

Cô nhủ thầm:

– Tha lỗi cho tao, nghe Vy.

Đêm tân hôn trôi qua thật dài vì Phi Dương không hề chớp mắt. Khi Quyền tỉnh giấc, anh nhận ra giọt nước còn đọng ở khóe mi của Dương.

Kéo cô vào lòng, anh vỗ về:

– Cho anh xin lỗi, có phải anh say quá không?

Phi Dương lắc đầu.

Hôn lên đôi mắt còn ướt nước của Dương anh nói:

– Anh yêu em, Phi Dương.

Câu nói thay tên làm Phi Dương ghen ngào sung sướng. Cô trân trọng đón nhận yêu thương dù biết Quyền chưa quên được Khánh Vy.

– Em cũng yêu anh ...

Tiếng chim ríu rít đâu đó làm Phi Dương nhồm dậy. Bình minh bắt đầu, cuộc sống mới có đôi bắt đầu từ hôm nay nếu cô cố gắng giữ gìn. Quyền sẽ không thể quên tình xưa vì bốn phận ràng buộc, họ sẽ có với nhau đứa con xinh xắn. Tổ ấm ngập đầy niềm vui yêu thương.

Khi ngồi một mình với điều thuốc rực đỏ, Quyền mới thấy lòng đầy mênh mông. Không có sự ân hận nào lớn nhất trong đời làm anh nặng lòng đến thế.

Anh chưa kịp phân trần hay biện minh lời nào với Khánh Vy, thì cô đã rời xa anh mất rồi không một lời oán trách.

Tại sao anh nông nổi để đánh mất một tình yêu đẹp, đến khi tỉnh mộng thì hiện thực đầy ngỡ ngàng. Người bạn trăm năm anh từng mong đâu là Phi Dương, anh trao hết yêu thương cho Khánh Vy ...Nhưng cuộc đời trở trêu khiến xui cho anh và cô xa nhau trong nuối tiếc.

Nỗi buồn lan rộng, anh nắm chặt tôi tay. Phải làm sao để sống mà không dằn vặt và luôn hướng về phương trời xa.

Phi Dương bước nhẹ đến bên chồng, âu yếm nói:

– Minh đi anh!

– Ừ.

Đứng lên choàng tay qua hông Phi Dương, anh hiểu mình không làm gì khác khi trách nhiệm thiêng liêng trót mang.

Khánh Vy nhìn từng giọt mưa rơi nhẹ nhàng xuống nền đất mà lòng trống trải không nghĩ đến điều gì.

Cô thừa biết đêm nay Quyên và Phi Dương thật sự là của nhau, họ đâu còn ngại ngùng khi có bao chứng nhân cho buổi hôn lễ. Thiệp hồng đã thay tên, cuộc đời đã sang trang ...Nghĩ vậy nhưng sao Vy không thể rơi giọt nước mắt nào cả, chỉ nghe lòng mênh mông và con tim đau nhói.

Trong khuôn viên bệnh viện, mưa vẫn rơi đều, mọi người ngủ say, không có ca cấp cứu nào nhưng Khánh Vy vẫn chưa dỗ giấc ngủ cho mình. Lúc này giấc ngủ đến với cô ít hơn. Cô cũng lo sợ là con gái mất ngủ nhiều sẽ chóng già thôi.

Phải làm sao đây?

Hồng Yến trở mình vẫn thấy Khánh Vy ngồi ngắm mưa:

– Bác Vy không ngủ sao?

– Ừ. Chị chưa buồn ngủ.

– Đêm nay bình yên mà bác không ngủ bù lúc thức trắng. Có phải bác đang nghĩ về bác Khải không?

Khánh Vy quay phắt lại:

– Yến nói gì thế?

Hồng Yến cười:

– Không phải thì cho em xin lỗi vậy. Nhưng mọi người đang khao nhau bác Khải phải lòng bác rồi đó.

– Vậy à?

– Công tác ở đây gần năm năm mà chẳng có bóng hồng nào cho bác Khải chú ý, cho đến ...

Hồng Yến dứt câu khi thấy dáng to cao của Khải đang đội mưa đến. Khánh Vy đưa mắt nhìn Yến, cô nhận ra vẻ trêu chọc.

Hồng Yến ngồi dậy, nói:

– Trời mưa mà bác Khải phải đội mưa đến khoa chúng em à?

Không cười, nụ cười thật đẹp:

– Đêm nay tôi ra trực nhưng có chút chuyện nên ghé qua. Mưa hoài, này giờ chờ tạnh đó chứ.

Rồi anh đưa bịch ni lông cho Yến:

– Có bánh mì và xôi nè. Yến mời mọi người cùng ăn giùm tôi.

– Hoan nghinh bác vô cùng. Nhưng cái này bọn em được ăn theo, phải không?

Khải lại cười:

– Yến nghĩ vậy à?

– Bởi lần đầu tiên được bác Khải quan tâm, em hơi thắc mắc một tí.

Nghe Hồng Yến nói, Vy vừa biết cô ám chỉ gì, nhưng vẫn giả lơ đưa mắt nhìn mưa mỗi lúc mỗi nặng hạt hơn.

Khải kéo ghế ngồi xuống cạnh Vy:

– Vy ăn bánh mì nhé?

Không đợi Vy trả lời, anh lấy đưa cho cô.

– Vy ăn đi! Thức khuya hẳn đang đói.

Vy đáp nhỏ:

– Cảm ơn.

Hồng Yến biến mất cùng túi bánh. Khải nhìn Vy nhỏ nhẹ ăn. Anh mỉm cười khi thấy bóng Yến lấp ló sau cửa.

– Bánh mì ngon lắm!

– Vy khen thật lòng?

– Vâng. Không phải vì được ăn miễn phí đâu nhé.

– Nếu vậy anh tình nguyện khao.

Khánh Vy chớp mi:

– Thôi anh, tôi ngại lắm!

– Vy ngại gì? Có một người quan tâm đến mình, Vy không thích sao?

– Thật khó trả lời.

– Chẳng lẽ Vy không hiểu gì cả? Vy đã nói Vy không còn bé bỏng, vậy sao Vy không hiểu.?

Khánh Vy lắc đầu:

– Có thể tôi cố tình không hiểu.

– Thế Vy đã nhận ra sự quan tâm của tôi, nhưng Vy không thích?

Khánh Vy chưa biết sẽ nói sao thì Khải đã tiếp:

– Vy có nhiều quyền lực với tôi lắm.

Ngước mắt nhìn lên, Vy nhìn ra vẻ thành thật trên gương mặt Khải:

– Thế mà tôi không biết đấy.

Vy hạ giọng:

– Với ai, anh cũng nói thế à?

Khải không bắt ngờ vì câu hỏi đó:

– Anh không giải thích.

– Bởi anh đã nói câu đó với nhiều người rồi.

Khải cười:

– Vy có cách nói hay lắm, làm tôi khó mà biện minh, nhưng tôi mong rằng Vy hiểu như tôi đã hiểu về Vy.

Vy tròn mắt:

– Anh hiểu về tôi như thế nào?

– Có thể tôi chưa hiểu nhiều, nhưng những cái biết chút ít của tôi thường rất chính xác.

Vy nhấn mạnh:

– Chính xác nào cũng có sai sót, mà tôi và anh chỉ biết nhau chưa đầy hai tuần.

– Đâu cần thiết phải có thời gian dài mới hiểu rõ nhau, đôi khi quen nhau cả mấy năm dài cũng không biết tường tận.

Nghe Khải nói Vy chợt nhớ đến cuộc tình của mình. Yêu Quyền cả năm năm chứ ít gì, vậy mà cô đâu biết ý anh muốn gì và cần gì.

– Tôi và Vy đủ lớn để hiểu mình có cái nhìn về người bạn mới quen. Tôi nói không biết có đúng phần nào với Vy không, nhưng tôi đoán không lầm là Vy đang mang tâm sự.

– Anh nghĩ thế à?

– Vâng! Chỉ có thể người ta mới bộc lộ nỗi buồn trong đôi mắt lẫn niềm đau trên gương mặt khi nhìn mưa rơi.

Vy chợt cười:

– Không ngờ bác sĩ khoa sản lại có lối nói ru lòng người đến thế!

Khải nheo mắt:

– Vy cho tôi cái lương, phải không?

– Cảm ơn anh đã quan tâm, nhưng tính tôi từ xưa giờ ỷ mị và có chút lãng mạn nữa.

Khải gật gù:

– Cứ cho là tôi nói sai, nhưng tôi mong rằng khi chỉ một mình, Vy đừng thấy mình lẻ loi, cô độc nhé!

Mưa không có vẻ dứt mà ngày càng nặng hạt hơn. Nhìn ra bầu trời đêm ướt sũng, Khánh Vy không biết mình nên nói gì khi nhận ánh mắt nồng nàn của Khải về phía mình.

Khải hỏi:

- Vy chưa buồn ngủ sao?
- Vẫn chưa.
- Ngồi với tôi, Vy có chán không?

Khánh Vy ngược mắt nhìn anh:

- Có người bầu bạn trong đêm lạnh lẽo là điều vui đấy.

Thế rồi anh không nói gì nữa mà ngồi im lặng. Vì không dám nhìn vì biết anh không rời mục tiêu. Có chút ấm lòng khi nhìn mưa rơi ... Lẽ nào cô lại xiêu lòng với một người vừa quen?

Len lén khi Vy ngược mắt nhìn Khải, anh cũng nhìn màn mưa dày đặc rơi xuống sân bệnh viện. Khuôn mặt cương vị với đôi mắt to trông rất thương hút, cô bỗng đem Khải ra so sánh với Quyền.

Quyền là người khéo ăn nói, rất dễ lấy lòng mọi người, và cô yêu anh vì điểm đó. Ưu điểm của Quyền đã làm hại chính anh, vì Phi Dương yêu anh bất cần hậu quả. Cuối cùng cô là người thua cuộc dù không cần ra trận.

Thời gian bỗng trôi qua. Khánh Vy mất luôn khái niệm về thời gian.

Mưa vẫn rơi ...

Một tia chớp sáng kéo theo tiếng sấm làm Vy bật dậy. Cô vốn sợ sấm mà.

Bất ngờ cô bị Khải kéo ngã vào lòng, cơn sấm vẫn nổi tiếp. Khánh Vy giấu mặt vào vai Khải, cô bồi hồi nhận ra đó là bờ vai rộng.

Khải hỏi:

- Vy sợ chớp à?

Vy khẽ gật, cô được siết chặt vào lòng anh hơn.

Phút chốc, Vy đẩy anh ra và chột ân hận khi để lòng yếu đuối.

Biết được suy nghĩ của cô, Khải nói:

- Tôi không có ý gì cả.

Cô nhỏ nhẹ:

- Tôi đâu nghĩ xấu về anh.
- Cảm ơn Vy.

Bồi hồi cô đã rời vòng tay xa lạ:

- Cầu trời cho mưa hoài.
- Anh ác thế!
- Bối mưa không dứt, tôi sẽ có thời gian ở bên Vy lâu hơn.

Khánh Vy cúi mặt. Có phải là lời tỏ tình không?

Nằm dài song đôi bên nhau, Xuân Trà hỏi Khánh Vy:

- Mà thấy ông Khải ra sao?

Mở bừng mắt, Vy hỏi lại:

- Sao là sao?
- Có dễ mến không?
- Mà hỏi có ngụ ý gì?

Xuân Trà cười:

- Để tao đo lường tình cảm mà dành cho Khải được bao nhiêu.
- Mà quên tao là con chim bị thương, mũi tên còn đó, chưa giải phẫu lấy ra đâu.
- Đành phải nhờ Khải lấy giúp.
- Tao chán chuyện tình yêu rồi.
- Cũng một lúc nào đó thôi, rồi mà sẽ lấy lại cân bằng. Tình yêu mới sẽ giúp mà chữa lành vết thương cũ.
- Mà nói giúp Khải hả? Tao không muốn chuyện riêng tư của tao làm đề tài.
- Bộ mà nghĩ tao tệ vậy hả? Tao không hé môi nửa lời dù cho người đó là Bằng.
- Cảm ơn, nhưng đừng đem Khải ra làm đề tài nữa.
- Biết rồi. Công việc của mà cũng ổn hả Vy?
- Ừ. Cả công việc lẫn tinh thần đều cân bằng. Trong tao chưa lúc nào bình an đến vậy.
- Có nhớ nhà không?
- Dĩ nhiên rồi! Tạm thời chịu đựng một chút, khi lắng dịu tao sẽ báo cho gia đình.
- Mà có nghĩ cả nhà đang rối lên không? Biết đâu bí mật bị lộ.

Khánh Vy khẳng định:

- Bác Hiệu đâu bán rẻ tao.
- Hôm nay rảnh rồi, bọn mình đi mua sắm đi, cũng cần sửa sang lại một chút cho tươi tắn thêm hơn.

- Vũng Tàu món nào khoái khẩu nhất, mày đưa tao đi ăn, tao khao.
- Hải sản ... à, thêm món xôi chiên với gà rang me ... hết ý luôn!
- Mày dành hôm nay cho tao chứ?
- Ủ. Thích không?
- Sao lại không? Ông Bằng có phản đối khi mày đi chơi lẻ không?
- Ảnh còn bảo tao động viên khi mày chỉ có một mình ở đây thôi.

Họ chọn quán hải sản ở Bãi Dứa. Khánh Vy nhìn sóng nước rồi bảo bạn:

- Một quang cảnh hữu tình quá Trà!
- Gọi bia không Vy? Nhắm chút cho đời thêm vui.
- Cho tao xin đi. Tỉnh còn chưa ra sao hưởng chi là say.

Nhìn cảnh tình tứ của các cặp tình nhân. Trà nói:

- Ai cũng có đôi, chỉ tao với mày “sô lô” thôi.

Vy khoát tay:

- Kệ họ! Mình thưởng thức món ăn chứ không cần tự tình mày ạ. Ăn xong, mình nhắm mắt một chút nghe.
- Ủ. Trời mát, về dạo shop nữa là xong một ngày.

Khi đã bấy giờ về, hai người ngả lưng xuống ghế bố. Gió thổi nhẹ nhẹ ru người no bụng vào giấc ngủ ...

- Chị Vy ...

Tiếng gọi làm Vy giật bắn người. Mở mắt ra, cô chợt mừng rỡ:

- Quý!

Vy hơi ngượng trong cuộc gặp gỡ bất ngờ này.

- Sao chị lại ở đây? Sao chị phải chịu thiệt thòi lẫn tránh anh Quyền?
- Chuyện qua rồi, chị không muốn em nhắc lại.
- Chị bỏ đi như vậy là ổn sao? Gia đình em giận anh Quyền lắm. Nhưng chị biết đó, ảnh không thể bỏ rơi giọt máu của mình.
- Em không nói, chị cũng hiểu mà.
- Chị cũng chuyển công tác ra đây sao?

Vy nói dối:

- Không. Chị cùng nhỏ bạn đi nghỉ mát ít hôm thôi. Đám cưới vui hả Quý?
- Có chị Dương vui thôi, còn anh Quyền miệng thì cười mà lòng tan nát.
- Em không cần nói thay cho anh.
- Yêu anh bao lâu nay mà chị không hiểu tính anh sao. Anh một dạ yêu chị mà.

Vy cười héo hắt:

- Em nói chị nghe mà đau lòng. Một dạ yêu chị mà có con với Phi Dương, em giải thích sao đây?
- Bởi đó là cái đau của anh, anh đã sập bẫy khi nào không hay. Mà chị Dương cũng tệ nữa ...Ai đòi giành giật người yêu của bạn mình. Chị và chị ấy là bạn rất thân mà.
- Ừ. Thân quá nên cùng yêu một người.

Giọng Quý buồn buồn:

- Khi mất chị rồi, anh mới thấy mất tất cả và nhận ra chị là một phần cuộc đời. Nói không dễ bào chữa cho anh mình, nhưng em biết, anh rất đau khổ.
- Đau khổ? Hai chữ ấy nên dành cho chị mới phải.
- Nhưng trước chia tay, chị cũng phải nói với nhau một lời, dù là trách móc nặng nề đi nữa.
- Để làm gì hả Quý? Chị không có can đảm ấy đâu. Bây giờ chị đã bình thân trở lại, anh cũng sống hạnh phúc ...em đừng bao giờ kể lại chuyện gặp gỡ hôm nay cho bất cứ ai.
- Sao vậy?
- Chị không muốn và không thích cái gì của hôm qua. Cái gì không thuộc về mình có níu kéo hay nuối tiếc cũng chẳng có kết quả tốt.
- Chị Vy à? Trong lòng em và gia đình, ai cũng thương chị. Em chẳng biết nói sao để chị hiểu sự nuối tiếc của mọi người.
- Phi Dương cũng là người tốt, nó sẽ là người vợ hiền dâu thảo.
- Nhưng em đoán chị không hạnh phúc đâu, vì em nghe được tiếng thở dài khi chỉ một mình.

Khánh Vy nhìn ra khơi. Con sóng theo gió ào ào vào rồi cuốn đi xa.

- Là thân gái, chị hiểu có những nỗi đau lặng lẽ. Chị không trách móc ai cả.

Ngay anh Quyền, chị cũng chưa biết anh thật lòng. Thôi Quý à, đừng đem chuyện không vui nói nữa, chị quên hết rồi.

Quý nhìn thật lâu vào gương mặt Vy:

- Chị nói thật hay đang dối lòng?

– Thật hay dối lòng gì thì chị cũng chia tay với anh Quyền rồi. Ván đã đóng thuyền rồi, em còn muốn xói tung cho tụi bay mịt mù nữa sao? Thà chị chịu khổ, khổ một lần rồi thời gian cũng qua. Giả sử như chị không nhường bước, ba người sẽ sống ra sao đây, mà chị thì không muốn rắc rối nên làm kẻ thua cuộc?

Quý thở dài:

- Em không biết nói lời nào để an ủi chị.
- Đừng để bất cứ ai nghe chuyện em gặp chị, đó là em đã an ủi chị rất nhiều.

Em hứa không Quý?

- Vâng. Em vẫn mãi tôn trọng chị dù chị không là chị dâu của em.
- Cảm ơn mỹ cảm của em dành cho chị.

Quý đứng lên già từ:

- Thôi, em đi đây. Chúc chị có những ngày vui với bạn!

Khi Quý đi rồi, Xuân Trà mới hỏi:

- Em của Quyền đó à?
- Ừ. Tưởng nãy giờ mày ngủ.

Không muốn nhớ về kỷ niệm, nhưng đi qua ngôi giáo đường, Khánh Vy dừng lại. Không ngăn ngại, cô đi và đưa tay làm dấu.

Chấp tay, cô cầu nguyện:

- Lạy chúa! Xin ban phước cho con không còn khổ lụy, tâm hồn bình an để giúp ích cho xã hội.

Khánh Vy quỳ như thế thật lâu. Cô cũng không màng có người quỳ bên cạnh cầu nguyện như mình.

Đâu phải mỗi lúc con người đau khổ mới hướng về chúa, mà sao cô lại lịm người trong giây phút cầu nguyện linh thiên như thế này. Cầu xin điều gì nhỉ?

Đôi chân như tê dại, Khánh Vy cũng không buồn đứng dậy. Tâm trạng cô mơ hồ cho đến khi có bàn tay ai đó chạm vào vai.

Quay lại, cô ngạc nhiên khi thấy Khải:

- Anh ...

Khải đứng lên nâng cô dậy:

- Vy quỳ đã quá lâu. Cầu nguyện điều gì có vẻ thành tâm ghê.

Vy cười, hỏi lại:

- Còn anh?
- Tình cờ đi ngang qua, tôi thấy Vy nên vào theo. Vy có đạo?

– Không, Vy là người ngoại đạo. Còn anh?

– Tôi cũng không biết nữa, nhưng tôi luôn có niềm tin và đức tin. Vy về chưa?

Cả hai song bước:

– Chiều nay đẹp lắm Vy ơi!

– Sao cơ?

– Chiều đẹp, phố xá đông vui người qua lại, sao tụi mình không đi vài vòng cho vui?

– Anh thích vậy à?

– Còn Vy?

Khánh Vy lắc đầu nhưng cô mỉm cười. Cô thừa hiểu Khải muốn gì:

– Tôi vốn thích lang thang.

– Tụi mình cùng đi nhé. Tôi sẽ gọi xe ở bãi, khi nào về đến lấy.

Không hiểu động lực nào làm cho Vy bằng lòng sánh đôi với Khải. Chẳng lẽ cô mặc cho Khải chủ động? Chuyện tình cảm không nên dần sâu thêm dễ hiểu lắm.

Những lúc vai chạm vai, khiến Vy e ngại. Phải giữ khoảng cách thôi. Bóng đêm đã nhập nhoạng, bàn tay Khải chọt tìm bàn tay Vy lạc lõng.

Khánh Vy rút tay lại, nhưng bàn tay chắc ấm đầu dễ dàng buông. Giọng anh khẽ khàng:

– Vy ơi! Tại sao em cứ lảng tránh anh?

Khánh Vy tròn mắt:

– Thế này ...là sao?

– Tại sao em lại đến cho anh gặp em, đề từ khi biết em, trái tim anh luôn trăn trở giấc ngủ không còn bình yên. Tại sao em làm ngơ để anh u buồn vậy Vy?

Khánh Vy nhắm mắt nén tiếng thở dài, hai hàng mi cong vuốt được soi sáng bởi ngọn đèn đường.

– Chúng ta vừa biết nhau chưa đầy một tháng, anh đã hiểu đã biết gì về tôi đâu. Xin anh đừng nghĩ đến, vì tôi là một người không hoàn toàn tốt đâu.

– Vy không thể đánh lừa được anh đâu. Linh cảm và con tim anh đã mách bảo. Dù thế nào, anh cũng không quan tâm đến thời gian mau hay lâu, chỉ cần ngồi bên Vy trong chuyến xe hôm ấy cũng đủ cho anh mang vào lòng suốt đời.

Anh đâu khờ khạo gì mà không biết em mang tâm sự, và tâm sự ấy nặng lòng phải không Vy? Anh muốn cùng Vy chia sẻ nỗi đau ấy.

– Anh đừng đùa như vậy, có được không?

- Sao lại đùa? Vy không tin lòng dạ anh sao?
- Dĩ nhiên rồi, tôi không phải là người hồ đồ.
- Thế Vy cho anh hồ đồ ư? Tình yêu đâu có hai chữ đó, chỉ có hai chữ “mãnh liệt” thôi, Vy à.
- Yêu phải có từ hai phía.

Khải gật:

- Đúng vậy! Rồi Vy sẽ có ngày ấy. Nhưng hiện tại, Vy đừng từ chối anh, dần dà Vy sẽ hiểu anh thật lòng.
- Hình như có giọt nước mắt vì Khải nhận ra nóng ấm ở cánh tay. Anh rất muốn cúi xuống.
- Vy đừng khóc! Cho anh xin lỗi nếu như đã làm tổn thương Vy.

Trời ơi! Anh đã làm mềm lòng cô rồi. Tại sao tình yêu vừa đi thì tình cũng mới đến? Khánh Vy rùng mình vì ý nghĩ thoáng qua, ít nhiều cô cũng nghĩ đến anh.

Khánh Vy lặng lẽ bước đi, còn Khải đứng nhìn theo. Lát sau anh bước kịp cô:

- Anh đưa Vy về nhé!

Rồi họ đi bên nhau, không ai nói câu nào. Khánh Vy biết khó mà gạt Khải ra khỏi tư tưởng. Cô đi và suy nghĩ quên hẳn Khải.

Căn phòng tối chợt bừng sáng khi Vy về đến:

- Anh về nhé Vy!

Lúc ấy, cô mới giật mình quay lại:

- Anh vẫn theo tôi này giờ?
- Xin lỗi Vy nhé. Chúc Vy một đêm ngon giấc và mộng thấy anh!

Khánh Vy ngồi ở góc bàn, mắt chăm chú nhìn ngọn đèn. Quyển nhật ký nằm hờ hững, trang giấy trắng đang viết dở:

“Tôi có một tình yêu Chia xa từ một chiều Hạ sang rồi thu đến Lòng còn buồn bao nhiêu?

Tôi có một lần đi Buồn đau biết nói gì?

Yêu đương rồi ngang trái Lệ buồn hoen ướt mình Hạnh phúc không là mơ Trái ngang đến bất ngờ Ôm buồn từ chia biệt Có gặp xin làm mơ.”.

Khánh Vy ném bút. Bất giác giọt nước mắt chảy dài. Có tiếng cười khúc khích của đôi uyên ương phòng bên cạnh. Họ rất hạnh phúc, lúc nào cũng quần quít bên nhau. Còn cô sao cứ lặng lẽ mà khóc một mình. Có gì cứ nặng lòng hoài chuyện đã qua?

Chợt có tiếng gõ cửa. Khánh Vy lau vội nước mắt rồi nói:

- Mày hả Trà?

Cửa mở, Khánh Vy tròn mắt ngờ ngàng khi thấy Khải.

– Anh vào được chứ?

– Tôi ...tôi ...

Khải đưa mắt đảo nhanh một vòng:

– Vy ngại à?

– Trời tối rồi ...

Nhưng không vì thế mà không thể tiếp khách.

Nói rồi, Khải cởi giày. Vy không biết nói gì nữa, vì cô biết cô khó mà từ chối một khi Khải đã quyết. Vy nói:

– Chẳng có ghế dành cho khách.

Khải cười, khoát tay:

– Anh không phải là khách.

– Nhưng tôi độc thân, không muốn tiếp khách là nam giới.

Khải ngồi bệt xuống nền đất trải nhựa hoa.

– Thế Vy không muốn thoát khỏi cảnh độc thân sao?

Vy không trả lời, cô chẳng biết làm thế nào, nói gì trong tình huống này. Cô đứng dựa vào tường, mắt ngó mông lung.

Khải với lấy quyển nhật ký còn nằm hờ hững trên bàn. Anh đọc vội rồi ngẩng mắt nhìn Vy:

– Em còn dối anh nữa không?

Vy ngạc nhiên hỏi:

– Dối gì chứ?

Khải hạ giọng:

“Tôi có một tình yêu Chia xa từ một chiều”.

Vy còn dối là em không mang tâm sự nữa không?

– Biết vậy anh còn đeo đuổi tôi làm gì?

– Bởi anh lấp đi khoảng trống đó. Anh muốn san sẻ nỗi đau và xoa dịu trái tim em.

Khánh Vy cúi xuống:

– Xin lỗi, tôi không thể ...

- Anh đâu buộc Vy phải đáp lại, anh chờ mà!
- Chờ ư? Anh sẽ chờ bao lâu khi tôi không hề có ý định ...với anh.
- Đâu cứ mỗi lần yêu là trái tim chết vì ngang trái, nó sẽ hồi sinh khi có lần sau, Vy ạ.
- Anh không ngại là người đến sau?
- Em không nghe người ta nói “thất bại là mẹ thành công” sao? Lần sau em có kinh nghiệm để giữ tình yêu bền chặt.

Khánh Vy cũng không hiểu sao có một người tự tin đến thế khi biết cô vừa thất bại trong tình yêu. Có thể đặt niềm tin ở Khải không? Là con gái, cô đâu dễ dàng đến vậy.

Khánh Vy hỏi:

- Anh có tin tôi là người tốt không?
- Vy không tốt thì còn ai nữa! Qua ánh mắt, tư cách của Vy, anh hiểu tính Vy ra sao?
- Có những điều sâu xa hơn, anh đâu có thể nhìn bề ngoài mà đánh giá.
- Cái sâu đó thể hiện trong đôi mắt của Vy rồi.

Thấy Khánh Vy vẫn đứng ở cửa, Khải cứ nói:

- Vy cứ đến ngồi đây, anh đâu có ý đồ xấu mà Vy cứ đứng ở cửa.

Vy đành ngồi xuống đối diện Khải.

- Em sống đơn giản thế sao Vy?
- Tôi thích sống vô sản mà, chỉ một mình thì cần gì.
- Cuộc đời và cả ước mơ cũng đơn giản như vậy sao?
- Vâng. Bởi tôi là một người bình thường.
- Nhưng trong mắt anh, Vy có cái gì đó rất đặc biệt mà anh rất muốn khám phá.

Khải vẫn đưa mắt nhìn quyền nhật ký:

- Vy à! Anh muốn đọc hết những câu thơ của em?

Khánh Vy chớp mắt:

- Để làm gì?
- Được hiểu em thêm.
- Anh vẫn biết nhật ký không thể cho người thứ hai biết đến.
- Phá lệ đi Vy! Anh thích san sẻ vui buồn cùng em mà.

Khánh Vy đưa mắt sang hướng khác, vì cô không thể chịu nổi ánh mắt nồng nàn của Khải.

– Sao em không dám nhìn thẳng vào mắt anh? Em sợ phải dao động, em sợ phải mềm lòng trước tình của anh sao?

Khánh Vy không dám thẳng thừng:

– Hãy để thời gian trôi qua, việc gì đến sẽ đến thôi. Hiện tại tôi chưa nghĩ gì ngoài một điều cân bằng lại tất cả.

Khải gật đầu:

– Đúng vậy! Vy đã có ý nghĩ hay. Anh chúc cho Vy thôi buồn và vững tin với những gì Vy đang mong!

Rồi Khải hạ giọng:

– Thật ra anh không định đến làm phiền em đâu, nhưng bước chân không ý thức cứ đưa anh đến đây. Vy biết không, anh ngồi trước cửa nhà em mấy giờ liền, anh buồn cười trước sự ngông nghênh của mình. Tác phong mẫu mực của một vị bác sĩ đâu mất, chỉ còn lại một thằng đàn ông si tình mà thôi.

Khải nói Vy lắng nghe, cô không hiểu mình có mềm lòng. Khải tiếp:

– Em đừng nghĩ anh đã từng nói với nhiều cô gái khác những lời tương tự.

Thật ra anh từng có một mối tình rất đẹp vẫn mãi để lại dấu ấn trong lòng cho dù thời gian cũng quá lâu. Và sau đó không còn ai có thể làm anh điều đứng nữa. Anh vùi đầu vào công việc bỏ quên trái tim còn quá trẻ, cần sự yêu thương để xoa dịu nỗi đau. Cho đến khi bắt gặp em với gương mặt nhòa lệ, anh mới nhận ra trái tim mình không già, mà nó chỉ ngủ đông thôi. Em đã đánh thức nó sau một giấc ngủ dài, để giờ đây nó biết trân trọng và ngồi trước em để thổ lộ tất cả những gì anh muốn nói.

Thấy Khánh Vy không phản ứng, Khải nói tiếp:

– Em có nghĩ là anh đang ba hoa để tán tỉnh em không Vy?

Vy lắc đầu:

– Tôi không nghĩ gì hết, chỉ có một điều, tôi tin anh là người bạn tốt.

– Bạn à? Câu nói từ chối thẳng thắn của em phải không?

– Anh cũng biết đó, em là con gái đâu thể thay tình như thay áo. Và cuộc tình vừa chia tay vẫn còn đọng trong tôi một sự đau đớn, anh hãy hiểu và bỏ ý định.

– Chia tay tức là không còn nợ nần gì nhau, cũng không vì tình cũ mà em không thể tìm cho mình một tình yêu mới. Chia tay là cắt đứt với quá khứ, em còn bận lòng gì?

– Dù vậy nhưng tôi không thể đáp lại tình anh.

– Anh đâu bắt buộc, anh nhờ thời gian cho em nguôi ngoai. Trong khi đó em đừng lạnh nhạt với anh, mà hãy xem anh là người bạn thân thiết.

Khánh Vy mỉm cười khi thấy gương mặt Khải nói một cách khản khiết. Sao anh là ủy mị đến thế? Cô đâu có điểm nào đáng yêu.

Vy đưa mắt nhìn đồng hồ. Mới đó mà đã mười một giờ hơn.

Khải hiểu ý, anh đứng lên:

– Anh về nghe Vy! Chúc em một đêm ngon giấc!

Bên ly bia sủi bọt, Quyền cũng không biết mình đang nghĩ gì, chỉ biết anh cần phải quên một người.

Chốc chốc, Quyền lại thờ dài khiến Hải phải buộc miệng kêu:

– Mà sao vậy Quyền?

Quyền nhướng mắt:

– Sao là sao?

– Rủ tao đi uống bia cho vui mà mày cứ thờ dài hoài, ai uống cho vô. Bộ bị bà xả rầy rà gì sao?

Quyền cười:

– Đâu có.

– Bộ dạng của mày trông thảm hại quá. Đừng nói với tao mày thất tình khi vừa cưới vợ nghe.

Quyền ồm ờ:

– Nếu đúng thì sao?

– Dem mày đi cho sấu ăn, voi giày, ngựa xé chứ sao. Vợ mày còn mấy tháng nữa là sanh, đừng để chuyện rắc rối xảy ra không hay.

– Chỉ khi một mình, tao mới có tâm trạng này. Với Phi Dương, tao vẫn tròn bổn phận mà.

– Đành vậy, nhưng trong cái bổn phận đó, mày miễn cưỡng chứ đâu nhiệt tình.

– Chuyện của tao, mày hiểu rõ nhất, không thông cảm cho còn lằng nhằng gì nữa?

– Ai biểu mày ham vui, nếu không giờ này có hạnh phúc với Khánh Vy.

– Đó là điều ân hận nhất trong đời của tao.

– “Gạo nấu thành cơm rồi”, không thể sửa đổi, hãy an phận đi. Mày cũng sắp làm cha rồi đó!

– Tao không biết bây giờ Vy ở đâu, làm gì? Tao rất muốn gặp cô ấy một lần, dù sao chia tay lặng lẽ ...đau lòng lắm.

– Gặp để nghe lời oán trách chứ gì mà mong.

Quyền gật gù:

– Dù vậy còn hơn là không có lời cay đắng nào cả.

– Nhưng theo tao, Khánh Vy làm vậy là tốt cho đôi bên, khỏi bẽ bàng khi chạm mặt.

Quyền nâng ly bia uống cạn:

- Mày thấy ba đứa tao, ai là người đáng thương hả Hải?
- Kẻ đáng thương trong cuộc tình tay ba này là Phi Dương.

Quyền ngạc nhiên:

- Mày có lộn không vậy? Sao không là Vy?
- Tuy Vy có đau đớn nhưng rồi sẽ qua thôi, đâu ai ôm ngang trái mà chết.

Còn Phi Dương, cô ấy sẽ đau khổ khi trái tim mày vẫn hướng về nơi khác.

Chẳng hạn như hôm nay tan sở, mày đâu có về nhà. Giờ này chắc chắn cô ấy đang lo lắng.

Nghe Hải nói, Quyền biết mình có lỗi:

- Hôm nay tao buồn quá!
- Chuyện giải quyết ổn thỏa rồi, buồn phiền làm gì nữa. Hãy sống an phận đi! Giờ về được rồi chứ?
- Ừ.

Về đến nhà, Quyền đã thấy Phi Dương lóng ngóng ở trước cửa. Thấy chồng, gương mặt cô bừng sáng:

- Sao anh về trễ thế anh?

Quyền nở nụ cười:

- Thăng Hải rủ anh đi uống vài ly bia.
- Ở nhà, em lo quá!

Đặt nọ hân xuống trán vợ, Quyền nói:

- Có gì mà lo. Nào, dọn cơm đi em!

Quyền không thể lạnh nhạt với Phi Dương, dù sao cô cũng là mẹ của con anh, đứa bé sẽ chào đời trong vài tháng nữa.

Quyền lộ vẻ hân hoan khi nghe Quý nói.

- Em thấy Vy không lộ vẻ gì đau buồn sao?
- Điều đó ở nội tâm chỉ làm sao em biết, nhưng chắc gì chỉ ở Vũng Tàu.
- Chỉ cần bao nhiêu đó, anh có thể tìm Vy.

Quý lo ngại vì vô tình tiết lộ chuyện gặp Khánh Vy:

- Để làm gì nữa, anh Hai?
- Ít ra anh phải giải thích cho cô ấy hiểu.

– Muộn rồi anh à. Em thấy không cần thiết. Chị Vy đã yên lòng nên khuấy động lại chỉ đau buồn chứ được gì đâu anh Hai. Mọi thứ đã trở thành số phận.

Buông tiếng thở dài, Quyền cũng không biết quyết định đúng hay sai?

Nhưng dù sao anh cần gặp lại Vy một lần để hiểu mình làm tổn thương cô đến ngần nào?

Trời trưa phủ nắng mà êm ả lạ lùng. Tan ca trực, Khánh Vy bách bộ về nhà.

Trưa nay, dường như màu nắng có đẹp hơn. Khánh Vy cứ nhìn về phía trước vì cô biết đôi mắt của Khải đang nhìn theo. Trong lòng cô có niềm xao xuyến kỳ lạ. Làm sao biết được bằng khuôn mặt chột này sẽ ra sao?

Ý nghĩ đó làm Vy tự hổ thẹn với chính mình. Trái tim cô dễ mềm lòng trước Khải đến thế?

Có chút gió nhẹ mơn man lên da mặt, đùa trên mái tóc ngang vai. Mây có màu xám thật trong, lững lờ trôi. Mây có bay về nơi cố định hay cứ trôi hoài tận cùng trời cuối đất?

Căn hẻm nhỏ với những ngôi nhà kính cổng cao tường có dây cát trắng hay giàn hoa giấy đỏ làm con đường thêm xinh, dù rất yên tĩnh.

Đưa mắt ơ hồ nhìn lên cổng rào cao, cô phải giật mình kinh ngạc.

Quyền đang tựa người vào bờ vách.

– Quyền!

Bốn mắt giao nhau, Khánh Vy không biết mình sẽ làm gì trước tình huống không ngờ này.

Quyền xúc động bước tới. Khánh Vy đứng yên. Cả hai đã đối mắt, họ chỉ cách nhau một khoảng ngắn.

Đó là thời khắc nặng nề nhất!

Cuối cùng, Quyền mở lời:

– Tại sao chúng mình lại như thế này, hả Vy?

Khánh Vy qua rồi giây phút bối rối:

– Anh gặp em có chuyện gì không?

– Câu hỏi nhẹ nhàng mà cay đắng cho anh quá. Tại sao em lại ra đi? Em chưa nghe một lời giải thích nào của anh, anh phát điên lên vì em đấy!

Khánh Vy cười buồn, hỏi:

– Anh phát điên vì sung sướng khi em ra khỏi đời anh à? Anh được sánh đôi cùng Phi Dương người anh đã chọn, giờ còn trách cứ em là sao?

Hình như có giọt nước mắt. Quyền không chịu được, anh kéo Vy vào lòng:

– Đừng khóc Vy! Cho anh ngàn lời xin lỗi.

Vy giã tay nãy:

– Đừng làm thế! Đây là nơi công cộng. Vả lại, em không cho phép anh ...

Buông lơi vòng tay, với ánh mắt buồn bã nhìn Vy, Quyền nói:

– Thời gian qua, em thế nào rồi Vy? Cả nhà em, ai cũng oán trách anh cả.

– Bởi đâu còn gì nhục nhã khi con gái bị từ hôn.

Nhìn mái tóc Khánh Vy đã cắt ngang, Quyền hỏi:

– Giận anh, em cắt tóc à?

– Muốn thay đổi chứ không vì anh mà cắt tóc.

– Trước kia, anh rất yêu mái tóc ấy.

– Đó chỉ là trước kia, tức là dĩ vãng rồi. Mái tóc tém của Phi Dương dễ thương hơn.

Biết càng nói càng nhận ra sai trái của mình, Quyền lắng chuyện.

– Không mời anh vào nhà sao?

Vy lắc đầu khẳng định:

– Không!

– Em tàn nhẫn với anh quá!

Khánh Vy nhìn đắm đắm vào gương mặt một thời cô yêu say đắm:

– Sự tàn nhẫn đó là anh dạy cho em đấy.

Quyền không nói mà nhìn vào đôi mắt người đã một thời yêu say đắm. Vy giờ đây lạnh lùng chứ không yếu đuối, cô không oán hận mà cam phận.

Anh thở dài:

– Anh không ngờ mình lại nông nổi nên đánh mất em. Những gì đã xa tầm tay nên đành nuôi tiếc và đón đau.

– Bởi anh chưa yêu thật lòng.

Câu nói chua xót ấy như lưỡi dao đâm ngập trái tim Quyền.

Trời đang nắng bỗng mưa ào xuống bất chợt khiến Vy đành miễn cưỡng cho Quyền vào nhà.

Nhìn căn phòng giản dị của Vy, Quyền thấy xót lòng. Con gái cưng chúng tôi nhà doanh nghiệp lớn nhất nhì Sài Gòn, giờ ẩn mình nơi đây sao? Anh không thể tha thứ cho chính mình.

– Anh ngồi tạm nhé Quyền!

– Vì anh mà em sống thế này sao?

- Đừng hiểu lầm! Em đang sống rất tốt. Nơi đây, em không thấy sự phản bội.
- Tại anh mà lời nào của em cũng có “lưỡi câu” cả. Trước gặp em, anh nghĩ sẽ gặp một Khánh Vy yếu đuối đau buồn ...
- Nào ngờ không như anh tưởng, phải không? Có những điều mình tưởng đau đớn sẽ làm tan ý chí, nhưng với em thì ngược lại, vì em đã nhận ra không có sự chân thật thì không nên đau buồn vì nó.
- Anh chưa hề nghĩ đến câu nói anh vừa thốt ra. Không oán hận anh sao Vy?
- Không. Cả Phi Dương nữa. Khi nhận ra những ngày mình yêu anh chỉ là vô nghĩa, thì em chỉ hận chính em thôi. Em đã không sáng suốt nhận ra một tình yêu chưa đủ để sánh đôi suốt đời.
- Em cứ nói tất cả những gì em muốn nói với anh, anh sẵn lòng nghe.
- Em cũng chẳng muốn nói gì cả. Anh không nên gặp em. Đừng để sự nghi ngờ lại cho Phi Dương.
- Thật ra anh muốn một lần gặp em để nói thật nhiều cho em hiểu, nhưng làm gì khi mọi việc đã an bài tất cả?

Vy đọc được trong mắt Quyền sự ân hận đầy nuối tiếc, tuy nhiên điều đó không làm cô dụi đi.

- Anh đã hiểu như vậy thì nên về ngay cho, trời đã tạnh mưa rồi.
- Anh thật chẳng còn chút gì trong lòng em sao Vy?
- Vâng. Chắc chắn là như vậy. Bởi đâu ai điên yêu người đã có vợ.

Quyền thờ người ra một lúc. Đường như lòng anh bỗng quặn thắt, nhói đau vì lời nói của Vy.

Anh đứng dậy rồi nói:

- Tạm biệt em! Chúc em sẽ tìm được một tình yêu khác chân tình hơn anh.

Nhìn bóng dáng Quyền thất thủ đi ra, Vy chạnh lòng. Biến đổi đã làm cô không còn yếu đuối khi biết tình cảm đó chẳng còn kết hợp.

Còn tư lự thì cô đã thấy Khải, anh hỏi ngay:

- Khách của em à?

Khánh Vy gật.

- Anh ta tìm đến?
- Vâng!

Khải vào nhà rồi anh nghiêm giọng:

- Trong mắt em có sự tiếc nuối?
- Anh thấy vậy sao?

– Anh không muốn thấy em ủy mị khi tình đã dứt. Con đường em đi có lá hoa trải đường chứ không chông gai như xưa.

Vy cười:

– Em có cảm tưởng anh đang ghen.

– Anh không được quyền đó sao?

– Em chưa là gì của anh cả.

– Chưa chứ không phải là không. Anh chẳng muốn em buồn vì anh ta.

– Em có buồn đâu.

– Không buồn mất rơi lệ là sao?

– Dù sao cũng là quá khứ dù còn mới nguyên anh à. Em cũng là con gái, cố giấu nỗi buồn nhưng em vẫn là con người. Đừng trách em khi biết em và người ấy đã yêu nhau thời gian quá dài.

Khải nhẹ giọng:

– Anh chỉ đùa thôi chứ đâu có ý gì khác. Anh không trách em đâu Vy. Nhưng em nên nhớ giờ này, cạnh em đã có anh, đừng có những suy tưởng tản mạn nào mà không có anh.

Khánh Vy lặng im đưa mắt nhìn ra khoảng trời còn sũng nước. Con mưa vừa dứt đi đã xóa dấu chân Quyền.

– Khánh Vy! Sao em không trả lời anh đi? Anh nói có sai cho em không?

Cô cúi đầu ngậm ngùi.

– Sao tự nhiên em không nói gì nữa?

Vy nhỏ nhẹ:

– Biết nói gì bây giờ, hả anh?

– Thấy trời mưa, anh nghĩ em cô đơn lắm ...

– Nhưng khi đến đây, anh lại thấy trái ngược hoàn toàn, phải không?

– Thôi, không nói chuyện đó nữa. Chiều nay mình đi đâu chơi cho vui đi Vy.

Không biết tự bao giờ, Khải nghiêm nhiên là người bạn thân thiết. Cầu cho anh đừng hờn ghen vô lối.

Khánh Vy nén tiếng thở dài, vì cô hiểu Khải yêu cô thật sâu đậm dù biết cô còn nặng lòng vì quá khứ. Nhờ có anh vực cô ra khỏi nỗi sầu mà có lẽ cô sẽ mang thật lâu bên mình.

Phi Dương đắp khăn ướt trên mặt chồng. Sau cơn nôn anh chìm sâu vào giấc ngủ. Cả nửa tháng nay, ngày nào anh cũng say. Cô không biết động lực nào làm anh quên bốn phận, có cô trông ngóng mỗi chiều.

Quyền cựa mình:

– Vy ơi! Hãy tha thứ cho anh ...

Phi Dương lặng người. Gần hai tháng sống đời vợ chồng, cô không làm sao gạt Vy ra khỏi tâm trí Quyền.

Phải làm sao để bóng dĩ vãng đó không hiện diện giữa hai người?

Biết trách ai đây khi cô tự nguyện lao vào bể khổ? Tại cô đem lòng say mê Quyền, bởi anh có nét hấp dẫn riêng làm cô không thể nào không yêu anh. Chỉ vì một đêm mưa gió cô đã tự nguyện hiến thân cho anh khi anh trong cơn say.

Giọt lệ rơi tiễn biệt đời con gái không làm cô ân hận, và từ đó cô luôn tìm cách gần gũi với Quyền nhiều hơn. Tay đã nhúng chàm thì còn sợ gì. Và kết quả như ý cô mong đợi. Khánh Vy thật sự rời xa Quyền để nhường lại hạnh phúc cho cô.

Giờ cô có hạnh phúc không?

Quyền lại cự mình, lắm nhảm:

– Sao không mời anh vào nhà?

Ồ! Quyền đã gặp Vy rồi sao? Họ đã làm gì với nhau? Oán trách khóc lóc hay tí tê tâm sự?

Chút hờn ghen dâng lên. Dương cảm thấy hận Vy. Tại sao cái gì nó cũng hơn cô cả? Từ vật chất, tình yêu cho đến công danh.

Tại sao cô lại bạc phước? Ngôi sao may mắn đã dành cho người khác mất rồi. Những tưởng có Quyền là có tất cả, nào ngờ Quyền như xác không hồn. Ở bên cô mà hồn anh gửi cho Vy. Cô sẽ làm sao đây?

Hạnh phúc sao mong manh quá!

Cuộc đời rồi đây có êm ả như dòng nước chảy, hay nổi phong ba đưa cô vào cơn xoáy rồi nhận chìm xuống đáy?

Sáng ra, Quyền không nhớ gì những lời nói đêm say.

Nụ cười tươi thắm không nở trên môi khi Phi Dương tiễn chồng.

Quyền ngạc nhiên trách:

– Không hôn tiễn anh sao?

Phi Dương tròn mắt:

– Xin lỗi, em quên ...

Quyền cười xoa nhẹ lên chiếc bụng to tròn của vợ:

– Ba đi nghe con.

Anh không quên bốn phận, nhưng từ sâu trong sâu sa vẫn lẫn khuất một bóng người.

Ngồi trên xe, Quyền nôn nao. Anh rất mong con đường mau rút ngắn để gặp lại Vy. Không biết lý trí anh để đâu khi Vy từ chối anh thẳng thừng, nhưng trái tim anh vẫn thúc giục phải gặp cô.

Hình bóng ấy đã khắc sâu vào tim óc, thì làm sao một sớm một chiều xóa được.

Căn hẻm nhỏ có giàn cát đắng kia rồi! Quyền nghĩ anh sẽ mở lời thế nào khi gặp Vy? Chẳng lẽ bảo anh nhớ cô quay quắt?

Quyền nhìn ra khung cửa. Lập tức anh như lặng người đi, như chạm phải quả cầu lửa thêu đốt đôi mắt vậy.

Trong cửa Vy ngồi đầy mái tóc chấm vai bay theo gió, cạnh cô là gã đàn ông, dù không nhìn rõ, Quyền cũng đoán ra anh ta rất đẹp trai.

Thật là tình tứ với khung cảnh đẹp như tranh. Vy nói:

– Anh biết không, những lúc một mình, em mới thấy thật sự cô đơn, nhưng em chấp nhận sự cô đơn ấy. Em sẽ tự đưa mình ra khỏi chuyện buồn phiền.

– Anh sẽ giúp em!

Khánh Vy mỉm cười lắc đầu:

Ồi! Cũng nụ cười đã từng làm anh chao đảo. Giờ thì Quyền hiểu tại sao Vy không đau buồn khi rời xa anh. Ai bảo lòng dạ đàn bà không mau thay đổi.

Quyền quay lưng bước đi, bao nhiêu háo hức mong nhớ tan tành. Dù biết mình vô lý, nhưng Quyền không khỏi không đau.

Anh không biết mình phải quay về hay làm gì đây? Và chân anh đã vào quán bia ven đường. Phải nhờ men rượu để khóa lấp nỗi đau đang lan dần trong cơ thể.

Không biết Quyền đã uống bao nhiêu và ngồi mấy tiếng đồng hồ? Chỉ biết khi anh bước ra khỏi quán, trời đã tắt nắng.

Chiều hôm nay thật đẹp, ngọn gió đầu đông cũng không làm anh tỉnh táo.

Hoàng hôn xuống phủ tím một phía chân trời mà Quyền đâu nhận ra. Trong anh là cả một trời điêu hui.

Tại sao cô lại quên anh mau đến vậy? Thế mà anh cứ ray rứt bản khoăn khi bỏ rơi cô. Thật ra trong mấy năm dài yêu nhau, cả hai đã thật sự yêu nhau chưa?

Anh không hiểu Vy, nhưng phần anh vẫn yêu cô thật lòng mà.

Anh yêu từ mái tóc, từ nụ cười lẫn nét dịu dàng dễ thương. Với Vy, anh được bình yên sống với khung cảnh thơ mộng.

Quyền không làm sao quên được Khánh Vy. Dường như cô là hơi thở là mạch máu trong người anh.

Nhưng ...

Cuộc đời luôn có chuyện bất ngờ dù cuộc sống đang bình yên.

Anh đã bị cuốn hút theo cơn lốc xoáy để mãi mãi mất Khánh Vy rồi.

Miễn man nghĩ, Quyền không còn đủ lý trí để nhận sự việc xung quanh. Ánh đèn cao áp chiếu sáng cũng không làm Quyền nhận ra chiếc xe tải đang thẳng tiến về phía anh.

Có tiếng thảng gáp ...

Quyền bị hất tung lên cao ...

Trong cơn chấp chới, anh thấy mình bồng bềnh giữa đám mây đen ...

Đó là thức cuối cùng của Quyền, một buổi tối đầu đông se lạnh ...

Khánh Vy nhận ra bệnh nhân nằm mê man kia là Quyền.

Bác sĩ Tùng bảo:

– Anh ta được đưa vào tới qua, không có thân nhân.

Rồi Tùng chỉ lên bàn:

– Vật dụng của anh ta đó, bàn giao lại cho Vy nghe?

– Vâng.

Cầm chiếc ví lên, Vy nghe nhói lòng. Tại sao Quyền lại có mặt ở đây?

Nhưng điều cần thiết nhất bây giờ là phải liên hệ với Phi Dương ngay.

Hồng Yến thấy Khánh Vy trầm ngâm bên bệnh nhân, cô hỏi:

– Có vấn đề gì hả, bác Vy?

– Không. Bác Tùng đã xét nghiệm và chụp X.quang hết rồi!

– Chuyển qua khoa nội chưa bác?

– À! Để chị khám lại.

nhìn ánh mắt nhắm nghiền của Quyền, bao giận hờn trong cô như tan biến, Giữa sự sống và chết, con người dễ cảm thông hơn. Dù cố quên Quyền, nhưng trong tình trạng này cô cũng xót lòng vậy.

– Yến à! Em gọi điện cho thân nhân anh ta xong, rồi chuyển qua khoa nội nghe?

– Dạ.

Đến xế trưa, Vy đã thấy Phi Dương cùng mẹ chồng đang hối hả bước vào cổng bệnh viện.

Qua tấm cửa kính, cô nhận ra nét ngổ ngáo dễ thương của Phi Dương đâu mất. Ngày xưa hai đứa rất thân, chia sẻ ngọt bùi, thế mà giờ đây cô không muốn chạm mặt với Phi Dương. Và cả hai tình cũ gần đó mà xôi xa quá. Có tàn nhẫn không khi cô gạt anh ra khỏi trái tim không luyến tiếc?

– Chuyện gì làm bác Vy rơi nước mắt vậy?

Hồng Yến ở sau lưng lúc nào. Vy lau vội rồi quay lại nói:

– Đâu có.

Yến cười:

– Má còn ướt nước mà chối gì. Bác đừng ngại, ai cũng có lúc yếu lòng. Dù làm ở khoa cấp cứu phải đối mặt với những tai nạn khủng khiếp vẫn không nao núng, nhưng có chút tình cảm thân thiết cũng làm mình thương tâm.

– Yến nghĩ gì mà nói câu đó?

– Lần đầu thấy bác ủy mị vì một bệnh nhân nên nói vậy mà, nói sai cho em xin lỗi.

– Chị nhờ Yến qua xem bệnh nhân có tỉnh chưa, rồi về báo cho chị biết.

– Dạ.

Lát sau, Hồng Yến quay lại:

– Tỉnh rồi bác ạ! Hình như có mẹ và vợ anh ta đến rồi.

– Vậy là tốt rồi!

Đến tối, Khánh Vy gọi điện cho Xuân Trà kể lại tình hình của Quyền.

Xuân Trà nôn nóng:

– Tao sẽ đến đó.

– Để làm gì?

– Xem con Dương ra sao và để nhìn rõ bộ mặt phản bội của nó.

– Cho tao xin đi Trà. Anh Quyền còn chưa tỉnh nó đang lo lắng, nếu còn xem nhau là bạn thì đến an ủi nó đi. Còn tao thì lánh mặt.

– Nó không ngại, mày ngại gì?

– Tao chẳng ngại gì cả, chỉ không muốn cho mọi người khó xử, thế thôi.

– Mày không nên là người quân tử, để kẻ tiểu nhân đắc chí.

– Thôi mà, trong tình yêu, chỉ có cho và nhận chứ làm gì có như mày nói.

– Lãng nhăng quá! Năm phút sau tao đến đó.

Phi Dương buồn bã nhìn từng giọt ống truyền dịch thông thả nhỏ xuống.

Nhìn Quyền còn chìm trong giấc ngủ đờn đau, vì gương mặt ông có lúc nhăn lại chịu đựng vết thương.

Mân mê bàn tay Quyền, cô nghe chua xót dâng lên ngập hồn, vì lơ mơ hiểu rằng Quyền đi Vũng Tàu để tìm gặp ai.

Có phải là Khánh Vy không?

Còn chưa khẳng định, nhưng chắc chắn có chuyện gì đó nên anh mới bê tha chè rượu. Cười nhau có vài tháng, anh đã thay đổi hoàn toàn.

Phi Dương thở dài nghĩ:

“Giá như quay ngược lại thời gian, chắc chắn cô sẽ không điên rồ yêu anh để chuốc lấy sự thảm hại này”.

Buổi chiều, bệnh viện chợt buồn man mác, không biết có phải vì sự chết chóc luôn chực chờ hay tâm trạng cô không an. Bởi trái tim nhói lên một sự nhức buốt khó tả, và nhận ra nỗi buồn tình yêu Quyền vẫn không dành cho mình.

Cô lau vệt nước mắt khi bà Sang trở vào.

– Con tính sao đây Dương? Sáng mai xin chuyển viện nghe?

– Dạ. Về Sài Gòn gần nhà chăm sóc dễ hơn mẹ à.

– Cái chân bó bột phải nằm nghỉ vài tháng, công việc ở cơ quan làm sao đây không biết? Thôi, con xuống căng tin ăn chút gì đi. Mẹ canh chừng thằng Quyền cho.

Bước chân nặng nề đi qua hành lang, cô nhận ra dáng Xuân Trà. Không muốn gặp bạn nên cố bước nhanh, nhưng Xuân Trà đã gọi:

– Dương ơi!

Không tránh được Phi Dương dừng lại:

– Trà ...

– Mà tránh mặt tao sao?

Phi Dương chối:

– Đâu có! Tao không nhìn thấy mày thôi. Với lại, đâu còn óc nào ...

Xuân Trà thấy nỗi buồn của Dương hiện trên gương mặt:

– Anh Quyền sao rồi?

– Sao mày biết?

– Ở thành phố này nhỏ lắm, tin đi rất mau.

– Mày nghe tin ở đâu.

– Có cần thiết để biết không? Bạn bè quan tâm nhau không được à? Đạo này mày đổi tính rồi hả?

Phi Dương cười buồn:

– Tao đổi tính từ lâu rồi. Mày nghe tin từ con Vy phải không? Tao chắc chắn Quyền bị tai nạn là do nó.

– Sao mày khẳng định như vậy chứ?

– Tao biết Quyền đã gặp Vy rồi, vì trong cơn say anh đâu giấu giếm.

– Mày đang ghen đó à?

- Chẳng lẽ tao không có quyền ghen sao?
- Mày toàn quyền chứ, nhưng tao ngạc nhiên vì mày không tin Quyền.

Phi Dương chớp mắt:

- Tin ư? Tao vẫn tin đấy chứ, nhưng sự thật phũ phàng hơn mày ạ.

Xuân Trà thẳng thừng:

- Cái gì cũng có giá của nó.
- Mày đang mắng tao!
- Mắng mày làm gì. Bởi khi làm việc gì mày luôn cân nhắc mà, từ xưa giờ mày luôn cẩn thận. Nhưng mày đã mắc phải ...
- Vâng. Tao phạm phải mấy chữ phản bạn, đoạt tình ...
- Cái đó mày tự hiểu lấy.
- Dĩ nhiên là tao hiểu mình cần gì và phải làm gì. Cám ơn mày đã đến thăm, nhưng Quyền vẫn còn hôn mê. Nếu mày gặp con Vy, mày nói nó đến thăm, biết đâu Quyền sẽ tỉnh đấy.
- Rốt cuộc thì con Vy nhường tình cho mày không có ơn nghĩa gì. Tao biết mày ganh ghét nó, vì mày hiểu trong lòng chồng mày vẫn còn có nó, đúng không?

Phi Dương ngắc ngứ. Trà tiếp:

- Tao không ngờ mày cũng oán ghét tao. Có ai chịu hiểu nỗi đau tao đang mang đâu.
- Nỗi đau của mày là đứa bé trong bụng chứ gì mà không hiểu? Đó là sự ràng buộc đẩy con Vy ra khỏi Quyền.

Phi Dương đã long lanh nước mắt:

- Từ ngày đó, mày chưa hề mắng tao, nay là dịp mày cứ trút đi cho hả giận.

Tao buồn lắm vì hai đứa cùng lúc rời xa tao, chúng mình có từng giây phút tâm sự hiểu thấu ruột gan nhau. Tao cũng hận bản thân mình tại sao yêu Quyền, nhưng nếu mày biết là tao và Quyền từng có những ngày thơ ấu bên nhau ... Tao yêu anh từ đó ...

Một tiết lộ mới làm cho Xuân Trà ngạc nhiên:

- Mày bào chữa cho mình đó à?
- Rất tiếc là ngày ấy trong mắt, trong tim Quyền không có tao. Tao có tuổi thơ ấu đau khổ, cô đơn đầy buồn tủi. Quyền đã dỗ dành an ủi, nhưng đó chỉ là sự vỗ về của một người anh đối với em gái. Nhưng với tao, đó là sự chấp cánh cho một tình yêu đầu đời.

Xuân Trà xúc động. Phi Dương từng có thời thơ ấu thiếu thốn mọi mặt. Cô tiếp:

– Nói ra không phải để mày thương tâm mà tha thứ cho tao, nhưng chắc chắn tao yêu Quyền trước con Vy.

Xuân Trà giọng bớt gay gắt:

– Tao đâu có biết. Tại sao mày giấu?

– Chẳng lẽ tình cảm riêng tư cũng kể hết sao? Giờ mày có vào thăm anh Quyền không?

– Có chứ, đó là mục đích của tao.

– Phiền mày đi một mình, phòng số sáu đó. Mẹ chồng tao ở đấy. Giờ tao xuống căng tin đây!

Nói rồi, Phi Dương đi thẳng. Mới đó mà bóng chiều đã chìm vào tối. Những lời cay đắng của Xuân Trà làm cô bật khóc.

Phi Dương run rẩy, những gì đoạt từ tay người khác có giữ mãi cho mình được không?

Mắt ướt nhạt nhòa với bước chân nặng nề, cô không muốn ăn nếu như không có cái quấy của đứa bé.

Xuân Trà nói ngay khi gặp Vy:

– Quyền vẫn ngủ say mày à.

– Có gặp Phi Dương không?

– Có. Tao trách nó, nhưng nó cũng đáng thương lắm.

– Nó nói gì mà mày đổi tông lẹ vậy?

– Chỉ nhìn thôi, cần gì phải nói!

Khánh Vy buồn buồn:

– Tao đã tha thứ cho nó lâu rồi, tại tao với Quyền có duyên không nợ, biết sao?

– Mày nói thiệt chứ Vy?

– Tao có nói dối mày bao giờ.

– Nếu vậy thì mày không nên tránh mặt nó.

– Nhưng gặp nhau làm gì? Có gì để nói với nhau nữa đâu?

– Thôi, tùy mày vậy. Tao về được chưa?

– Ừ. Về đi kéo ông Bằng chờ.

Khi tỉnh dậy, Quyền một mực đòi ở lại không chịu chuyển viện. Bà Sang và Phi Dương đành chịu theo ý Quyền.

Phi Dương lặng buồn quay đi. Quyền hỏi:

– Cái chân của anh ...

– Đã băng bột rồi, không sao đâu anh.

Cái chân như đeo đá làm Quyền nhăn mặt. Bà Sang an ủi:

– Chừng hai tháng sẽ bình thường trở lại thôi, chuyện công ty cứ để thằng Quý lo. Vài ngày nữa xuất viện về nhà nằm cho khỏe.

Quyền dụi đầu vào chiếc mền, anh bắt gặp đôi mắt quầng sâu của vợ:

– Sao em không nghỉ đi? Xem em có vẻ mệt mỗi?

Phi Dương rung rung:

– Chỉ cần anh bình phục là em vui rồi.

Bà Sang nói tiếp:

– Mẹ cứ bảo vợ con về nhà nghỉ ngơi đi, mẹ ở đây chăm sóc con, nhưng nó không chịu.

Quyền nhìn vợ:

– Sao không nghe lời mẹ đi? Em phải nghĩ đến con chứ! Đầu tuần anh sẽ xuất viện rồi.

– Không sao đâu. Nếu anh nói vậy em về nhà Xuân Trà nghỉ ngơi đến sáng em vào.

Bà Sang đồng tình:

– Ừ, được đó con. Cũng nên ghé thăm bạn bè.

Lát sau, Phi Dương đã đến nhà Xuân Trà. Cô đưa mắt ngờ ngàng nhìn Khánh Vy:

– Tao không nghĩ mày đang ở đây?

– Vào đi Dương!

Căn phòng khách bỗng trở nên nặng nề.

– Tụi bây không hoan nghênh khi thấy tao sao?

Vy mở lời:

– Tao không có ý hẹp hòi như mày vừa nói đâu. Chuyện gì cũng đã thu xếp xong, xem như quá khứ thôi. Dù sao tụi mình cũng là bạn bè bao năm dài.

– Mày nói thật hả Vy? Không vì ...mày ghét bỏ tao chứ?

Khánh Vy lắc đầu:

– Duyên phận của mỗi người, mày cũng đâu muốn. Tao không hờn giận mà chúc phúc cho mày thôi.

Xuân Trà đặt ly nước cam xuống bàn:

– Uống đi Dương! Chừng nào mày sanh?

– Khoảng hai tháng nữa.

Giờ thì Dương hiểu Khánh Vy chuyển công tác ra đây.

– Mà chuyển công tác ra đây hả Vy?

– Ừ.

– Thế tai nạn của Quyền, mà biết chứ?

– Tao không biết. Sáng hôm sau khi vào ca, tao mới nhận ra ảnh.

– Mà và ảnh có gặp nhau không?

Vy gật đầu, Dương tiếp:

– Vy ơi! Tao đã sai lầm khi yên Quyền. Hôn nhân này sẽ nhanh chóng tan vỡ thôi, vì trong lòng Quyền không xóa được hình bóng mày. Có lẽ khi ảnh bình phục rồi, tụi tao sẽ chia tay. Mà còn chấp nhận ảnh không Vy?

Vy trở mặt:

– Mà nói gì kỳ vậy Dương? Mà không biết tính tao sao? Cứ nghĩ ly nước đầy bị đổ đi, hốt lại có đủ không? Và tao cũng vậy, chuyện đã qua tao không muốn nhắc chứ đừng nói đến chuyện chấp nhận một người từng lừa dối mình.

Còn mà đừng có ý nghĩ đó, chuyện kết hợp đâu dễ tan rã khi mà và Quyền đã có chung một đứa con.

– Bởi vậy nên tao không đủ can đảm xa Quyền nên đoạt ảnh từ tay mày. Giờ nghĩ lại, tao hổ thẹn lắm, nhưng không vì vậy mà tao không chia tay.

Xuân Trà dọ hỏi:

– Ý nghĩ ấy có từ khi nào vậy Dương?

– Trong cơn say, Quyền đã gọi tên Vy và ngay cả lúc bên nhau, tao chỉ là vật thể thân mà thôi.

Vy thở dài:

– Dù gì mà cũng cố giữ hạnh phúc, đừng vì nó mà đánh mất tình yêu thương của Quyền. thời gian rồi sẽ vò và quên lãng, và tao cũng vậy, tao bắt đầu yêu được người khác. Mà không nên ân hận nữa. Hãy chúc phúc cho tao đi!

– Mà nói dối tài lắm Vy ơi.

Gương mặt Dương như phủ mây buồn. Xuân Trà muốn lái sang chuyện khác.

– Tao nghĩ chuyện buồn vui hay oán hận cũng đã an bài rồi không nên nhắc.

Lâu rồi tụi mình mới có dịp gặp nhau như thế này, tại sao không ôn lại chuyện thời cấp sách, không phải hay hơn sao?

Tao chán chường đau khổ nhường lại cho tiếng cười rộn rã, tưởng chừng giữa họ chưa có chuyện giận hờn nhau.

Thật khuya, Vy đứng dậy ra về.

– Mày chăm sóc cho Phi Dương nha Trà! Tao phải vào bệnh viện.

– Ừ.

Nhìn Phi Dương ngủ say, Vy không phải không thương bạn:

– Tao không còn giận hờn gì nó nữa.

– Nó cũng đâu sống vui vẻ gì.

– Nếu có dịp, tao sẽ nói với anh Quyền!

Về bệnh viện Khánh Vy đến thăm Quyền. Anh vẫn ngủ say, bác gái canh giữ bên giường. Vy quay gót, cô chạm Khải đứng ở sau lưng:

– Em nhìn trộm bệnh nhân à?

Câu hỏi của Khải cho Vy biết, anh đã nhìn thấy cô từ đầu:

– Em đi ngang qua tình cờ ghé mắt xem bệnh nhân hôm trước thế nào thôi.

Còn anh?

– Anh muốn cùng em nhâm nhi tách trà nóng. Đêm nay không gian sao ngọt ngào quá!

– Tâm trạng anh không vui à?

– Đúng vậy! Bởi anh biết có ánh mắt ai đang lạc hướng và quên có anh.

Vy cười:

– Hôm nay sao cái lương dữ vậy bác sĩ?

– Trong tình yêu, ai cũng có một trái tim thôi. Và trái tim anh cứ trăn trở vì em, bởi anh biết bệnh nhân nằm đó là người tình xưa của em.

Vy tròn mắt dừng bước:

– Khải à! Mình chưa là gì của nhau mà?

– Chưa, điều đó là do em nghĩ. Còn phần anh, anh đã đặt em vào trái tim, nên anh biết lo khi em còn quyến luyến tình cũ.

– Em chưa vội vàng quên dĩ vãng đâu. Xin anh hãy hiểu và đừng để em phải khó xử mà.

– Nhưng không chối là có thích anh nhé!

Khánh Vy nhìn anh, và trong khoảnh khắc này, cô đọc được rất nhiều thứ trong đôi mắt sâu lắng của anh:

– Em không chối, nhưng chỉ xem anh như là một người bạn mà thôi.

– Nếu là bạn có thể san sẻ những vui buồn của nhau chứ? Rồi Khải say đắm nhìn Vy lặng lẽ một hồi lâu:

– Đừng vì chuyện đã qua mà buồn lòng. Một ngày không xa, thế nào em cũng sẽ nói với anh ba tiếng ...

Ánh mắt Vy chạm vào ánh mắt Khải đầy yêu thương che chở. Cô cảm thấy an lòng khi biết Khải đáng rượu cô nương tựa, trong lúc trái tim đang rướm máu ...

Ngồi lặng lẽ ngắm nhìn màn mưa trắng xóa rơi xuống ngọn đèn cao áp, Khánh Vy rung mình thắm lạnh. Sau khi chia tay với Khải, cô về ngồi một mình lắng nghe nỗi buồn đang lan dần.

Làm sao có thể quên Quyền nhanh chóng để yêu Khải. Con tim một lần đau đớn không đủ tự tin để chấp nhận một cuộc tình mới. Cô vẫn còn nhớ ánh mắt khi Quyền đến tìm:

có sự thất vọng. Nhưng làm gì còn hy vọng mà cho Quyền cơ hội.

Từ khi xa Quyền, cô đâm ra sợ mưa, vì mưa luôn gợi nhớ. Ngày xưa, cô và Quyền thường đi trong mưa những lúc mưa phùn. Biết bao kỷ niệm về mưa, mưa trắng xóa khung trời, âm ỉ nhưng khơi gợi nỗi buồn ...

Khánh Vy giật mình nhìn quanh. Con gió tạt qua làm mưa bắn vào cửa.

Ngoài kia là bóng đêm, chẳng có bóng người chỉ có bóng cây. Vy thở dài rồi ngẩn nhìn cành lá cho nghiêng khi trút mưa xuống.

Trong đầu hiện rõ từng góc phố, từng con đường cùng Quyền đi qua ...

Ồi! Sao cứ Quyền mãi thế này? Sao không biết nhớ về anh một chút? Sao không cố quên anh khi nhìn mưa rơi? Giữa lúc cô và anh không gian đâu xa, cô có thể đến với anh nói lời dịu dàng tha thứ hay khóc lóc oán trách.

Nhưng giữa hai người đã có một rào cản ngăn đôi. Những ngày tháng đổi mới chưa có ngày nào bão lòng không động. Thành phố sao lung cô bỏ lại đầy tràn kỷ niệm, hỏi làm sao quên mau. Trời đâu có bao giờ mãi quang mây tạnh, thỉnh thoảng vẫn gợn trong mây sâu và đó là thời khắc đầy cô đơn. Cứ nghĩ buổi sum họp của gia đình là Vy muốn trào nước mắt. Chỉ vì một chữ tình mà cô rời bỏ gia đình.

Một nửa vầng trăng bị mây đen che phủ, cố vươn mình qua một góc để tỏa chút ánh sáng vàng vọt.

“Ánh trăng soi bóng nửa đêm mưa Em nhớ anh biết nói sao cho vừa, Gió nhẹ lá rơi thềm hoang vắng Chiều ấy ra đi trời mưa giông Người hỡi, làm sao để cố quên Tình xưa mộng cũ lấy ai đền?

Rung rung giọt lệ sầu cay đắng Em ở nơi này, anh ở bên.”.

Cách nhau không xa, nhưng cô không thể nào đến an ủi hay nhìn tận mặt Quyền. Thôi đành chia tay tình đầu vậy.

Bước chân nhẹ của Vy làm Hồng Yến trở giấc. Mở mắt rồi nhìn lên đồng hồ, Yến kêu lên:

– Ôi! Gần sáng rồi. Nãy giờ bác vẫn thức ư?

Vy cười gật nhẹ, rồi nằm xuống cạnh Hồng Yến:

– Đạo này chị khó dỗ giấc ngủ quá.

Nhích người vào trong nhường chỗ cho Vy, Yến nói:

– Bác có tâm sự phải không?

Khánh Vy lặng im. Yến tiếp:

– Em nghe bác luôn thở dài. Chuyện tình cảm phải không? Bác có liên quan đến bệnh nhân kia à?

Thấy Vy vẫn im lặng, Yến lo lắng:

– Ấy chết! Cho em xin lỗi vì tò mò nghe. Em muốn san sẻ với bác thôi.

– Cám ơn Yến. Chị là người của nỗi buồn mà, đừng bận tâm!

– Nỗi buồn gì sâu thẳm làm đôi mắt bác luôn có sương giăng vậy?

Vy bật cười:

– Hôm nay xỏ văn chương tiểu thuyết làm chị nghe lâm ly quá. Chị không ngờ mình có đôi mắt khói sương như vậy.

– Em nói thật đấy. Đôi mắt ấy làm cho người ta lao đao.

– Người ta là ai đây?

– Là ai, bác cũng biết mà.

– Thôi Yến! Chị nhắm mắt một chút, trời sắp sáng rồi.

Khánh Vy quay mặt vào trong. Hồng Yến trở dậy chuẩn bị dụng cụ cho ngày mai.

Phi Dương khấn nài:

– Vy à! Mày đến khuyên anh Quyền giùm tao một chút đi.

Vy ngân ngữ:

– Tao không có quyền xen vào chuyện gia đình mày.

– Nhưng tao biết Quyền sẽ nghe lời mày. Còn tao và mẹ ảnh chịu thôi.

– Tại sao Quyền có ý nghĩ kỳ cục vậy?

– Tao cũng đâu có biết. Sáng mai xuất viện mà Quyền cứ khẳng khẳng muốn nằm dưỡng bệnh ở đây. Nói thế nào ảnh cũng không thay đổi hết.

Ý nghĩ hiện ngay trong đầu Vy:

Quyền không đơn giản đòi dưỡng thương ở Vững Tàu, sẽ có rắc rối cho cô đây.

– Nếu ảnh đã quyết thì mày cũng đồng ý đi, tao không có lời khuyên nào cả.

Phi Dương buồn hiu:

– Tao không hiểu cuộc đời này sẽ đi đến đâu nữa? Trước mặt đã có chông gai rồi.

Khánh Vy xót thương:

– Người bệnh thường khó tính, mày chịu khó chiều đi, rồi anh cũng sẽ bình phục lại, hạnh phúc như xưa thôi mà.

– Mày đang an ủi tao đó hả?

– Tao nói để mày không biết quan, còn an ủi hay không, chuyện đó còn tùy thuộc vào cách cư xử có khéo léo của mày hay không nữa.

– Mày tìm cơ để không gặp anh phải không?

– Nếu mày muốn tao đến thăm Quyền thì chiều nay tao sẽ đến, nhưng tao không có lời khuyên nào cho anh giúp mày đâu.

Chiều hôm đó trước khi đến thăm Quyền, cô phải nhờ đến Khải.

– Bộ Vy định đem anh ra làm phong chấn lỗi hay sao? Dù không hiểu rõ, nhưng anh vẫn biết anh ta quan trọng lắm đối với em.

– Không! Chỉ là người quen biết cũ, phải đi thăm họ khi gặp nạn chứ anh.

Nếu anh không thích thì thôi vậy.

Khải nhìn thẳng vào mắt Vy:

– Anh có nói không đi cùng em đâu.

Khánh Vy cười tươi thắm khi đẩy cửa vào phòng. Người ngạc nhiên nhất là bà Sang:

– Sao con biết Quyền nằm ở đây vậy Vy?

– Thưa bác, con công tác ở bệnh viện này.

Rồi cô quay sang giới thiệu Khải với mọi người:

– Thưa bác, đây là bác sĩ Khải, còn đây là mẹ của anh Quyền, và Phi Dương vợ của Quyền cũng là bạn thân của em.

Mọi người chào hỏi nhau. Khải thấy ánh mắt Quyền tố sầm từ khi anh bước chân vào cửa.

Vy đặt đóa hoa lay-on vào tay Quyền, cô nói:

– Chúc anh mau bình phục!

Quyền cười héo hắt:

– Cảm ơn Vy.

Hôm nay, gió se lạnh Vy có cảm giác cái gì cũng lạnh, ngay cả căn phòng đông người không gian cũng trở nên lạnh lẽo. Và luôn cả tình cảm lẫn tình cảm tâm hồn cũng đóng băng.

Phi Dương lên tiếng:

- Ngày mai xuất viện rồi Vy.
- Sức khỏe ổn rồi, về nhà thoải mái hơn Dương à.

Quyền hỏi Vy:

- Vy ơi! Nhờ em tìm cho anh một người chăm sóc. Dương cũng gần ngày sanh nên không tiện lo cho anh.
- Về Sài Gòn dễ hơn, còn ở đây em chưa quen biết ai.
- Anh không về Sài Gòn. Không khí ở đây dưỡng bệnh tốt hơn.

Quyền vẫn giữ ý định. Anh quay sang mẹ khi bà đưa mắt nhìn Vy:

- Mẹ đã lo nhà cho con xong chưa?

Vy biết không thể lay chuyển được Quyền, chỉ thắc mắc là sao Dương biết vậy mà còn cố yêu cầu cô đến đây?

Vy cáo từ:

- Anh Quyền nghỉ ngơi nhé, em phải về giao ca. Thưa bác, con đi ạ.

Bà Sang tiễn chân Khải và Vy ra tận hành lang:

- Vy à! Bác xin lỗi con. Từ ngày đó đến nay, bác chưa được nói chuyện với con được lời nào cả.

Vy cười:

- Chuyện qua rồi bác ạ.
- Lỡ dở cả một đời con gái.
- Không sao đâu bác. Cháu còn trẻ mà.

Bà Sang nhìn sang Khải hỏi:

- Cậu Khải cũng mới biết con phải không?
- Vâng!
- Vy là một cô gái rất dễ thương. Với bác, nó mãi mãi là một con bé đáng yêu.

Khải đồng tình:

- Vâng! Con cũng thấy như bác vậy.
- Cậu đừng nên để mất một người đáng trân trọng nhé!
- Cảm ơn bác đã nhắc nhở. Tuy quen Vy chưa lâu, nhưng con biết Vy là một cô gái tốt.

Vy nháy mắt:

– Em không nhờ anh nói tốt đâu nhé.

– Thôi hai con đi. Ngày mai xuất viện đưa nó về nhà thuê rồi, bác cũng phải về Sài Gòn. Cả nhà cũng lo lắng!

– Dạ. Bác về cho con gửi lời thăm đến bác trai và mọi người.

Trên con đường về nhà, Khải dịu dàng hỏi:

– Em có xót lòng khi thấy hạnh phúc đã bay xa?

– Hạnh phúc ấy mong manh quá nên chấp cánh bay là lẽ đương nhiên.

Nhưng mong anh đừng quan tâm đến em.

– Anh không thể không quan tâm. Anh không muốn trong đáy mắt đó vẫn chất chứa nỗi buồn sâu thẳm. Anh nghĩ người đó chỉ yêu bông bột nhất thời chứ không si tình như anh đâu.

– Anh hãy xét lại câu nói vừa rồi đi. Em không thể nào quay lưng mau với quá khứ.

– Anh sẽ giúp cân bằng lại tâm hồn và chữa lành luôn vết thương trong lòng của em.

– Hãy còn quá sớm để nói chuyện đó anh à! Chúng mình biết nhau chưa bao lâu, thời gian ngắn ngủi để làm người ta ngộ nhận.

– Đã yêu thật lòng đâu cần thời gian dài hay ngắn. Chỉ gặp em một lần trong tâm trạng buồn cũng đủ in sâu vào trái tim anh mãi mãi.

Khánh Vy chợt buồn trầm giọng:

– Em từng nghe câu tương tự như anh vừa nói. Lời nói gió bay, chỉ thoáng qua lúc mình vui thôi, để rồi cân bằng lại tâm hồn tư vấn trái tim không khẳng định người đó là duy nhất.

– Anh hiểu hai chữ duy nhất mà em vừa nói. Thời gian tới, anh sẽ chứng minh cho em thấy. Hiện tại và cho đến sau này, anh chỉ có một người duy nhất, có tin anh không?

– Em đã từng tin, cho nên bị lừa dối, em đâm ra sợ tất cả. Hãy thông cảm và dừng lại ở mức bạn bè. Em xin anh đấy, anh Khải!

– Anh hiểu em còn lòng dạ nào đâu để chấp nhận anh. Người xưa của em còn nằm trong cơn đau, nói gì thì chút tình nghĩa vẫn còn phải vương. Em cứ làm những gì mà em thấy cần cho anh ta. Tuy anh có ghen đấy, nhưng đành phải chấp nhận thôi. Một là anh là kẻ đến sau và hai là anh chưa là gì của em.

Đôi mắt Khải buồn bã làm cho Vy cũng xốn xang. Đâu phải cô không nghĩ đến Khải. Có mãnh lực vô hình cứ bắt cô nghĩ về Quyền mà thôi. Tại sao?

Trước mắt là cảnh hạnh phúc của gia đình người ta còn mơ tưởng gì nữa?

Người xưa có câu:

“Càng giận càng thương, càng ghét càng nhớ”.

Có đúng là tâm trạng hiện giờ của cô hiện giờ hay không, mà trái tim cứ thắt lại nhói đau không sao chịu nổi?

– Em đang suy nghĩ những lời anh vừa nói hay gì khác?

Vy ngược nhìn anh, nhỏ nhẹ:

– Đừng trách em nghe Khải! Là con gái, thật khó quên tình đầu dù bị phụ tình.

Khải xúc động ôm chầm Vy vào lòng:

– Tội nghiệp cho em! Sao không khiến xui cho anh là người tình đầu của em chứ?

– Đó là số phận anh à.

Vy vẫn ở yên trong vòng tay siết chặt, Khải thì thào bên tai:

– Anh không buộc em phải chấp nhận ngay bây giờ, mà hãy xem anh là người bạn thân thiết nhất, san sẻ buồn vui cùng em.

Vy ngược mắt nhìn anh, hơi thở ấm nồng và đôi tay rắn chắc cho cô sự tin tưởng:

– Em chỉ là chú chim non lạc trong bão giông, vì chưa kinh nghiệm về thời tiết nên em không tìm đúng hướng để có chỗ an lành cho mình.

– Anh nguyện sẽ làm nơi trú bão an toàn nhất cho em suốt đời, Vy ạ.

Thức giấc sau giấc ngủ trưa dài, Quyền nằm lắng nghe tiếng sóng biển rì rào. Gian phòng còn chút ánh sáng cuối ngày vàng vọt, tất cả thật yên lặng.

Trở cái chân bó bột nặng nề, với tay lấy chiếc mạng, Quyền gượng đứng dậy. Anh đến bên khung cửa, ở đó có cây bàng xòe tán rộng. Lá có màu xanh nhuộm màu vàng hay vàng nhóm đỏ, gió tạt qua lao xao cành lá. Vài chiếc lá rơi lác đác xuống nền đất, trước khi rơi lá chao nghiêng rồi mới nằm im.

Quyền cảm nhận sự cô độc, trong phút chốc lòng tin cũng bay mất, người tình cũng không còn. Lần đầu tiên anh nhìn lại mình, một thằng đàn ông đa tài, đa tình bây giờ chẳng có thứ gì.

Anh đã sai khi không làm chủ được mình, nên con đường anh đi, tương lai đã định phải đổi hướng. Cái chân này có trở thành phế nhân hay không còn chưa biết, anh bỗng giật mình, giận người. Giá như lúc đó anh được chết đi, có lẽ sẽ không đau khổ giày vò tâm trí thân xác.

Phi Dương đã bày sẵn mâm cơm chiều dịu dàng ra bảo chồng:

– Dùng cơm nghe anh?

Quyền ngược mắt nhìn trời, hỏi:

– Bây giờ rồi mà ăn cơm?

– Năm giờ hơn rồi anh.

Quyền lẳng lặng đến bàn ăn:

– Ăn cơm đi!

Nhìn vợ cam chịu, Quyền không hề động lòng. Từ khi gặp tai nạn, tính tình anh thay đổi hẳn.

– Anh không muốn vì anh mà em luôn có tiếng thở dài. Có phải em đang hối hận vì lấy anh không?

Phi Dương ngưng đũa:

– Em không hề có ý nghĩ đó, nếu em có làm gì cho anh hiểu lầm thì cho em xin lỗi.

Quyền gằn giọng:

– Anh làm gì có lỗi mà cho em xin.

Rồi Quyền dẫn chén cơm xuống:

– Sao mà chán quá!

Phi Dương lo lắng đứng dậy:

– Cơm không vừa miệng anh sao? Anh có đau chỗ nào không, em đi gọi bác sĩ nha?

Quyền bực dọc:

– Thôi, em ăn cơm đi!

Rồi Quyền đứng dậy rời bàn ăn trước đôi mắt lo buồn của Dương.

Đi ra đến ngoài sân, anh ngồi xuống ghế đá phóng tầm mắt ra khơi.

Sóng ồ ạt kéo dài vào bờ, gió vi vu thổi. Trên căn nhà nghiêng nghiêng sườn đồi vừa tĩnh lặng vừa hoang vắng càng làm cho anh cô độc hơn. Phi Dương đâu hiểu cái đau sâu thẳm trong lòng anh, sá gì cái đau ở thể xác. Anh sẽ chịu được mà, nhưng tận cùng ngõ ngách trái tim máu đỏ vẫn âm ỉ không nguôi.

Quyền gọi thầm:

– Vy ơi! Vy ơi!

Không biết từ lúc nào, anh thấy cần có Vy như bây giờ. Tại sao lúc còn có cô, anh không biết trân trọng giữ gìn, đến lúc mất, anh mới thấy hụt hẫng muôn vàn.

Quyền đứng lên, anh lê nạng bước dần ra cổng. Con đường dốc nghiêng nghiêng có mấy bụi cỏ dại đong đưa trong gió chiều, cánh hoa tím mỏng manh yếu ớt theo chiều gió đưa bạt về một phía. Quyền ngồi xuống mòm đá ngẫm, anh chợt nhớ đến lời Vy.

– Quyền à? Sao em thương màu tím quá. Bắt gặp bất cứ ở đâu có pha sắc tím là em thích. Yêu màu tím có ảnh hưởng gì đến vận mệnh sau này không anh?

Quyền lắc đầu:

– Anh không rõ, nhưng chắc chắn màu tím buồn lắm. Trong đôi mắt em có pha sắc tím, biểu hiện cho sự đa cảm đa sầu rồi còn gì.

“Áo em tím như pha màu mực mới, Mái tóc mềm áp ủ cả ngàn thương Anh theo em qua hết những phố phường Nghe trong gió lời thơ tha thiết quá Đừng nghe em đừng xem anh xa lạ Bởi chưa quen, đau hẳn chẳng biết nhau, Năng thu phai mây lững lờ trên đầu Gom hết ý để biết yêu màu tím.”.

Mối tình đẹp dường ấy sao lại kết thúc trái ngang? Ngày yêu nhau vui vẻ biết bao nhiêu, những kỷ niệm vẫn còn đầy trong tâm trí. Khi kết hôn với Phi Dương, anh cứ tưởng anh sẽ quên được Vy để xây đắp hạnh phúc cho mình.

Nhưng khi gặp Vy bên người đàn ông khác, Quyền không thể nào chịu nổi. Anh vẫn biết mình vô duyên khi nổi giận vô lý với Vy. Nếu hôm ấy anh không gặp cô trong khung cảnh ấy, anh sẽ làm gì? Tạ tội ư? Hay van xin?

Quyền thấy mình như cậu bé mới lớn hay giận dỗi, nông nổi. Hậu quả không ngờ đã xảy ra, nên anh thâm hại như thế này. Và Quyền cũng không hiểu sao anh lại một mực đòi dưỡng thương ở đây. Cả hai tuần nay Vy không hề đến thăm dù là có tính cách bạn bè có chút khách sáo. Vy quá đỗi vô tình vì bên cô một người luôn sẵn đón thì còn nhớ gì đến anh, một người tình tàn nhẫn bỏ rơi cô.

Hiện giờ chỉ biết trong lòng anh đầy nuối tiếc, nghĩ lại thấy mình quá đáng với cả hai người con gái yêu anh. Đôi khi anh tự nhủ lòng phải quên Vy và sống vui với Phi Dương, nhưng sự gượng ép chỉ đọng lại trong anh nỗi đắng cay vì gian dối.

Anh cũng sắp làm cha, tại sao không gạt bỏ chuyện riêng tư để yêu mẹ con Phi Dương?

Quyền đứng đó nhìn bầu trời đêm bắt đầu lặn sang ngày. Sóng thì vẫn ồn ào, mây vẫn lững lờ trôi và anh chìm trong suy tư ...

Phi Dương đợi mãi vẫn chưa thấy Quyền trở về, cô bắt đầu sốt ruột vì cái chân đau Quyền có thể sẽ đi đâu? Nôn nóng cô rời nhà.

Ở trên núi, đáng Quyền cô độc biết bao. Phi Dương se lòng không dám bước tới, cô sợ phá tan sự tĩnh lặng của chồng. Đâu phải cô không hiểu sự giày vò trong tâm trí Quyền, nhưng lực bất tòng tâm, biết làm sao để thay đổi cuộc diện hôm nay. Gió bắt đầu thổi mạnh.

Quyền đứng dậy. Anh thấy vợ đang bất động nhìn về hướng mình, chút se lòng khiến anh gọi:

– Dương à!

Phi Dương nhanh chân chạy đến:

– Về hả anh?

Bàn tay Quyền lạnh giá khi đặt lên tay Dương:

– Ủ. Anh mệt rồi!

Đi bên Quyền, cô cảm nhận hạnh phúc sao mong manh quá.

– Em có giận anh không Dương?

Phi Dương chớp mắt:

– Không.

Một câu hỏi vô tình hay thật lòng cũng làm cô rung rung. Có bao giờ Quyền nghĩ đến những sâu xa đau đớn của cô.

– Anh là một thằng đàn ông tồi!

Phi Dương kêu lên:

– Quyền! Sao anh nói như vậy với em? Anh là người đáng trân trọng nhất.

Quyền cười gằn:

– Ngay những khi anh xử tệ với em sao?

Dương gật đầu và nước mắt theo đà tuôn rơi. Trong bóng tối nhập nhoạng nên Quyền không thấy được.

– Giá như ba chúng mình đừng biết nhau.

– Anh đang trách em sao?

– Anh không trách ai cả, mà trách chính anh. Tại sao anh có thể yêu và làm khổ cả hai người con gái.

Phi Dương nói ngay:

– Em chẳng hề khổ đau!

– Đó là em nói dối. Không người vợ nào cam chịu khi có người chồng như anh. Sao em không biết yêu anh một chút, sao đêm đó mình lại đến với nhau, và sao ...

Phi Dương cắt lời Quyền:

– Em chỉ cần có anh thôi, dù em biết trong lòng anh đâu dành trọn vẹn cho em, em vẫn chấp nhận, miễn sao trên môi anh nở nụ cười như trước kia. Em muốn thấy một Quyền hào hoa phong nhã mà em đã từng mơ.

Quyền nhún vai:

– Nhưng anh làm em hoàn toàn thất vọng phải không? Anh cũng không biết làm gì để không tổn thương em cả Dương à. Đôi khi anh thấy mình vô lý và tệ hại vô cùng. Phải làm sao đây cho chúng mình không đau buồn nữa em? Anh đang chán nản vô cùng. Có thể không nên ở lại đây, hãy về tổ ấm của mình đi em.

Phi Dương ngạc nhiên trước lời đề nghị bất ngờ, trước đây Quyền khẳng khái đòi ở lại nay vì lý do gì anh lại muốn về? Có phải Khánh Vy đã làm nger trước Quyền nên anh bị tổn thương?

– Có thật không anh?

– Sao lại không?

Phi Dương nghe nhẹ nhõm:

– Em không hài lòng sao?

– Không. Em không có ý kiến gì cả.

Gian phòng khách tràn ngập bóng tối. Mở công tắc đèn bật sáng, Phi Dương bắt gặp gương mặt Quyền lạ lẫm:

– Cho anh ly nước đi.

– Dạ.

Quyền uống ly nước để xoa dịu cõi lòng nổi phong ba.

Phi Dương thần thờ ngòl suy nghĩ, không biết đi đâu từ sáng đến giờ khi bảo cô thu dọn đồ về Sài Gòn?

Ở nơi xa lạ làm sao biết Quyền nơi đâu mà tìm. Phi Dương đi qua các con phố, các quán cà phê mà bóng Quyền vẫn biệt tăm.

Chiếc vali nằm hững hờ ở góc phòng. Suy nghĩ mãi, cuối cùng Phi Dương quyết định tìm đến Xuân Trà.

Xuân Trà ngạc nhiên khi thấy Phi Dương.

– Có chuyện gì vậy Dương?

– Nhà Khánh Vy ở đâu hả Trà?

– Mà muốn đến chơi hay có chuyện gì? Không biết giờ này nó có ở nhà không nữa.

– Mà cứ đưa tao đến đó đi!

Khánh Vy ngồi buồn nhìn ra khoảng tối, lòng cô chao đảo vì những lời của Quyền lúc sáng:

– Vy ơi! Anh không biết phải nói lời tạ tội gì cho phải với em, trong lòng anh mãi dằn vặt khi nghĩ đến em, vì anh mà em phải rời xa mái ấm gia đình. Tại sao em không nói lời trách móc cay đắng anh? Có lẽ anh quá tầm thường nên không để em đau đớn, hay vì em bị tổn thương quá nặng nên yêu hóa hận thù. Hãy nói đi Vy! Em đừng im lặng mãi. Sự im lặng đó làm anh sống dờ chết dờ đây.

Vy đưa mắt nhìn Quyền, trông anh tiều tụy đến thảm hại. Hàm râu tua tủa chưa được cạo, bên hông là chiếc nạng với bước chân khập khiễng.

– Anh cần nghe em nói đến vậy sao? Thiết nghĩ trách móc hay nói lời cay đắng đều vô nghĩa cả. Nếu anh muốn nghe thì em sẽ nói đây. Hãy lo lắng và vun đắp hạnh phúc anh hiện có. Phi Dương là kẻ đáng thương. Với em, nó yêu anh nhiều hơn. Hãy bằng lòng với những gì trong tầm tay đi anh. Bây giờ em đã cân bằng lại tinh thần, tâm hồn em không ủy mị vì cú sốc vừa qua đâu. Bởi em đã hiểu cái gì không là của mình mãi mãi không là của mình, và anh cũng vậy.

Cuộc đời anh đã gắn liền với Phi Dương, đừng để tâm trạng nó không vui mà ảnh hưởng cho đứa bé.

– Sao em không nghĩ đến mình mà cứ lo cho người khác?

Vy cười buồn:

– Bản tính của em là vậy mà.

– Anh thấy hồ thẹn với em quá, Vy à.

– Em nói một lần nữa, anh đừng tự làm khổ mình vì chuyện của chúng ta nữa. Em đã quên hết rồi.

Bất ngờ Quyền nổi giận:

– Có phải vì tên bác sĩ đó mà em quên anh không?

Vy ngạc nhiên nhưng cô cũng bật cười:

– Cũng có thể. Bởi người ta có nói không gì chữa lành vết thương tình yêu bằng chính đem tình yêu bù đắp lại những gì đã mất mát.

– Em quên anh nhanh như vậy?

– Anh nghĩ là nhanh ư? Có bằng đang yêu nhau mà anh cùng yêu một người khác không?

Quyền cup mắt:

– Ít ra em cũng có lời trách cứ. Anh không muốn giải thích tại sao anh và Dương lại đến với nhau ...

– Em hiểu mà, bởi con tim mỗi người đều có lý lẽ riêng.

Rồi Vy hạ giọng:

– Thôi Quyền à! Bao nhiêu đó đã đủ kết thúc một mối tình của chúng ta rồi.

Em chỉ chúc cho anh mãi mãi hạnh phúc. Hãy xem nhau như bạn bè thôi anh.

Quyền thở ra:

– Nhưng trong lòng anh chỉ có một người duy nhất mà thôi.

– Cái duy nhất cũng có thể thay đổi nếu anh muốn.

– Lẽ ra anh không nên đến đây, không nên nói bất cứ lời gì với em. Càng nói càng làm em chán ghét thêm, nhưng anh cứ muộn phiền mãi vì biết chắc đã mất em.

Quyền đốt thuốc, rít mạnh một hơi, rồi anh lại nói:

– Anh luôn có một điều không hiểu.

– Điều gì?

– Em thật lòng quên anh để yêu người khác à?

Vy trầm ngâm:

– Trong đời người đâu chỉ có một mối tình đâu anh? Riêng với em cái gì là kỷ niệm đẹp em sẽ ghi nhớ mãi suốt đời. Cảm ơn anh vì mấy năm dài yêu nhau, em hoàn toàn hạnh phúc, song người vợ hiền lành gương mẫu đó là Phi Dương, người sẽ cùng anh đi hết quãng đời còn lại. Hãy hứa với em là đối xử tốt với Dương, nhé Quyền.

Nhìn làn khói thuốc lãng đãng trôi rồi tan vào hư không, Vy thấy đôi mắt Quyền ướt nước. Lần đầu cô thấy anh mềm lòng:

– Phải chăng thượng đế đã an bài tất cả cho ba chúng ta?

Vy lạ lùng ngó Quyền:

– Anh sao vậy?

Quyền đứng bật dậy:

– Không. Anh về đây! Biết đâu chúng ta không còn cơ hội gặp lại. Tạm biệt em nhé Vy! Hãy tha thứ những gì anh làm em buồn lòng.

Nhìn gương mặt buồn bã của Quyền, Vy xúc động:

– Em không giận anh đâu.

Quyền thở hắt ra rồi đưa tay ra bắt. Bàn tay run rẩy nằm trong tay Quyền.

– Hôm nay không phải buổi chiều biệt ly trong bài thơ của em, nhưng cũng đủ làm nước mắt anh chảy ngược vào trong lòng rồi Vy ạ.

Vy chớp mắt:

– Anh về nhé!

Siết chặt tay Vy:

– Người mà anh yêu say đắm và khó quên mãi mãi nằm yên ở đây.

Quyền chỉ tay lên ngực anh, những lời nói đó giờ vô nghĩa cho cả hai, song trong lòng Vy là nỗi xót xa. Quyền là người tình đầu đã cho cô hạnh phúc và biết đón đau.

Nhìn dáng Quyền khập khiễng đi xa, Vy nhận ra nước mắt đã đầm ướt.

Quanh Vy là bóng tối. Trái đất này dường như ngủ quên khi có mình cô ngồi lặng lẽ nhớ lại buổi nói chuyện cùng Quyền sáng nay.

Tiếng gõ cửa làm Vy như người bước ra từ cơn mê. Thấy Xuân Trà cùng Phi Dương, cô ngạc nhiên:

– Ủa! Vào đi Dương!

Xuân Trà hỏi:

– Mới giờ này mà ngủ rồi hay sao mà đèn đóm tối thui vậy nè?

– Đâu có, tao đang nằm xem báo, lười biếng không dậy mở đèn đó mà.

Dương nói:

– Tật làm biếng không bỏ.

Vy sửa lại chiếc bàn:

– Vào ngồi xuống đi. Anh Quyền đâu mà mày đến tao?

Xuân Trà đáp thay lời bạn:

– Quyền bỏ đi đâu từ sáng giờ chưa về. Nó đi kiếm các nơi ...

– Mày nghĩ Quyền đến đây chứ gì?

Phi Dương khống chế:

– Không, tao không nghĩ như vậy đâu. Tao chỉ đến nhờ mày tìm hộ tao.

– Ảnh đâu phải con nít đâu.

– Nhưng một người tâm trạng không vui với vết thương chưa lành, tao đâu có an tâm.

– Giờ tính sao?

– Mày nghĩ ảnh sẽ đi đâu khi nơi đây không có bạn bè?

– Tìm ở công viên chưa?

– Rồi.

– Quán cà phê?

– Rồi.

Xuân Trà nói:

– Hết rồi!

– Biết tính sao đây Dương?

Khánh Vy không dám kể lại Quyền có đến đây. Câu nói của Quyền trước khi về làm Vy hốt hoảng:

– “Biệt ly!” Ôi! Quyền có ý nghĩ đại đột gì không Dương?

Phi Dương lắc đầu:

– Hôm qua Quyền còn bảo tao thu xếp để sáng nay về Sài Gòn nữa mà.

Nhìn chiếc bụng to bè của bạn mà Vy ái ngại. Gương mặt lém lỉnh ngày xưa giờ là vẻ chịu đựng u buồn, cô an ủi:

– Chắc Quyền đi lang thang đâu đó thôi, biết đâu đã về nhà rồi.

Xuân Trà nói:

– Ờ, biết đâu Quyền về rồi. Mày về nhà xem sao?

Phi Dương đứng dậy. Xuân Trà bèn hỏi:

– Tao đưa mày về ghen?

– Ờ, giúp giùm tao. Tao về nghe Vy. Có thể ngày mai tao đi chuyển xe sớm, không tạm biệt mày được.

Khánh Vy bùi ngùi:

– Mày đi đường bình an nghe Dương!

Lại có tiếng gõ cửa.

Khánh Vy đứng lên rồi nghĩ:

chắc Phi Dương còn muốn hỏi gì nữa đây?

Người khách trước mặt làm Vy sững người. Trong bộ dạng xóc xếch, Quyền cố nhướn mắt nhìn Vy. Cô hỏi:

– Là anh à?

– Sao không phải là anh hả Vy?

Giọng nói lè nhè của Quyền làm Vy hốt hoảng:

– Anh uống rượu hả Quyền?

– Em vẫn biết tính anh mà, chỉ có rượu mới giúp anh quên buồn. Em không định mời anh vào nhà sao Vy?

Khánh Vy mở rộng cửa:

– Phi Dương đi tìm anh vừa mới ra về đó.

– Phi Dương, Phi Dương! Cái tên luôn ám ảnh cho đến khi nào đây!

– Anh say quá rồi Quyền à.

Quyền cười như mỉa:

– Say mà biết tìm đường đến em.

Phải làm sao để giải quyết, không lẽ cứ giằng co mãi với Quyền.

– Anh vào nằm nghỉ đi!

Quyền nhướn mắt lê chân rồi ngã xuống nệm. Anh không biết gì nữa, chỉ có tiếng thở mệt nhọc đôi khi dứt quãng.

Khánh Vy cũng đau lòng như cắt. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác như vậy. Không lẽ cuộc tình tay ba không có đoạn kết?

Cô đặt chiếc nạng qua một bên, sửa lại đầu cho Quyền nằm ngay ngắn lên gối. Cô vuốt nhẹ mái tóc nghệ sĩ của Quyền ...

Dương và Trà đã trở lại:

– Vy ơi!

Khánh Vy giật mình ngẩng lên:

– Dương!

Phi Dương mở to mắt nhìn:

– Anh Quyền ...

– Mày vừa đi là ảnh đến đó. Người ảnh say mềm rồi.

Phi Dương vội vã đến bên chồng với vẻ lo lắng:

– Mày có chanh không Vy?

Xuân Trà mau mắn:

– Tao đi mua cho.

Phi Dương hoàn tất việc chăm sóc cho Quyền. Khánh Vy và Xuân Trà ngồi nhìn xót thương cho bạn.

Lát sau, Dương hỏi:

– Đêm nay tụi bây có thể dành cho tao không. Lâu lắm rồi tụi mình chưa có dịp tâm sự, hôm nay tao sẽ trút cạn nỗi lòng với tụi bây.

Trà đưa mắt nhìn Vy hỏi ý:

– Tụi tao sẵn sàng, nhưng phải tìm cái gì ăn đã. Chiều giờ tao với Dương có ăn cái gì đâu!

Vy nói:

– Tao chỉ có mì gói thôi.

– Lót dạ là tốt.

Đêm ấy, cả ba cùng ngồi hàn thuyên đủ mọi chuyện. Quyền vẫn ngủ say, lâu lâu anh ú gọi tên Vy. Cho đến lần thứ ba thì Phi Dương nói với Vy:

– Vy ơi! Mày thấy đó, anh Quyền không thể nào quên mày dù tao là vợ.

Hạnh phúc này mong manh quá! Tao phải làm sao đây? Làm sao để mày không ngư trị trái tim ảnh? Làm sao tao giữ hạnh phúc trong tầm tay? Mày hãy giúp tao đi Vy! Từ ngày cưới nhau đến giờ, tao chỉ là vật thể thân của mày thôi.

Nhìn Phi Dương ghen ngào, Vy không biết nói lời nào để an ủi:

– Mày thấy tao đã quên rồi chuyện cũ, tao cũng đâu có muốn mày đau khổ.

Lúc đầu tao có giận và hận mày lắm, nhưng khi bình tâm lại, tao biết tình yêu ấy không dành cho tao được. Thời gian rồi sẽ vào quên lãng thôi, mày phải cố gắng lèo lái con thuyền hạnh phúc của mình qua cơn sóng dữ. Trời cũng có lúc quang đăng chứ đâu mưa bão hoài. Ngày mai về lại Sài Gòn, mày hãy cố gắng.

Khi làm cha, Quyền sẽ định tâm lại thôi.

Đến nửa đêm Quyền đòi nước. Ngệm mát làm anh tỉnh táo đôi chút nhưng giọng vẫn lè nhè:

– Ai mà đông thể Dương?

– Anh không nhận ra mình đang ở đâu sao?

Quyền nhướng mắt, gương mặt quen thuộc đang hướng về anh:

– Vy à?

– Vâng.

Lúc này Quyền mới nhận ra mình ở nhà của Vy. Anh vùng dậy:

– Sao anh lại ở đây?

– Anh không nhớ gì hết sao?

– Không. Anh không nhớ gì cả, đầu anh đang đau buốt.

– Anh uống viên thuốc này sẽ ngủ yên, ngày mai chúng ta lại về nhà!

Lát sau, Quyền thiêm thiếp ngủ. Dương nghe cơn đau râm ran kỳ lạ. Cô mím chặt môi chịu đựng.

Xuân Trà hỏi:

– Mày làm sao mà mặt mày tái xanh vậy Dương?

– Có lẽ ăn mì không tiêu hay sao, tao thấy khó chịu quá.

– Ồ, bầu bí mà.

– Thôi, mày ngả lưng một chút đi, còn ba tiếng nữa trời mới sáng.

– Còn mày với con Vy?

– Tụi tao nằm ở đây, lo cho thân mày kìa.

Nằm cạnh Quyền cố dỗ giấc ngủ, nhưng cơn đau làm Phi Dương bật dậy gọi:

– Vy ơi!

– Gì đó Dương?

– Tao đau bụng quá.

– Đã tới ngày sanh chưa?

– Chưa.

Xuân Trà chợt nhớ ra:

– Lúc trưa mày vấp té, có ảnh hưởng gì không?

Vy kêu lên:

– Ôi trời! Sao giờ này mới nói? Đi bệnh viện nhanh lên!

Lúc này gương mặt Phi Dương xanh mướt đầy mồ hôi.

– Ráng chịu chút đi Dương! Gọi Quyền dậy giúp đi Trà.

Xuân Trà gọi rồi lay nhưng Quyền không hay biết. Vy quyết định:

– Mình đi vậy!

Đến viện, Vy gọi điện thoại cho Khải, lát sau anh đã có mặt:

– Khải ơi! Hãy giúp em. Nó là bạn thân em đấy.

Phi Dương tỉnh dậy sau cái nhói đau buốt người. Trước mắt cô là một màn trắng xóa. Hơi lạnh từ đâu nó tỏa ra cho cô cảm nhận làn da mình lạnh lẽo, hai tay chân được cột chặt.

Phi Dương hoảng hốt kêu lên:

– Ôi! Con tôi ...

Cô y tá dịu dàng đến hỏi:

– Chị tỉnh rồi à?

– Dạ. Con tôi ra sao rồi cô?

– À ... à bé khỏe mạnh, nhưng được nằm riêng ở phòng dưỡng nhi. Khi nào chị ra khỏi phòng hồi sức, bé sẽ về cùng mẹ.

– Cô ơi! Tôi đau quá ...

– Tôi sẽ tiêm cho chị mũi thuốc giảm đau nhé!

Phi Dương nằm căng người ra chịu đựng. Lát sau cô lại gọi:

– Cô y tá ơi! Có thể tháo dây trói tay chân tôi không? Tôi nghĩ sẽ giảm đau hơn khi tôi được thoải mái.

– Chị phải hứa không được vùng vẫy, sẽ động vết thương mới mổ nhé!

– Dạ.

Khi được tự do, Phi Dương nằm cong người lại, dù sao cũng dễ chịu hơn là nằm căng người.

Khánh Vy và Xuân Trà thấp thoáng nơi cửa, nước mắt tủi thân của Dương chợt trào ra. Trà hỏi:

– Mà đau lắm hả Dương?

Dương gật đầu:

– Đứa bé sao rồi Vy?

– Dễ thương như nàng công chúa nhỏ vậy.

– Còn anh Quyền?

– Đang ngắm con ở phòng dưỡng nhi. Mày yên tâm đi! Quyền rất hạnh phúc.

Có thể giờ đến chiều, mày sẽ gặp nó đấy.

Dương nở nụ cười xanh xao, làn da trắng hồng nhưng lại ho nét tiêu tụy sau ca giải phẫu. Động viên bạn bằng cách bóp nhẹ vào cánh tay Dương, Vy cười, nói:

– Vui lên đi nhé, bà mẹ trẻ!

Dương nở nụ cười:

– Cảm ơn mày nghe Vy. Vợ chồng tao làm phiền mày quá.

– Mày không xem tao là bạn à?

Dương nhăn mặt vì cơn đau.

– Thôi, tao ra ngoài nhé!

– Ừ.

Nhìn theo dáng hai người bạn khuất dần, có trách móc hay giận hờn cuối cùng họ vẫn là bạn thân của nhau những khi cần.

Quyền đứng ngắm con nhỏ xíu trong lồng kính. Anh không thể nhận ra nó giống ai với gương mặt nhắm nghiền. Một thứ tình cảm thiêng kiêng kết nối khiến anh nở nụ cười sung sướng.

Cái chân lê đi nhiều làm nó đau hơn, anh tự trách mình nông nổi.

Xuân Trà mỉm cười khi thấy Quyền cứ nhìn say sưa đứa bé:

– Dễ thương quá hả anh Quyền?

Quyền gật đầu nhưng anh không quay lại:

– Ước gì anh bế nó được ngay bây giờ.

– Cần gì ước, anh có thể làm điều đó mà.

Khải trong áo blouse có mặt từ lúc nào.

– Bác sĩ! Cảm ơn bác sĩ rất nhiều!

Khải khoát tay:

– Đó là bổn phận thôi mà. Anh cứ đến bế nó đi.

Rồi Khải quay sang Trà hỏi:

– Bạn của Vy đó hả, chị Trà?

– Vâng.

– Tôi đã lờ mờ hiểu giữa họ có chuyện không hay, nên Vy mới trôi dạt đến tận đây.

– Biết rồi vậy anh có định kiến gì với Vy không?

Khải cười:

– Định kiến của tôi là làm sao chỗ đau của Vy.

– Anh yêu nó thật lòng chứ?

– Thật lòng!

– Nhưng nó chưa thể chấp nhận đâu, vì cuộc tình chia tay chưa bao lâu.

– Tôi đợi.

Xuân Trà mỉm cười:

– Không ngờ bác sĩ như anh mà cũng si tình quá nhỉ!

– Tôi vẫn là người như bao người khác, cũng có tình yêu chứ.

– Nhưng biết đâu tình yêu đó anh đặt không đúng chỗ, bởi Vy nó chẳng có ưu điểm gì cả và nhược điểm của nó lại rất lớn.

– Nhược điểm gì?

– Là khó quên tình đầu. Yêu nó, anh sẽ vất vả đấy!

– Có vất vả, có gian nan mới biết lòng nhau chị à.

Xuân Trà lắc đầu:

– Tôi chịu thua anh luôn. Nếu anh nghĩ như vậy thì cố mà giữ lấy nó. Hạnh phúc sẽ đến nếu anh biết kiên trì.

– Cảm ơn chị đã động viên tôi.

Phi Dương rung mình vì cơn gió lùa qua cửa. Sau khi sanh, cô cảm nhận sức lực như yếu đi. Từ tinh thần cho đến thể xác không còn sự sung mãn của tuổi trẻ, mà cô có già vì chỉ gần ba mươi thôi.

Phi Vân vẫn ngủ say trên nôi. Nhìn con, cô lại se lòng. Không biết nó bạc phước hay sao mà từ khi sinh ra, Quyền không có cử chỉ yêu thương? Với Dương, đó là điều đau đớn.

Quyền cứ tìm vui bên ly rượu. Trong cơn say chéch choáng, anh lè nhè kể tội cô. Trong căn nhà này hình như chứa sự chịu đựng của cô và sự phẫn nộ của Quyền.

Cô không biết làm gì để được bình yên, để thấy hạnh phúc đời sống vợ chồng như bao người khác. Màn sương long lanh đã dâng đầy khóe mi, cô độc và đầy nước mắt. Nỗi thống khổ này biết tỏ cùng ai?

Hôm qua nhận được thư Khánh Vy, đọc xong Phi Dương buồn vô hạn.

Những lời thăm hỏi chúc mừng làm lòng cô se sắt thêm.

Quý không muốn làm kinh động chị dâu khi thấy cô ngồi thẩn thờ. Nhưng Phi Dương đã ngẩn đầu lên:

– Chú không đi chơi đâu sao?

– Không. Chiều nay em muốn ở nhà nghỉ ngơi. Sóc Nâu nghỉ lâu chưa chị?

– Cháu cũng sắp thức rồi đấy!

Quý lo lắng khi thấy đôi mắt đỏ của chị dâu:

– Chị đang khóc à?

Phi Dương buồn:

– Bụi bay vào mắt chị

Quý nhún vai:

– Xem ra bụi này ngày hạt lắm, nó sẽ nằm yên trong mắt chị mãi nếu chị không tìm cách lấy nó ra.

Biết Quý có ý nói về sự buồn phiền của mình, Phi Dương cúi mặt lẩn tránh cái nhìn ấy.

– Theo em nghĩ, niềm vui lớn nhất đầy ắp trong tim chị là Sóc Nâu kia. Chị không vì một người chồng vô ý thức không có trách nhiệm mà u sầu, sức khỏe sẽ theo đó là cạn kiệt. Chị có biết Sóc Nâu cần chị bao nhiêu không? Đừng điên cuồng để đau khổ vì anh ấy nữa. Khi yêu anh, chị cũng đoán được phần nào sự thua thiệt của mình mà.

– Vâng! Chị rất điên cuồng bởi trái tim chị quá yếu đuối, không có sự dũng cảm để xa anh ấy.

– Tình yêu phải giống như một dòng suối nhỏ, không ồn ào nhưng chảy liên tục, phải đầy ý thơ và sự lãng mạn. Nhưng trái lại chị đã làm cho nó trở thành một cơn bão lửa, bùng cháy đỏ trời đất nên nó tan rất nhanh, cho nên cuộc tình với chị và anh tàn rụi không để lại dấu vết âm ỉ của than hồng. Hãy quên cái đau mà chị đang mang! Hãy xoa dịu vết thương bằng cách yêu và chăm sóc cho cô công chúa nhỏ của chị đi. Xem nó kìa, ốm yếu quá!

Phi Dương đưa mắt nhìn con đang ngủ say. Quý lại tiếp:

– Nó không phải con Sóc Nâu dễ thương mà chỉ là con mèo ướt ốm yếu thôi.

Có tiếng chân. Quý lắng nghe rồi nói:

– Anh về đây! Em đi nghe.

Quyền bước vào phòng với gương mặt đỏ đỏ cay. Anh lè nhè hỏi:

– Com nước gì chưa?

– Em đang chờ anh ...

Quyền phát cáu, anh ngồi phịch xuống giường:

– Anh đâu có bảo em chờ anh, cứ lo ăn đi, anh đã ăn bên ngoài rồi.

Phi Dương lặng im rồi đến bên Quyền ngồi xuống, cởi giày cho chồng.

– Sao em cứ thích làm nô lệ cho anh vậy Dương, mà anh thì không thích điều ấy!

Phi Dương ngừng tay, cô ngược nhìn chồng:

– Anh Quyền! Sao hôm nay anh ăn nói kỳ cục vậy? Là vợ, em phải có bổn phận chăm sóc cho chồng. Anh chưa về, em không có yên tâm.

– Điều gì mà làm em không yên tâm?

– Những lúc say như thế này, anh có làm chủ được bản thân mình khi lái xe không?

– Cùng quá gặp tai nạn lần nữa, và lần này cầu mong thần chết đừng tha cho anh.

Phi Dương lặng người:

– Sống với em, anh đau khổ đến thế sao? Em đã hiểu sống miễn cưỡng chỉ làm anh chán ghét, nhưng em xin anh hãy vì con chúng mình. Nó còn quá bé, không thể gánh chịu nổi bất hạnh.

Quyền cười gằn:

– Gánh chịu ư? Sao em không nói người gánh chịu là anh? Đi làm mệt về cứ nghe tiếng khóc, rồi nhìn gương mặt ảm đạm như mùa đông của em, anh không thể chịu nổi. Hạnh phúc ở đâu? Không có hiện diện trong căn nhà này. Em đâu có biết anh mới là người đau khổ. Bởi anh đã từng xây mộng một tương lai tương đẹp với Khánh Vy, nếu như em đừng cảm dỗ ...

Quyền bỏ ngang câu nói. Dương nhìn chồng chăm chăm:

– Cảm dỗ? Anh dùng hai chữ đó để quy trách nhiệm cho mình em sao?

– Em thừa biết anh và Vy yêu nhau, yêu cả mấy năm chứ đâu phải một ngày.

Dương cúi mặt nhìn xuống nền gạch, cảm giác hổ thẹn làm bừng gương mặt.

Cô rung rung:

– Dĩ nhiên em biết điều đó, nhưng thật ra em yêu anh rất lâu. Từ lúc mình chơi trò đám cưới xa xưa. Ngày đó anh đeo cho em chiếc nhẫn làm bằng lá dừa, rồi đặt nọ hôn vô tư lên trán em. Em đã xem anh là người quan trọng nhất cả đời em, anh có biết không?

– Lúc đó chỉ là con nít mà thôi.

Được cười buồn:

– Với anh là trò đùa, với em là thật đấy. Em yêu anh trước con Vy mà. Em đâu có đoạt tình.

– Em đang tự bào chữa cho mình đó sao?

– Em đã tự chuốc lấy khổ cho mình, vì con đường em chọn chỉ là bóng tối.

em rất ân hận khi đã tạo ra đứa con ngoài ý muốn.

– Chỉ vì nó mà chúng ta ràng buộc nhau đây. Vy đã hận anh và cố quên bằng cách yêu một người khác. Lòng người dễ thay đổi quá!

Phi Dương trách:

– Đúng vậy! Trách người anh có trách mình không? Giá như ngày đó không mê muội thì bây giờ cả ba chúng mình đâu có đau khổ.

– Những gì ông trời đã kết hợp, không làm sai được.

– Nếu em rời xa anh, anh với Vy có trở lại không? Được vậy, em sẽ chia tay, chúng mình không phải sống trong đau khổ nữa. Em chỉ xin anh cho em giữ đứa con này, vì nó là hạnh phúc duy nhất mà em có được.

Quyền im lặng không trả lời. Lát sau anh đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Trải qua một đêm thao thức, Phi Dương suy nghĩ rất nhiều, rồi giữ quyết định cho riêng mình.

Quyền vẫn hôn từ giã vợ. Chuyện đêm qua theo giấc ngủ trôi mất. Phi Dương hờ hững đón nhận sự âu yếm của chồng.

Nhìn theo dáng Quyền khuất xa, cô ngậm ngùi chua xót. Mai này khi xa nhau, cô có chịu đựng nỗi nhớ nhung không?

Phi Dương tì tay lên cằm nghĩ vẫn vợ. Mỗi lần hiểu thêm một chút về Quyền là Dương cảm thấy mình bị nhục mạ. Sự ngăn cách giữa cô và anh xa vời như hai vì tinh tú. Sự sống chung càng lúc càng thấy như mình là băng tuyết.

Gian phòng thật yên lặng, cô đã quen thuộc sự yên lặng này nếu như Phi Vân không khóc lên.

Cô đến ôm nó vào lòng và nhận ra nó đang sốt.

Phi Dương gật đầu chào khi thấy Sơn.

– Dương đi đâu vậy?

– Con em sốt cao quá. Nhờ anh khám nó giùm cho em.

Sau khi khám và cho toa, Sơn hỏi:

– Ngày vu quy sao không thấy báo hay mời bạn bè gì hết vậy Dương?

Dương cười:

– Xin lỗi nghe anh Sơn. Thật ra lúc đó em có nhớ đến anh, nhưng không biết anh đang công tác ở đâu?

Sơn tò mò:

– Người ấy của Dương là ai vậy, Sơn có biết không?

– Là anh Quyền.

Sơn trở mặt:

- Anh nhớ không lắm, hình như là ...Khánh Vy ...
- Vâng. Nhưng cuối cùng tụi này đã đến với nhau.
- Ngày còn đi học vui quá hả Dương?
- Vâng!
- Tụi mình thật vô tư. Ngày đó Sơn thấy như thằng khờ biết yêu mà ngại đâu dám mở lời.

Phi Dương cười:

- Nhờ vậy mà Sơn vẫn còn có kỷ niệm thời mới lớn.
- Kỷ niệm đó mỗi khi nhớ lại, Sơn vẫn còn ngậm ngùi.

Phi Dương bế con đứng dậy:

- Cảm ơn bác sĩ Sơn nha, Dương về!
- Ngày mai Dương trở lại để khám cho bé.
- Vâng!

Nhìn theo dáng Phi Dương gầy nghiêng nghiêng, Sơn nghe hồi tiếc dâng tràn. Đôi mắt đã từng làm anh say đắm sao nay ngập nét ưu sầu. Ngày đó Dương vô tư lém lỉnh nhất trong lớp, nên anh luôn ngại ngùng để tỏ ý cho khoảng cách gần hơn.

Sơn lắc đầu xua ngay ý nghĩ nhớ về kỷ niệm, vì bệnh nhân tiếp theo đang bước vào.

Thấy Phi Dương và Sóc Nâu vừa xuống xe, Quý hỏi:

- Chị đi đâu về vậy?
- Sóc Nâu sốt cao nên đưa đi khám bệnh. Anh Quyền đã về chưa chú Quý?
- Chưa. Em không muốn nói cho chị biết, nhưng chị phải biết để hiểu mà thông cảm và động viên cho anh ấy. Hôm qua công ty đã bị hủy hai hợp đồng.

Phi Dương hốt hoảng:

- Rồi ...thiệt hại đền bù nhiều không?
- Dĩ nhiên rồi, nên tâm trạng anh không vui. Chị khéo léo lựa lời an ủi anh nhé!
- Vâng. Cảm ơn chú đã cho chị biết.

Đặt con vào nôi, Phi Dương ngồi suy nghĩ, phải làm sao bây giờ? Cô không giúp ích gì được cho chồng.

Từ khi làm vợ Quyền, cô đã bỏ việc, công việc mà cô rất yêu thích. Làm sao có thể trở lại như xưa? Có lại tâm trạng vui vẻ hồn nhiên như xưa? Trong cô là cả một trời buồn bã.

Hôm nay Quyền về nhà sớm hơn mọi khi, không có chút rượu nào trong người mà chỉ có gương mặt buồn đăm đăm.

Phi Dương khẽ khàng đến bên chồng:

– Em pha nước cho anh tắm nhé!

Phải mất mấy giây sau, anh mới gật đầu, rồi đưa mắt hỏi:

– Con bệnh làm sao?

Câu hỏi đơn giản như thế cũng làm cho Phi Dương rung rung. Anh cũng đâu vô tình không quan tâm đến con.

– Lúc chiều thấy nó sốt cao, nên em đưa đi bác sĩ khám rồi anh à. Uống thuốc xong, nó ngủ rất ngoan.

Quyền ngả đầu vào thành ghế rồi bảo vợ:

– Lại đây với anh!

Phi Dương sà xuống ngồi cạnh, cô vui sướng được anh chia sẻ.

– Có giận anh không Dương? Có lúc anh biết mình quá đáng với em, thông cảm cho anh nghe!

– Em hiểu và không bao giờ giận hờn, có chăng là em tự giận mình đã không hiểu mà chia sẻ vui buồn cùng anh.

Kéo cô vào bờ vai rộng, Quyền cạ mũi lên mái tóc thơm, xúc động:

– Thời gian tới nữa anh sẽ cố gắng đem lại cho em nụ cười. Nụ cười đó đã lạc mất lâu rồi, phải không Dương?

Dương nhỏ nhẹ:

– Không lạc đâu anh, nó chỉ chờ cơ hội thôi.

Cúi xuống tìm đôi môi hồng:

– Hãy tha thứ cho anh nhé! Có lúc anh không phải với em.

Quyền là vậy đó, làm sao cô có thể giận anh, chỉ trừ trong cơn say anh mới bộc lộ ý mình.

– Trong công việc, anh có cần em giúp anh gì không?

– Rất cần! Nhưng con gái mình lại cần em hơn. Không ai chăm sóc con chúng ta đáo bằng người mẹ cả.

– Công việc vẫn ổn hả anh?

– Ừ.

Dối vợ vì Quyền không muốn cô bận lòng nào ngờ Phi Dương đã biết tất cả.

Vuốt mái tóc dài mềm mại, Quyền không hiểu mình phải làm gì để cuộc sống hạnh phúc trong căn nhà nhỏ mãi trường tồn.

Mân mê cánh tay gầy của vợ, lòng Quyền chột xót xa:

– Lúc này em gầy quá. Có phải tại anh không chăm sóc em nên em quá lo lắng không? Cũng phải giữ gìn sức khỏe nữa nghe em. Lúc này anh bận rộn quá!

Bỗng dung không muốn khóc mà lệ cứ tuôn, Dương xúc động:

– Em không sao cả.

Quyền đưa tay lau giọt lệ nóng:

– Không sao mà khóc ư? Giọt lệ tủi thân hay hờn trách?

– Em đang vui sướng thôi.

Quyền ôm chặt cô vào lòng, đây là lần thứ nhất anh nhận ra vợ mình đáng yêu biết chừng nào.

Phi Dương chìm đắm trong hạnh phúc, tình yêu lại dâng đầy. Cô không nghĩ sẽ có những đợt sóng ngầm đưa đến, cô không cần biết không muốn nghĩ tới. Vì biết rằng lúc nào Quyền vui là hạnh phúc lắm rồi, là giá trị vô cùng đối với cô.

Cô thức giấc nửa đêm bởi khói thuốc. Quyền lặng lẽ ngồi bên cửa sổ nhìn ra trời đêm. Không muốn làm kinh động anh, nên cô nằm im. Giây phút nào, trông anh tội nghiệp làm sao! Cử chỉ yêu đương vừa qua có phải là miễn cưỡng không?

Những lúc anh tìm quên trong cơn say, Quyền thổ lộ tất cả những gì mà anh tỉnh táo không dám nói.

Có tiếng chim riu rít đâu đó trên cành. Khi nắng sương mai vừa sáng, Quyền mới đứng dậy. Phi Dương vờ ngủ say, và tâm trí thì suy nghĩ liên tục. Biết rằng mình không thể lấp được đầy chỗ trống ở trái tim cũng như luôn cả suy nghĩ.

Cô vẫn tinh ý nhận ra ở anh có ánh nhìn biên biết và lạnh lẽo.

Đặng Quyền! Cái tên anh đẹp cũng như con người anh vậy. Cô đã từng xao động khi anh ở tuổi mười tám, nhưng trái tim vô tình không nhận ra lửa yêu đã dâng ngàn ngút trong trái tim cô.

– Quyền ơi! Dù anh có đối xử tệ với em như thế nào, em cũng không trách anh đâu, bởi anh là người mà em trân trọng và yêu thiết tha.

Phi Dương khúc khúc ho:

– Dương nè! Sáng nay em đi khám bệnh đi. Mới sanh, ho hoài không tốt đâu.

– Dạ.

Tập 2

Phi Dương bế con đến bệnh viện, cô gặp Sơn. Anh tươi cười hỏi:

- Cháu bé có đỡ không?
- Đã hạ sốt nhưng còn ho anh ạ.
- Để Sơn khám lại!

Nghe Phi Dương khúc khắc ho, Sơn hỏi:

- Dương ho như thế bao lâu rồi?
- Dương cũng không nhớ nữa.
- Nếu vậy đã lâu rồi đó. Dương đi chụp hình phổi nhé!
- Sơn thấy có cần không?

Sơn nhướn mắt:

- Tại sao lại không cần, sức khỏe là trên mà!

Phi Dương không thể làm khác được, nên đành nghe theo lời Sơn.

Nhìn dáng gầy của Phi Dương, Sơn nhói lòng. Cô có hạnh phúc không mà gương mặt có vẻ lo âu hốc hác? Nét đẹp đã một thời làm xao động trái tim chàng trai mới lớn, nay còn đâu.

Phi Dương trở lại với tấm phim trên tay:

- Sơn nè! Xem giùm Dương lấy kết quả đi.

Cầm lấy tấm phim trên tay, Sơn nhíu mày. Phi Dương theo dõi diễn biến trên gương mặt bạn:

- Có gì không Sơn?

Sơn khò lấp:

- À! Không có gì cả.
- Dương về nghe. Cảm ơn Sơn nhiều.

Chưa quay gót, Dương đã nghe Sơn dặn dò:

- Dương phải giữ gìn sức khỏe nhé. Dương gầy quá thì sức lực đâu mà nuôi con.

Phi Dương cười:

- Dương vẫn khỏe mà.

Bằng cử chỉ hết sức tự nhiên, Sơn giữ tay Dương lại:

- Dương có hạnh phúc không?

Phi Dương nhìn Sơn rồi chớp mắt:

– Sao Sơn hỏi kỳ vậy?

– Nhìn Dương, Sơn hiểu Dương đang buồn. Một người hạnh phúc đâu có thể có đôi mắt long lanh nước, chỉ cần chạm nhẹ là nó tuôn thành dòng.

Câu nói làm Phi Dương không kiềm được lòng mình. Cô hấp tấp:

– Dương về đây!

Sơn kịp thấy giọt lệ đã trào, lòng anh thương tâm quá đỗi. Nét lém lỉnh dễ thương ngày nào thay vào là sự trầm buồn sâu lắng.

Sơn đã an phận với mỗi tình thâm lặng của mình, càng không dám chấp cánh hy vọng vươn tới ước mơ. Trời xui khiến chỉ cho anh gặp lại cô trong cảnh trái ngang.

Cơn mưa bỗng lác đác rơi. Sơn nhìn ra ngoài sân ngắm sợi nước trắng xóa tung tóe xuống mặt đường.

Không biết Phi Dương có về kịp đến nhà không nữa? Chiếc áo màu tím nhạt buồn đến đau lòng.

Ôi! Lạ làm sao, Sơn cứ nghĩ hoài về người đàn bà đó, về giọt nước mắt hay nước mưa đang òa vỡ, như Sơn không dám mơ ước cho mình một tình cảm ấm áp, tràn đầy, giản đơn mà xa ngoài tầm tay.

– Có thật là em đang hạnh phúc?

Tận nơi sâu thẳm trong tâm hồn, Sơn thầm hứa với chính mình phải quên ngay những gì như đang hồi sinh trong tâm trí.

Thở nhẹ hắt hieu, Sơn đưa tay vào túi tìm điều thuốc, bật quẹt rít một hơi dài.

Mắt nhìn về xa xôi thả hồn theo những dòng khói bay lãng đãng.

Khoảng không gian bây giờ lạnh vắng, phòng khám cũng thừa người càng làm cho Sơn chơi vơi ngậm ngùi.

Nếu như ngày ấy anh mạnh dạn nói tiếng yêu cô, biết đâu cục diện đã thay đổi. Có thật là anh sắp chia tay tình đầu đơn phương đó không? Nếu anh dừng gặp lại cô, có lẽ sẽ không đau đớn như bây giờ. Biết làm sao khi kết quả xét nghiệm đó đã có câu trả lời. Phải làm gì, đành bỏ tay sao?

Sơn cứ suy nghĩ miên man, bứt rứt không cùng. Người đàn bà chỉ có đau khổ nhiều hơn hạnh phúc.

– Đành chia tay tình đầu thôi, Dương ơi!

Đêm nay Phi Dương cũng một mình vò võ trong căn phòng. Quyền vẫn chưa về cho dù trời đã quá khuya.

Đôi mắt cay sè vì luôn mất ngủ, Dương nghe cơ thể mình dường như đang yếu đi, sức lực không còn như xưa, lòng ngực như đeo đá.

Quá nửa đêm Quyền mới về, anh ngất ngưỡng bước vào nhà với gương mặt đỏ cay, giọng lè nhè:

– Cho anh ly nước mát đi, đang cháy khô cả cổ đây nè!

– Dạ.

Phi Dương nhanh chóng đem đến cho chồng ly nước. Sau khi Quyền uống một hơi cạn ly, anh nằm vật ra xa lông.

Bất chợt, bé Sóc Nâu cựa mình khóc lớn. Dương dỗ con:

– Mẹ đây, con ngoan nào đừng khóc!

Quyền bật dậy:

– Sao ồn ào quá vậy, muốn yên một chút cũng không được sao?

Thấy Quyền giận dữ, Dương vội bế con bước ra khỏi phòng.

– Ba chưa có chết đâu đừng có vội khóc thương tiếc, có tiếc chẳng là công ty sắp phá sản kia kìa.

Phi Dương thót tim, cô hiểu chuyện đã rơi vào bế tắc nên Quyền không kiềm chế được sự bức bối.

Ở phòng ngoài, Dương vẫn nghe tiếng chồng lảm bảm:

– Chán quá vợ với con, cứ đeo bám chuyện xúi quẩy.

Dương cúi mặt mà lòng lạnh băng, cảm giác ngọt ngào khó thở cứ lan dần.

Cạnh Quyền mà cô vẫn thấy xa xôi quá, một sự chua xót khi yêu anh. Ở Quyền chỉ có tình cảm bó buộc khi sống chung mà thôi.

Đôi mắt Dương ráo khô, hình như không còn nước mắt để mà khóc. Lát sau khi Sóc Nâu ngủ say, Phi Dương rón rén bước vào. Đèn vẫn sáng choang mà cô cảm tưởng gương mặt mình như chìm khuất trong bóng tối.

Vẫn hơi thở đều, Quyền đã ngủ say, gương mặt bình thản đến độ cô nghĩ anh không hề bị cú sốc nào cả. Chỉ xin giấc ngủ của anh có mộng đẹp, mặc cô một mình lịm đi trong nỗi đau vô bờ bến.

Lần theo địa chỉ của Phi Dương trong hồ sơ khám bệnh, Sơn tìm được nhà.

Đứng trước căn nhà cao rộng, Sơn thấy mình lúng túng. Anh đưa tay bấm chuông.

Quý mở cửa và ngạc nhiên khi thấy người khách lạ:

– Anh tìm ai?

Sơn mở lời:

– Xin lỗi, có phải đây là nhà của Phi Dương không?

– Vâng. Anh tìm chị dâu tôi có việc gì không?

– Tôi là bạn học ngày xưa, cũng là bác sĩ đang điều trị cho mẹ con cô ấy.

– Xin mời anh vào nhà!

Đặt ly nước xuống bàn, Quý hỏi:

– Xin mời anh! Chị tôi vừa đi chợ, có lẽ cũng sắp về rồi.

– Vâng!

Quý tò mò:

– Anh đến thăm hay có gì khác không?

Một thoáng Sơn chột ân hận trước quyết định của mình. Phải nói làm sao đây với người em chồng của Phi Dương?

– Tôi ...thật ra ...

Thấy vẻ ngập ngừng của Sơn, Quý hỏi:

– Có gì anh cứ nói!

– Thật ra tôi tìm đến đây là vì bệnh tình của Phi Dương.

– Chị ấy làm sao?

– Tôi không định nói thật, chỉ âm thầm điều trị cho Dương mà thôi, bởi cô ấy còn quá trẻ mà con lại còn bé. Có thể cú sốc này ảnh hưởng rất lớn, nên tôi đến đây muốn trao đổi với người nhà thôi.

– Chị tôi bị bệnh gì anh cứ nói ra, không nên giấu giếm.

– Dương đã bị áp xe phổi.

– Có nghiêm trọng không anh?

– Cũng có đấy nếu như không chạy chữa kịp thời, vì tỉ lệ tử vong rất cao.

– Không phẫu thuật được sao?

– Có chứ, cũng có thể cắt bỏ một thùy phổi.

– Anh có thể không tiết lộ chuyện này với bất cứ ai, được không?

– Vâng!

– Tôi không muốn chị ấy phân tâm. Cuộc sống vốn không tươi đẹp thì chị không cần biết đến bệnh tình mà làm gì. Điều trị có lâu không anh?

– Dương đã qua giai đoạn xung huyết và phù nề, nếu có mủ thì điều trị lâu hơn.

– Cảm ơn anh đã cho tôi biết. Hiện giờ điều trị thế nào, xin anh chỉ cho?

– Phải chích và uống thuốc, phối hợp với chế độ nghỉ ngơi, ăn uống bồi dưỡng ...Trong vòng hai tháng không khỏi, đành phải phẫu thuật.

– Anh sẽ là người điều trị cho chị ấy chứ?

Sơn gật đầu:

– Vâng, nếu anh đồng ý!

– Không còn gì bằng. Rất cảm ơn thành ý của anh. Tôi là Quý, em chồng của chị Dương.

– Tôi là Sơn.

Quý đưa tay ra bắt:

– Cảm ơn anh nhiều lắm!

Phi Dương cũng vừa về đến, cô ngạc nhiên khi thấy Sơn:

– Ô! Anh tìm Dương đó à?

Sơn kịp thấy cái nháy mắt của Quý:

– Kết hợp cả hai Dương à. Sơn và Quý là bạn mà.

Nhìn gương mặt xanh xao của Phi Dương, Sơn lo lắng:

– Dương đang mệt lắm à?

– Không, Dương vẫn bình thường.

– Tiện đường Sơn ghé thăm Dương và xem Dương có chịu thuốc hôm trước không? Nếu không giảm, Sơn sẽ đổi.

– Phiền Sơn quá! Thật ra tôi chẳng có đau gì cả, chỉ cảm xoàng nên khúc khích ho thôi.

– Nhưng Dương cần phải ăn và điều trị kéo, cảm nặng phiền lắm.

– Hôm nay thì Dương khỏe lại rồi.

– Sắc mặt không tốt chút nào. Có phải Dương đang mệt và nặng ở lồng ngực không?

– Có một chút thôi, rồi nó cũng qua nhanh. Cảm ơn Sơn đã quan tâm.

– Nhưng Dương phải cố ăn uống và nghỉ ngơi nhé. Nhìn đôi mm Dương quầng đen thật sâu, tưởng chừng Dương không ngủ cả năm vậy.

Phi Dương bật cười:

– Nếu vậy Dương chỉ còn là cái xác không hồn mà thôi.

– Xin phép Dương, Sơn về nhé!

Quý tiễn chân Sơn ra tận cửa, anh nói:

– Tiền thuốc men hay bất cứ gì, anh cứ tính cho tôi.

Sơn cười:

– Dương cũng là bạn của tôi mà, bạn rất thân đấy!

Hai hôm sau, Sơn lại đến vào buổi chiều, cứ ngồi nhìn Phi Dương mà lòng anh xót xa. Sơn nhận ra cô rất cô đơn, hạnh phúc ngọt ngào có pha vị đắng hay là sự dịu dàng mà anh không hề biết. Cứ nhìn gương mặt buồn như sương phủ làm lòng anh ngậm ngùi.

Nhưng thật bất ngờ, Sơn và Dương bàng hoàng sửng sốt vì câu nói của Quyền:

– Vui vẻ nhỉ!

Quyền quần áo xốc xếch, gương mặt đỏ gay người anh đầy mùi rượu ... và đáng sợ hơn là cái nhìn gườm gườm như đốt cháy người đối diện.

Dương vội vàng đứng dậy đến bên chồng.

– Anh mới về ! Đây là bác sĩ Sơn, người đang điều trị cho em.

Quyền cười gằn:

– Sang quá ha! Có bác sĩ riêng nữa sao? Bác sĩ chữa bệnh gì? Anh nhớ là em không có bệnh gì cả. Hay là em cần giải quyết ...chuyện gì khác?

Phi Dương đỏ mặt trong khi mặt Sơn tím tái. Quyền hét:

– Đi ngay! Tôi không cần ai chữa bệnh cho vợ tôi cả. Nếu cần, tôi sẽ đưa đến bệnh viện.

Phi Dương bàng hoàng không biết phải tính ra sao:

– Anh Sơn! Tôi xin nhận hết phần lỗi về mình. Có lẽ anh Quyền đã quá say.

Bất ngờ, Quyền bước tới tát thẳng vào má vợ:

– Say à? Say mà còn biết em hẹn hò với tình nhân ngay trong căn nhà này.

Gương mặt Dương hằn đỏ vết ngón tay.

Lão đạo rồi Dương cũng gượng nói:

– Thôi, Sơn về đi!

Sơn không biết làm gì khi thấy gương mặt Phi Dương đầm đìa nước mắt:

– Anh nghĩ lầm rồi anh Quyền.

– Lầm à? Xin mời cắt ngay!

Sơn nắm chặt bàn tay quay bước, cố dằn lòng để không xảy ra chuyện đáng tiếc.

Ra khỏi nhà Dương trời đã sụp tối. Nơi căn phòng đó chắc hẳn Phi Dương đang nhận cơn giận dữ của chồng. Trong tận đáy lòng, Sơn bỗng đau quặn thắt.

Đã quá lâu mà sao anh chưa quên được bóng hình người con gái thuở xưa, người lém lỉnh vô tư nhất lớp giờ trở thành một người đàn bà yếu đuối. Cô có ân hận khi trao tình cho một người vũ phu?

Sơn nghe mắt mình cay khi gió đêm lồng lộng.

Sóc Nâu khóc thét lên khi tiếng kính đánh xoảng rơi xuống nền nhà. Phi Dương ngồi ôm con bất động nhìn anh hất đổ, đập phá mọi thứ.

Quý như chết điếng khi nhìn chiến tích hoang tàn của anh trai. Vậy mà chị dâu vẫn ngồi bất động đến bình thần lạ lùng, như không hề thấy mọi diễn biến trước mắt. Ánh mắt của khổ đau, của sự tuyệt vọng không còn gì bù đắp nổi.

Quý liên tưởng đến nỗi hoang lạnh trống không trong tâm trí Dương đang buông trôi tất cả.

Quý lên tiếng:

– Anh đã sai rồi đấy, anh Hai!

Quyền hất mặt:

– Mày biết gì mà xen vào chuyện riêng tư của tao?

– Bác sĩ Sơn là do em yêu cầu tới để điều trị cho chị Hai. Anh quá đáng làm người ta quê, làm sao mà tạ tội đây.

– Mày biết gì mà bênh vực?

– Thế anh biết gì? Có biết bệnh tình của vợ con mình không? Hay anh lấy cớ để vui trong men say rồi hành hạ chị Hai?

– Hành hạ à? Mày nói nghe thương tâm quá ha. Tao đâu có độc ác như vậy.

Không có lửa làm sao có khói. Ai tin hai người đã làm chuyện gì trong căn nhà này. Mày có dám đảm bảo không?

Lời nói của Quyền làm Dương mím chặt môi:

– Thôi Quý! Chú đừng bênh vực cho chị, bởi bản thân chị đã không tốt rồi.

Quyền cười lớn:

– Đó, mày nghe lời thú nhận chưa?

Phi Dương lẳng lặng ra khỏi phòng. Quý nhìn xuống nền gạch đầy vết tích của một trận chiến chưa kết thúc. Chiến trận chỉ có một bên khiêu chiến. Nhìn nét mặt lạnh lùng đầy hung hãn của anh trai mà Quý chột xốt đau. Đồng miếng chai dưới nền gạch hoa như cửa rướm máu trái tim người vợ trẻ.

Quyền không buông tha, anh đi ra phòng khách hỏi vợ:

– Đẹp mặt chưa! Cô cảm ơn tay bác sĩ đã thành công rồi phải không?

Dương gượng cười chua chát, nước mắt lại ứa mình:

– Anh đã ân hận vì cưới tôi phải không?

– Điều đó thì em hiểu, cần gì phải hỏi nữa?

Như có ai chạm vào nỗi đau sâu thẳm làm nó vỡ òa:

– Mình hiểu nhau còn quá ít, phải không anh? Đã tới lúc em nhận thức ra sự sai lầm của mình. Anh không cần bận tâm tìm cớ này hay cớ nọ. Em nghĩ chúng mình nên ly dị nhau. Em không dựa vào anh, sẽ không mang xui xẻo đến từ công ăn việc làm cho đến tinh thần ...Anh sẽ nhẹ lòng hơn khi một Phi Dương tôi tẻ bước ra khỏi cuộc đời anh.

Phi Dương vừa dứt lời, Quyền đáp ngay:

– Anh đã đoán đúng! Hiện giờ em đã chán cuộc sống với anh vì biết anh sắp trắng tay nên quay lưng một cách dễ dàng chứ gì. Đúng rồi, mình nên ly dị nhau, vì mai đây căn nhà này anh cũng phải bán để bồi thường thiệt hại cho người ta đấy.

Chẳng biết từ bao giờ, cả hai lại nói với nhau một cách nghiêm túc.

Quý kêu lên:

– Anh chị đừng giận quá mất khôn nhé! Sốc Nâu đang bệnh không lo mà tính chuyện ly dị. Dù có trắng tay đi nữa, anh cũng không thể quy trách nhiệm vợ con mình. Anh hãy tỉnh táo lại đi anh Hai!

Quyền cúi xuống trầm nghĩ, anh biết mình đã quá lỗ. Tự nhiên rồi họ không nói gì với nhau nữa. Anh bước nhanh vào phòng và khép cửa lại.

Phi Dương như kẻ mộng du, cô đặt con nằm xuống ghế ngồi thừ nhìn bóng đêm đã dày đặc cả khung cửa. Bây giờ là nỗi ân hận, thâm trầm làm cô cay. Dương không biết mình sẽ làm gì cho đúng để cả hai không cùng tổn thương?

“Phương trời mình đi sao chông gai Bước vào đời nhau qua thương đau Anh ơi, anh ơi sao đắng cay?

Yêu rồi, tình yêu sao chua cay?

Hỡi người bỏ ta trong cơn say ...

Một vầng trăng vỡ vỡ bao nhiêu thương đau Hết rồi thôi đã không còn gì thật rồi Chỉ còn đau xót âm thầm không nguôi ...”.

Tiếng hát văng vẳng từ đâu đưa đến như thấu hiểu nỗi lòng Phi Dương. Cô là người thường bị bỏ rơi trong cơn say.

Qua khung cửa sổ, Phi Dương đưa mắt nhìn về một nơi xa, xa lắm ...

Tự nhiên ý nghĩ bỏ đi bất chợt nung nấu trong cô. Phải cố quên đi một Đặng Quyền, để anh không sống gượng ép trong cuộc hôn nhân gượng ép. Cô không thể bó buộc anh là một người hoàn toàn hăng mong. Cô không còn sẵn sàng phục tùng mọi mệnh lệnh của chồng. Cô sẽ sống theo ý mình trước kia:

con chim họa mình hay hót ngày nào giờ ử rử trong chiếc lồng son nạm ngọc. Tại sao trước đây cô không can đảm rời xa Quyền, để đến bây giờ lòng tổn thương quá nhiều mới nghĩ chuyện chia tay?

Bất giác cô gọi:

– Vy ơi! Cái giá tao trả quá đắt, phải không?

Cô gục xuống cạnh con để nghe lòng tái tê.

Sáng hôm sau khi Quyền đã gợn gàu đến công ty, Phi Dương vội thu xếp ít bộ quần áo để ra đi.

Dường như Quý đoán được, nên anh hỏi:

– Chị định đi sao?

– Chú nghĩ chị có thể ở lại đây sao?

– Nơi đây là nhà của chị, chị không nên bỏ đi. Chị hãy thông cảm cho anh Hai, công ty gần như phá sản rồi.

– Thật hả chú?

– Với một người như anh Hai thì thất chí là chuyện bình thường. Chị phải kể cận bên ảnh để động viên chia sẻ là tốt nhất.

Dương ngắt ra:

– Chị không biết làm gì cho đúng nữa. Chị đang cần một người bạn.

– Chị có thể tìm đến họ, biết đâu chị sẽ được an ủi nhiều hơn.

– Thế thì chú đừng cản chị nhé. Chị sẽ đi Vũng Tàu.

– Đến với chị Vy à?

Phi Dương gật đầu:

– Nếu thế chị nên đi. Em nghĩ đến đó chị sẽ bớt buồn. Họ là bạn thân của chị.

Xuân Trà và Khánh Vy không thể ngờ người ngồi trước mặt mình là Phi Dương.

– Tụi bây ngạc nhiên lắm sao mà nhìn tao như thấy người hành tinh vậy?

Khánh Vy mở lời:

– Mà không hạnh phúc hả Dương?

Phi Dương cười bằng nụ cười gượng:

– Hạnh phúc ư? Hình như hai chữ đó tao chưa biết bao giờ từ khi có chồng.

Lặng đi một lúc, Dương nói tiếp:

– Mà có cười tao không Vy?

– Lúc nào tao cũng xem mày là bạn, thương không hết cớ gì mà cười. Tao cũng không hiểu sao Quyền lại tệ đến như vậy.

– Bởi Quyền đâu có tình yêu cho tao.

– Hạnh phúc phải xây dựng từ gian khó, mày phải có sự chịu đựng.

– Từ hồi nào giờ, tụi bây biết tính tao mà, nhẵn nhụi quen rồi, vì tao thân yếu thế cô không chịu đựng thì làm gì. Hôm nay tao ra đây thăm tụi bây không ngoài mục đích ...

Phi Dương bỏ dở câu nói khiến Xuân Trà tò mò:

- Mục đích gì, sao mày không nói ra luôn?
- Nếu mai đây tao có bề gì, tụi bây lo giùm cho con tao nhé!

Khánh Vy kêu lên:

- Mày nói gờ gì vậy Dương? Cuộc sống mày không tươi đẹp sao. Ý tưởng đó có phải là mày không Phi Dương? Cái tên mày mang ý nghĩa gì mà cha mẹ đặt cho. Mặt trời qua thời gian chứ không bay qua hoàng hôn. Đừng để bóng chiều làm xấu đi ý nghĩ đó.
- Tao biết sức lực của mình mà. Cả ý chí và thể xác đã lụi tàn rồi, đâu còn sức chịu đựng phong ba.

Nói xong, Phi Dương cúi mặt nhìn xuống nền đất có vạt cỏ non.

- Con người đâu phải tự sinh rồi tự diệt mà có số phận hẳn hoi. Phần tao số phần không may đã định sẵn nên biết làm sao.

Phi Dương khúc khích ho, tiếng ho nghe nặng lòng ngực.

- Sức khỏe mày ra sao mà tao xem sắc diện không tốt?
- Chỉ có tâm trí tao đang bệnh hoạn thôi. Đừng quan tâm về tao nữa, tụi bây hãy giúp tao cho vui. Cuộc sống này đáng yêu biết chừng nào, tại sao phải lãng phí thời gian.

Họ đi dọc theo bờ biển, sóng biển rì rào đua nhau chen vào bờ. Phi Dương bước đi bằng đôi chân trần, nền cát ướt mịn sóng biển sủi bọt quanh chân.

Phi Dương hỏi:

- Trong ba đứa mình, ai là người yêu thích biển?

Khánh Vy trả lời:

- Dĩ nhiên là tao. Tao đã yêu nó từ khi lên lớp sáu, được ba mẹ đưa ra đây chơi.

Phi Dương cúi xuống nền cát ẩm, một vỏ ốc lóng lánh giấu mình. Cúi xuống nhặt lên, Dương nói:

- Trà nè! Vỏ ốc này có nhiều màu lóng lánh, đẹp vô cùng.

Xuân Trà cầm lấy từ tay bạn:

- Nhưng bên trong là chú dế trang mày ạ.
- “Dế tràng xe cát biển Đông”, phải không? Cũng như tao đã từng xây lâu đài tình ái trên cát, nên cơn gió nhẹ tạt qua chỉ còn lại nền đất ướt.
- Tại mày nghĩ như vậy mà buồn thôi. Nếu tinh thần không thoải mái, mày hãy gọi điện báo cho Quyền ở đây chơi vài ngày.
- Có phiền tụi bây không?

– Tụi tao rất vui khi giúp bạn bè, còn bé Sóc Nâu cứ nhờ cô Tám trông hộ.

Mày cứ lo sức khỏe của mình là cách tốt nhất để bảo vệ hạnh phúc.

Nghe nhắc đến con gái, mắt Phi Dương sáng lên:

– Nó là thiên thần hộ mệnh của tao đó!

Bầu trời trong xanh, nắng không chói chang bởi vì có vài đám mây trắng lang thang trên cao. Mây bông bênh chậm trôi nhưng kẻ nhàn rồi không hề bận bịu chuyện đời.

Phi Dương ngẩn đầu nhìn, nắng ấm với bầu trời. Nỗi buồn và niềm vui như những đợt sóng lô nhô trong tim.

Khánh Vy nhắc nhở:

– Minh đi vào quán nước đi!

Những chiếc ghế bố xếp được đặt dài cạnh mấy chiếc dù đầy màu sắc.

– Uống dừa ướp lạnh nhé!

– Ừ.

Phi Dương chợt nhớ tới Sơn:

– Tụi bây còn nhớ Sơn cao không?

– Nhớ chứ!

– Hiện giờ Sơn là bác sĩ ở bệnh viện Bình Dân đây.

– Sướng há! Tao nhớ hồi đó Sơn quan tâm đến mày nhiều nhất.

Dương ngạc nhiên:

– Có nhớ lộn không đó? Tao ngày đó, ai mà thích.

– Lúc đó mày dễ thương thí mề, tuy có vẻ con nít một chút.

– Nhưng có ai yêu tao đâu, chỉ có tao yêu thôi, nên tao mới đau khổ như vậy.

Nghĩ lại tao thấy có lỗi với mày quá Vy ạ. Tao đã tước đoạt hạnh phúc trong tay mày để rồi kết quả là sự chua cay. Rõ ràng là tao với Quyền không hợp nhau.

Sau ngày lấy nhau tụi tao như hai cực của địa cầu. Tao muốn rút lui, cần phải buông trả đời nhau vì tình yêu không hề có trong Quyền nên sống chung chỉ là ở địa ngục mà thôi.

– Mày đâu thể ở một mình nuôi con, khi Sóc Nâu cũng đâu khỏe.

– Tụi bây có thể cho tao tá túc.

– Không hay đâu Dương. Quyền không chấp nhận dễ dàng.

Dương cười héo mắt:

- Chia tay nhau rồi thì cần gì nữa.
- Nhưng không phải hôm nay chứ?
- Ý định đó thôi thúc tao lâu rồi, chỉ còn thực hiện nữa thôi. Tụi bây có ủng hộ tao không?

Xuân Trà lắc đầu:

- Tao không biết như thế nào là tốt là đúng cho mày nữa. Có điều tao sẽ ủng hộ mày về mọi mặt.

Rồi cả ba ngồi yên lặng nhìn sóng biển thét gào. Phi Dương cầm vỏ ốc trên tay, giọng buồn buồn:

- Một ngày nào đó, con người phải trở về với cát bụi, chỉ là nhanh hay lâu.
- Mày cứ nghĩ quần không hà. Mình vẫn có thể sửa sai nếu như làm lỡ.

Phi Dương thở dài:

- Sửa sai à? Tao nghĩ khó mà làm được. Hôm nay gặp tụi bây tao rất vui, nhưng biết đâu chỉ là niềm vui tạm bợ như vỏ ốc trong tay, chỉ mượn xác để sống kiếp dã tràng.

Bây giờ là một nỗi ân hận, một niềm đau cay đắng dâng đầy. Phi Dương thật sự không còn hiểu được chính mình khi có ý nghĩ chia tay với Quyền, nó đang nung nấu trong tâm hồn. Một tình cảm dịu dàng không sôi nổi bỗng ứa về ...lao xao lẫn tiếc nuối.

Cô khó mà có thể quên được cái tên Đặng Quyền. Dường như anh cũng có nỗi bức xúc chứ không riêng gì cô. Cô chợt nghe lòng ray rứt khi nghĩ mình cũng không tròn phận vợ.

Bàng hoàng và chợt thất vọng khi Quyền trở về căn nhà vắng lặng. Anh chìm trong suy nghĩ vì sự ghen tuông hôm qua. Anh có quá đáng không khi nhìn thấy người đàn ông lạ trò chuyện cùng vợ mình? Dù không yêu cô nhưng sống chung mấy tháng qua cũng có tình nghĩa chứ.

Bây giờ là một sự chán ngán, tuyệt vọng tới cùng cực khi trở về căn nhà hoang vắng. Tiền bạc, công danh và tình yêu không còn gì nữa, cô cần phải níu kéo lại khi nó đã quá mong manh.

Quyền thấy hụt hẫng khi vắng tiếng khóc của con, đôi mắt buồn của Dương.

- Không biết cô ấy bỏ đi đâu nữa, trời đã tối rồi.

Hơi men bốc cao lên đầu, dù chệnh choáng nhưng Quyền cũng thấy lo.

Đến gần chín giờ đêm Dương mới về. Nhìn gương mặt vợ, anh chợt xót xa.

- Em đi đâu về tối vậy Dương?
- Xin lỗi anh ...

Quyền ôm choàng vợ vào lòng:

- Câu xin lỗi đó phải là anh nói. Anh đã quá hồ đồ phải không em?

Bao buồn tủi theo câu nói của Quyền tiêu tan. Dương lắng chuyện:

– Anh ăn gì chưa?

– Chưa. Chúng mình đi tìm cái gì ăn nhé em. Anh sẽ nhờ Quý trông con hộ.

Dương không biết mình phải quyết định thế nào. Lúc thì Quyền chán ghét rồi có khi lại ân cần. Trong anh dường như có hai con người, khi ngọt ngào lúc cay đắng. Cô sẽ làm gì khi quyết định rời bỏ anh? Gương mặt và giọng nói ấy thương quá đỗi, tình yêu lại dạt dào dâng cao.

Mùa hạ nóng bức lại đến, mang theo mấy đám mưa rào. Đối với Dương những ngày đó dài đằng đẳng và cũng đầy giông bão như ngoài trời, vì Quyền cũng chứng nào tật nấy khi say.

Quý là người an ủi cô nhiều nhất:

– Chị phải cố gắng vượt qua mọi chuyện đau khổ mà anh Hai mang đến. Một ngày nào đó, anh sẽ hiểu và đền bù cho chị.

Lúc chiều khi cơn ho kéo dài ran cả lồng ngực, Dương phát giác trong đàm khạc ra dường như có lẫn máu.

Hốt hoảng, Dương như muốn ngất đi, bước đi lảo đảo như bóng bé Mai rồi ngất lịm không biết gì nữa.

Thật ra, Quyền cũng có chú ý đến sức khỏe của Dương, anh thấy vợ càng ngày càng khô héo đi, nhưng anh không mấy quan tâm vì nghi ngờ cô nhớ một ai khác.

Khi tỉnh lại, Phi Dương nhận ra mình đang nằm ở một nơi xa lạ. Gương mặt đầu tiên đập vào mắt cô là Sơn.

Thấy cô tỉnh lại, anh hỏi:

– Dương đỡ mệt chưa?

– Khỏe rồi Sơn. Tại sao mình lại ở đây? Đây là đâu?

– Bệnh viện. Dương được đưa vào đây trong tình trạng ngất xỉu.

Phi Dương chống tay ngồi dậy, cô nghe đầu lảo đảo:

– Dương cứ nằm yên đó đi!

Ngã người xuống chiếc giường niệm trắng, cô nhắm mắt lại hỏi:

– Ai đưa mình đến đây vậy Sơn?

– Quý.

Vậy là Quyền vẫn chưa biết gì cả, nỗi tủi thân dâng lên nhưng Dương vẫn ráng chịu một mình. Lúc đó Quyền cùng Quý xuất hiện. Anh cau mày khi thấy Sơn.

Sơn bỏ đi khi nói với Quý.

– Cần phải điều trị vài ngày!

Quyền căn nhắc:

– Sao không đưa vào bệnh viện khác mà đưa vào đây? Mày muốn nói giáo cho giặc hả Quý?

Quý sa sầm nét mặt:

– Anh lo cho sức khỏe của chị hay là ghen tuông?

Câu hỏi như gáo nước lạnh tạt vào mặt khiến Dương quay mặt vào tường:

– Em sao rồi Dương?

Dương giọng lạnh lùng:

– Em khỏe rồi.

– Vậy là xuất viện nhé?

– Vâng!

Nhưng Quý đã ngăn lại:

– Để gì cho xuất viện. Bác sĩ con phải tìm hiểu bệnh trạng để điều trị. Anh đừng chủ quan!

– Chỉ ngắt xiu vài giây rồi tỉnh dậy có gì đâu mà điều trị. Có chẳng là muốn ở lại đây để dễ tiếp cận tay bác sĩ.

Phi Dương khoát tay:

– Thôi, chú Quý cứ xin giấy xuất viện đi, chị cũng chán nằm đây lắm rồi.

Lát sau, Sơn bắt lực nhìn theo. Anh linh cảm một cơn lốc xoáy sẽ làm tan đi cuộc sống tươi đẹp của Dương. Một người như Quyền quá tàn nhẫn và tự nhiên với cuộc đời của vợ.

Phải làm sao giải cứu cuộc đời người bạn gái anh từng yêu?

Lần lần, Quyền không còn vui. Nghi ngờ trong anh lớn dần, anh nghi ngờ luôn cả bé Sóc Nâu. Anh nhìn sững và nhìn thật lâu xem nó giống ai? Có giống mình hay không?

Sóc Nâu rất khó nuôi, nó cứ ốm yếu và thường hay khóc. Quyền bực dọc mỗi lần về nhà bị con quấy rầy.

Càng ngày, Phi Dương càng đau đớn hơn. Nhiều khi trời thật khuya cô ôm con vào lòng mà rơi nước mắt.

– Ba không hề thương mẹ con mình. Phải làm sao để ba con hiểu mẹ. Mẹ có thể chết để chứng minh mẹ chỉ yêu mỗi ba thôi.

Còn Quý thì xót xa và bất nhẫn vì anh trai có thành kiến mà cư xử với vợ con quá đáng.

Cửa sổ căn phòng vẫn mở, Phi Dương nằm trên giường, dáng cô đơn. Chưa đầy một tháng kể từ khi ngắt xiu lần đó, cô nghe trong người dường như mệt mỏi nhiều.

Quyền vắng nhà thường xuyên hơn, có khi đến sáng anh mới về rồi thay quần áo xong lại đi tiếp. Những đêm dài lẻ loi, Dương đối diện với nỗi thổn thức của chính mình. Tất cả còn mới nguyên chợt xa vời như chìm thời gian ký ức.

Dương nhớ lại ngày xưa, những tháng ngày bình yên thơ dại cũ. Những ngày ấy luôn có Quyền kề bên an ủi chở che. Anh từng làm chú rể lấy hoa nho làm vương miện cài lên đầu cô, vừa thích thú cười e thẹn khiến cho đôi má cô hồng trong nắng sớm.

Dương đã yêu anh, yêu thương hình ảnh còn thơ bé. Tại sao Quyền không nhớ đến ngày xưa, không biết trái tim cô luôn thổn thức vì anh? Lớn lên, khi hiểu ra Quyền đã đặt tin yêu với Khánh Vy, cô rất đau khổ đành làm người thua cuộc đứng bên lề tình cảm. Nhưng ...

Số phận trớ trêu. Giá như hôm ấy trời đang mưa, và Quyền dừng say đến tìm thăm thì bây giờ đâu có chuyện trái ngang đến nỗi lòng. Cô cũng không phải bạn để đoạt tình yêu.

Phi Dương thở dài rồi nghĩ:

– Giá như thời gian có quay người lại, em có tình nguyện dâng hiến cho anh không, khi mà con tim cứ thúc giục dừng để anh ra về trong đêm mưa?

Lúc quần quít đưa nhau vào thiên đàng tình ái đó, chắc chắn em là vật thể thân cho Vy thôi.

Nỗi xúc động rung rung. Làm gì để có lại cảm giác êm đềm của nghĩa vợ chồng, trên chiếc giường từng có nhau nay Dương cô đơn như con mèo nhỏ.

Giấc ngủ không còn say nồng mà trở trăn trong khắc khoải.

Đôi mắt đẹp như trôi vào một giấc mơ của thời bướm hoa thơ mộng, nay chỉ còn lại đôi mắt buồn phiền sâu thẳm.

Sáng hôm sau tỉnh cờ gặp lại Sơn, anh đã nắm lấy bàn tay gầy và hỏi:

– Dương ơi! Sơn thật lòng khi thấy Dương ngày càng tiều tụy. Chắc chắn là Dương không hạnh phúc.

Phi Dương cười buồn:

– Sao Sơn lại nghĩ vậy? Gia đình mình êm ấm lắm.

Giọng Dương trầm lại:

– Mình có vấn đề rồi phải không Sơn? Từ hôm đó, chú Quý cứ luôn ép mình uống thuốc. Sơn nói thật cho Dương biết đi!

– Nếu Dương nghe theo lời Sơn điều trị tốt sẽ chống khỏi bệnh thôi.

– Chiều hôm qua, Dương ho nhiều và có lẫn máu Sơn à. Chắc tuổi thọ của Dương không còn bao lâu đâu há!

Nghe Dương hỏi một cách bình thản, Sơn nghe xót lòng:

– Dương nghĩ vậy à? Thế thì Dương không được buồn mà phải sống vui.

Đứa bé còn quá nhỏ nên cần sự bảo bọc của mẹ.

Phi Dương chớp mắt:

– Nghe Sơn nói Dương biết bệnh mình đã hết thuốc chữa. Không nên biết quan Dương ạ, phải cố gắng vượt qua số phận chứ!

Dương lắc đầu:

– Số phận của Dương đã được định sẵn rồi, có muốn thay đổi e khó quá.

Mãi suy nghĩ mà Dương không hề nghe bước chân trở về của chồng.

Hình ảnh trước mắt Quyền bây giờ chợt trở nên mờ nhạt và vô nghĩa. Đó không phải là hình ảnh khắc khoải đáng thương nữa, bỗng dưng nó trở nên xa xôi như chưa từng có với anh.

Phi Dương quay lại hỏi giọng thờ ơ đến không ngờ.

– Hôm nay anh về sớm?

Bỗng dưng Quyền nghen ngào nhìn lom lom vợ, còn Phi Dương ngồi dậy lặng lẽ đặt gối cho Quyền rồi bình tâm sang nằm cạnh con.

Dường như cô thoải mái dễ chịu khi chấp nhận cuộc sống vô nghĩa đầy buồn tẻ. Quyền cũng im lặng, anh để nguyên quần áo lên giường nằm rồi đốt thuốc.

Nếu như mọi hôm, Phi Dương sẽ đến chăm sóc cho anh, ân cần cởi giày thay áo. Nhưng hôm nay cô bỏ mặc anh đến nằm cạnh con gái, xem như chẳng có gì xảy ra cả.

Bất ngờ, Quyền cất giọng hiền hòa:

– Em ngủ rồi hả Dương?

Dương im lặng.

Chẳng hiểu vì khói cay nồng không mà Quyền thấy mắt mình cay. Anh từng tỏ thái độ lạnh lùng khi cô ân cần, thì nay anh lại thấy hụt hẫng không chịu được.

Quyền bước sang lay vai Dương:

– Dương nè! Có nghe anh nói gì không?

Vẫn là sự im lặng. Bực dọc, Quyền kéo Dương quay ra.

Dường như Dương có nao núng nhưng mọi biểu lộ không diễn ra cho chồng biết.

– Anh muốn nói chuyện với em!

Dương tròn mắt nhìn chồng:

– Có còn chuyện để nói nữa sao?

Lời Dương bất ngờ trở nên gai góc nhưng Quyền không nổi giận. Nhìn vợ và cất giọng nghiêm nghị nhưng đôi mắt không giấu được sự lo âu mơ hồ. Anh có cảm tưởng đang đối mặt với một người khác chứ không phải Phi Dương với đôi mắt hờn trách trước đây. Không chỉ có đôi mắt ướt cùi đầu tuân phục cam chịu.

Cái gì làm Dương thay đổi?

Bỗng dưng, Quyền thấy thêm yêu vợ, chuyện mà anh luôn xao lãng.

Quyền bế xốc Dương lên, cô cố cưỡng lại, nhưng những nụ hôn đam mê làm vỡ tan những ý định ấy và nhường lại cho sự hiến dâng tự nguyện.

Trong không gian bé nhỏ đó, Dương như bông bênh và không còn nghĩ gì nữa ngoài hơi thở nồng nặc mùi rượu. Ai bảo yêu nhau là không hạnh phúc dù có lẫn đắng cay?

Dương chợt nhận ra làm sao cô có thể oán giận anh. Làm sao có thể đi ra khỏi cuộc đời nhau?

Bất giác, giọt nước mắt chảy dài. Quyền hôn lên đôi mắt sâu vì đã quá buồn phiền của cô, anh nói:

– Em giận anh hả Dương?

Lặng yên, cuối cùng tiếng nấc cũng vang lên. Trong Quyền bỗng dạt dào tình yêu mà anh ngỡ đã nguội lạnh.

– Nín đi em! Cho anh xin lỗi ...Từ bây giờ, anh sẽ không làm em buồn nữa.

Ngước đôi mắt mờ lệ, Dương hỏi:

– Anh đã hứa với em bao nhiêu lần rồi? Điệp khúc này em đã quá quen thuộc.

– Em biết không Dương, lâu rồi anh như người ngủ mê nên không thức dậy, để nhận ra mình đang ở giữa rừng hoa ngọt ngào thơm hương. Cứ vương vấn mãi chuyện cũ qua rồi, anh đã đem chính hạnh phúc ra đùa giỡn. Hãy tha thứ cho anh! Không lúc nào anh cần có em như bây giờ.

Ôi! Giọng nói êm đềm quá, chẳng phải Dương đã từng mơ ước được chồng rót vào tai bao lời âu yếm hay sao? Vậy mà những lời Quyền vừa nói, Dương nghe một cách dửng dưng. Tia nhìn nồng nàn của Quyền là cả ước mơ hiền hòa, nhưng Phi Dương lại muốn lẫn tránh điều này, điều này trước đây cô từng khát khao.

Phi Dương buột miệng:

– Anh không đem hạnh phúc ra đùa giỡn mà chính là em. Em đã bán rẻ cuộc đời và cả lương tâm mình.

Quyền xoay người ôm siết vợ vào lòng:

– Hãy ngủ đi em trong vòng tay yêu thương thật lòng. Ngủ trên chiếc giường hạnh phúc mà em đã từng mơ với anh.

Phi Dương chớp mắt suy nghĩ:

“Sao hôm nay Quyền có thái độ lạ lùng?”.

– Hãy nhắm đôi mắt đẹp và mơ những giấc mộng thật êm đềm của gia đình chúng ta nghe, Phi Dương.

Dương nghe như trong đêm thoảng tiếng gió, tiếng chuông đánh động từ sâu thẳm trong lòng khiến Dương nghi hoặc. Nghi cả bản thân lẫn người chồng đang nói những lời đường dương, rồi sáng mai thức dậy, những yêu thương có được tồn tại? Hay anh nhờ say men mà nói?

Nhìn lên đồng hồ. Ô! Chỉ mới nửa đêm thôi, còn đến những mấy tiếng đồng hồ dài để được gôi đầu lên tay chồng, được ôm thân hình rắn chắc, được nghe hơi thở đều của anh đã chìm sâu vào giấc ngủ.

– Yêu anh quá, Quyền ơi ...

Phi Dương chồm dậy khi nghe lồng ngực như có tảng đá đè nặng khiến cô ngộp thở.

Một cánh tay Quyền đang đặt lên bờ ngực. Khẽ khàng, cô để tay anh xuống niêm rồi ngồi dậy.

Cổ họng chột ngựa khiến Phi Dương phải đi ra phòng vệ sinh. Rồi thì cơn ho tuôn ra, Dương như một lá. Không gian như bất chợt tối sầm khi cô thấy dưới nền gạch là một chất nhầy có lẫn máu.

Nhìn vào gương, Phi Dương sợ hãi khi bắt gặp đôi mắt trũng sâu của mình.

Đưa tay lên sờ vào kính, cô lẩm bẩm:

– Ôi! Mình đây sao?

Tại sao lúc sóng gió vừa tan, Dương tự ru mình trong giai điệu hạnh phúc lại đón nhận chuyện đau đớn này.

Bắt đầu sáng ngày mai, cô có thể đón ánh bình minh rạng rỡ, hay lại tiếp nhận chiều hoàng hôn muộn phiền?

Lâu rồi cô mới có một đêm hạnh phúc, mới nghe được lời nói ngọt ngào làm cô như chấp cánh bay. Để rồi biết thỗn thức, giày vò pha vị đắng.

Gần một giờ trôi qua mà Phi Dương vẫn đứng đấy ngấm chông. Gương mặt anh hiền hòa đáng yêu vương nét trẻ con vẫn vô tư ngủ say. Cô không thể chớp mắt với đôi mi cứng đờ.

Quyền cựa mình rồi đưa tay tìm. Anh mở mắt khi thấy nơi Dương nằm lạnh ngắt.

– Em không ngủ à? Suy nghĩ gì vậy Dương?

Dương lắc đầu:

– Em không có nghĩ gì cả.

– Lại đây với anh!

Phi Dương né người để không nhận nụ hôn đáp xuống môi mình.

Cầm kết quả trong tay, Phi Dương không biết mình buồn hay bật khóc?

Nỗi lo sợ mơ hồ đã trở thành sự thật hiển nhiên trong sổ khám bệnh. Trái tim co thắt lại dường như máu không kịp chảy về tim nữa.

Phi Dương tựa người vào gốc cây sao già bên lề đường để định thần lại xem mình đang mê hay tỉnh. Dòng người vẫn còn hối hả trên con đường rộng, còn cô sao lẻ loi một mình với đau thương chất ngất.

Thế là cô không còn dịp sống trong hạnh phúc ngọt ngào mà mình từng mong. Đưa mắt nhìn qua kẽ lá để thấy bầu trời cao rộng. Tại sao có một mảnh đời quá bất hạnh vậy, thượng đế ơi?

Ôi! Ai trả lại cho cô những tháng ngày bình yên thơ dại. Những ngày nô đùa sống dưới sự che chở của Quyền. Đừng đẩy cô vào định mệnh đầy nghiệt ngã.

Đừng để cô phải đối diện một mình với bệnh tật. Rồi bé Sóc Nâu sẽ ra sao khi không còn mẹ? Cô như đối diện với nỗi thỗn thức của chính mình.

Người lái xe ôm ngừng lại mời:

– Cô ơi! Về đâu?

Phi Dương ngẩng lên. Về đâu? Cô sẽ về đâu đây? Về miền đất lạnh ư?

Cô lắc đầu, khoát tay. Bỗng dừng bước chân nặng nề làm sao. Cái kết quả chết tiệt đã ghim vào trái tim cô từa máu.

Không hiểu sao, ý nghĩa sớm rời bỏ cuộc đời lại nung nấu trong Dương. Phải rời bỏ Quyền và Sóc Nâu trong lúc này sao? Ôi! Làm sao có thể?

Dáng Phi Dương nghiêng buồn trong trời chiều nhạt nắng, một cảm giác rất xa xôi như thoảng gió có sự nuối tiếc. Dương không còn hiểu chính mình phải làm gì nữa.

– Chị đi đâu vậy, chị Dương?

Tiếng xe thắng lại cùng câu hỏi khiến Phi Dương quay đầu:

– À! Chú Quý đi làm về!

– Lên xe đi chị!

Phi Dương còn ngần ngừ, Phi giục:

– Đi chị!

Quý tò mò khi Dương đã ngồi sau lưng:

– Chị tình cờ đi qua đây hay vào khám bệnh?

Dương chối:

– Tình cờ thôi chú. Muốn ra chợ Bến Thành mua cho Sóc Nâu cái đầm.

– Vậy à?

Dù thuận lòng, nhưng Quý biết chắc chị dâu mình nói dối.

– Chị vẫn còn uống thuốc em đưa chứ?

– Còn, nhưng không có kết quả!

– Uống thuốc dài hạn mà, chị phải cố gắng điều trị chứ.

– Chị biết rồi.

Quý luôn động viên:

– Sức khỏe là chìa khóa hạnh phúc, chị đừng xem thường nha.

– Cảm ơn chú đã nhắc nhở.

– Chuyện chị nhờ em tìm một người trông Sóc Nâu đã đến rồi đó, họ chờ chị từ trưa.

– Vậy hả chú?

Người đàn bà trung niên lễ phép chào Dương khi Quý giới thiệu.

– Đây là chị Dương, người mà tôi đã nói với chị hôm qua.

Phi Dương mừng rỡ:

– Chị cứ ngồi đi!

– Vâng.

Qua vài câu hỏi han, Phi Dương đồng ý tuyển chị Thương vào làm. Bé Sóc Nâu cũng dễ chịu với người chăm sóc mới. Không phải Phi Dương không muốn gần gũi con, mà cô phải cố tránh tiếp xúc với con càng nhiều càng tốt.

Màu tím sẫm của buổi chiều đã nhường lại cho bóng đêm. Mưa chợt rơi dù đã qua tháng mười, cứ rả rích kéo dài lê thê suốt đêm.

Quyên đã ngủ say, chỉ có Dương vẫn còn thao thức. Nằm cạnh bên chồng nơi chiếc giường êm ái bỗng thênh thang lạnh lẽo, hơi thở Quyên vừa thân quen vừa xa lạ quyên lấy cô.

Phi Dương nhói đau khi thấy mình cô đơn quá. Tại sao gần nhau trong gang tấc mà tưởng chừng chừng chiu vợi xa, tại sao lại tự ra mình trong nỗi đau?

Và còn nhiều cái tại sao nữa đã làm một con người tràn đầy nhựa sống nay trở thành thân cây khô héo, tro mình giữa dòng đời đang hối hả mạch sống dâng tràn.

Chưa đầy một năm làm vợ, cô chưa hiểu đích thực chữ hạnh phúc thì đã tan vỡ cả ý chí lẫn thân xác.

Tiếng mưa khuya buồn hiu hắt quá. Phi Dương trở dậy choàng áo ấm vào người, rồi đi qua phòng con gái.

Sóc Nâu đã ngủ say, chị Thương hình như vừa chớp mắt cho nên trên tay còn cầm tấm ảnh. Tò mò Dương cầm lên xem.

– Ôi ...

Phi Dương mở to đôi mắt hết cỡ để nhìn người trong ảnh.

– Lễ nào ...

Cô lâm bầm trong miệng.

– Chị Thương ...Thương à ...

Trả lại tấm ảnh như cũ, Phi Dương quay gót trở về phòng, rồi ngồi suy nghĩ.

Vài tia chớp lóe lên trên nền trời đen thẫm càng làm cho cô nhớ lại thời thơ ấu của mình. Ở một nơi xa có hai nắm mộ của cha và mẹ, có lẽ rêu phong phủ kín vì cô chưa lần trở về sau mười mấy năm phiêu bạt.

Mưa hay nước mắt cứ tuôn thành dòng nhạt nhòa ánh nhìn qua khung cửa kính có lẫn chớp sáng.

Làm sao cô dám vẽ ra một hình ảnh tương lai đẹp nữa. Bao mùa xuân trôi qua là ngần ấy ngày dài, cô giấu kín trong lòng nỗi đau, những giông tố cuộc đời cứ quần lay trái tim yếu đuối nhưng trên môi lúc nào cũng có nụ cười.

Cơn mưa đã dứt hạt mà Phi Dương vẫn còn chìm đắm trong nỗi thôn thức triền miên.

Trời đã dần về sáng.

Chị Thương lo lắng khi nghe Phi Dương đang ho, ho kéo dài rồi dứt quãng.

Chiếc khăn đã thấm máu tươi. Phi Dương như là người. Cô mệt mỏi tựa vào cánh cửa, và không ngờ chị Thương đã chứng kiến tất cả.

– Cô ơi!

Phi Dương quay lại với vẻ hốt hoảng:

– Gì đó chị Thương?

– Cô bị như vậy đã bao lâu rồi?

– Đây là lần đầu ...

Chị Thương khẩn khoản:

– Cô hãy nói thật đi! Nhìn sắc mặt cô, tôi không tin chút nào.

Phi Dương buồn thiu nhìn chị:

– Hiểu ra chị sẽ rời bỏ tôi phải không? Tôi van chị hãy ở lại với Sóc Nâu, nó đã bắt đầu mến chị. Còn tôi thì ...

Chị Thương khoát tay:

– Tôi không có ý nghĩ ấy đâu, chỉ muốn biết để giúp cô thôi!

– Cám ơn chị.

– Tôi dìu cô về phòng nghe?

Chị thương lấy khăn ẩm lau cho cô chủ.

– Đừng nói cho anh Quyền biết nghe chị Thương?

– Dạ.

tuy dạ nhưng chị Thương cũng hơi bất nhẫn. Người đàn ông vô tâm không hay biết gì về bệnh tình của vợ.

– Cô có điều trị thuốc gì chưa?

– Có, em đang uống thuốc đấy chứ nhưng có lẽ đã muộn.

– Nếu cô chịu khó uống thuốc Nam, có lẽ đỡ xuất huyết hơn.

Phi Dương chán nản lắc đầu:

– Tây y còn chưa xong thì thuốc nam làm gì khỏi hả chị.

– Nhưng tôi có bài thuốc nam chữa bệnh ho xuất huyết hay lắm.

– Cảm ơn chị. Em nghỉ một lát nhé. Nếu anh Quyền về, chị gọi giùm.

– Dạ.

Trở về phòng mình nằm xuống cạnh Sóc Nâu, chị Thương suy nghĩ mông lung:

– Một người đẹp dễ thương như thế lại bất hạnh quá!

Đồng hồ đã gần mười một giờ đêm mà cậu chủ cũng chưa về. Nếu có về chắc ngất ngưỡng trong cơn say.

Phi Dương nằm trên giường đầu óc mông lung, trước mắt cô chỉ là khoảng mây mờ với hình ảnh chập chờn mờ ảo. Mây chiều hoàng hôn nhuộm tím cả bầu trời cao, nghe như có sóng biển rì rào thật gần, réo gọi tràn bọt trắng xóa phủ ngập lòng.

Những ngày dài lại trôi qua. Thời gian đối với cô lúc này không còn bao lâu.

Suốt ngày nhốt mình trong nhà không phải là điều thoải mái, có nên đi đâu đó không?

Nghĩ vậy Phi Dương quyết định sáng mai cô sẽ đi chơi. Dù sao để cho tâm hồn vui cũng là điều cần thiết.

Tất cả im lặng ngọt ngào như một không gian chết đê nặng căn phòng.

Sáng hôm sau khi Quyền rời nhà, Dương cũng chuẩn bị thay quần áo, dù cô chưa có mục đích gì cho cuộc đi chơi hôm nay.

Khi ra khỏi nhà, cô quyết định đến cà phê “Nhớ” nằm ở gần vườn Tao Đàn.

Giờ này, quán đã thưa dần khách vì đã đến giờ làm việc. Gọi ly cam tươi, Dương chọn một góc khuất nhưng có thể nhìn ra đường.

Phải làm gì cho hết một ngày chán ngắt. Tiếng nhạc êm êm vui tươi khiến cho Dương cảm giác thoải mái. Lâu rồi cô mới có giây phút thanh thoi không phiền muộn, tâm tư ngày xưa bỗng trở lại rộn ràng như trước kia.

Dương không ngờ ở góc vắng có người đưa mắt buồn nhìn cô.

Sơn không hề nghiện thuốc, thỉnh thoảng anh mới hút một điếu vào những khi trực đêm, và hiện giờ, Sơn rất muốn đốt cho mình một điếu nhưng anh ngại sẽ phá tan sự im lặng của Phi Dương.

Dương trong bộ đồ tây màu xám nhạt, không trang điểm ...đôi mắt sâu đen với bờ mi cong ...Sơn muốn hít thở khi thấy dáng cô đơn gầy gầy ngồi một mình trong quán.

Sơn phải công nhận tuy vậy, nhưng Phi Dương lại đẹp hơn, một nét đẹp như liễu trai với dáng dấp mảnh mai yếu đuối trái ngược với ngày xưa. Ngày đó Phi Dương thông minh hơn các bạn đồng lứa, có điều cô hồn nhiên hơn, ngô ngáo hơn. Nhưng từ khi gặp lại, anh đã thấy vẻ sầu muốn khoác lên khuôn mặt ngỗ

ngáo ấy. Và giờ thì ...Dương như một áng mây ...có thể một ngày nào đó áng mây sẽ trôi đi đến phương trời vô tận.

Dù biết mình vô lý, nhưng Sơn không thể làm khác được. Để rồi khi một mình đầu óc là một khoảng trống mù mờ ...trái tim khổ đau.

Bất ngờ Dương quay lại gọi người tính tiền. Sơn đành đứng dậy đến bàn của Dương chào hỏi:

– Dương về sao?

Dương ngạc nhiên:

– Ủa! Nãy giờ Sơn vẫn có ở đó hả?

– Sao không gọi Dương?

– Sơn muốn Dương yên tĩnh nên không đến quấy thôi.

Phi Dương cười, nụ cười làm Sơn chao đảo dù có xót lòng.

– Dương đang rất vui đây, và bây giờ rất sợ sự yên lặng. Cuộc đời có được bao lâu mà lo lắng hả Sơn?

– Hôm nay Dương đã trở lại một Phi Dương ngày đó rồi đó.

Cô bật cười:

– Sơn cứ đùa. Bao giờ Dương không vậy?

– Thấy Dương vui thế này, Sơn thấy an tâm hơn.

Dương lắng chuyện:

– Hôm nay Sơn không trực?

– Ừ, Sơn nghỉ ca. Dương có thích đi dạo không, tụi mình qua Tao Đàn?

– Vâng.

Dương theo Sơn băng qua đường. Giờ này công viên vắng người có chăng mấy người lớn tuổi ngàn rỗi ngồi chuyện trò.

Qua cánh cổng lớn, Sơn hỏi:

– Dương có muốn Sơn giúp gì không?

– Giúp gì hả Sơn?

– Đại loại như đừng để tâm tư Dương suy nghĩ về điều khác, ngoài chuyện vui xây đắp hạnh phúc gia đình.

– Điều đó Dương đã và có rồi.

– Thật không?

– Chẳng lẽ Dương nói xạo?

– Khi nào đôi mắt Dương không sâu hun hút như đường mây thu liễu, mà biết nói cười như ngày xưa kia.

Phi Dương bật cười:

– Sơn là nhà thơ hay là bác sĩ nhỉ?

– Đúng, nếu Sơn là nhà thơ, Sơn sẽ có những áng thơ hay viết về Dương.

Sơn rất ân hận mình là bác sĩ, nhưng vẫn bó tay trước sự cứng đầu của bệnh nhân.

– Thì Sơn cứ mặc họ!

– Ước gì Sơn chưa từng quen biết Dương, không lần gặp lại sao bao năm xa cách.

– Những lời của Sơn làm Dương nghĩ Sơn ủy mị quá. Một đứa con gái bình thường và bản thân không tốt, Sơn đừng để lòng xúc động vì thương hại cho Dương.

– Thương hại? Giá như Dương biết thương hại cho bản thân mình, cho chồng, cho con, có lẽ Dương sẽ nhiều nuôi tiếc.

Dương lắc đầu, cố xua đi câu nói của Sơn đánh thức suy nghĩ trong lòng. Rồi ngày nào đó, cô sẽ có một thế giới khác, một thế giới chưa ai sống thử một lần.

– Tạm thời Sơn đừng nhắc nhở cái gì không thuộc về tội mình sáng nay. Tâm trạng Dương đang vui, đang rất vui ...

Sơn lại hỏi:

– Đang rất vui sao?

– Đừng gây rắc rối nữa, ông bạn thời thơ ấu của tôi.

– Bộ Sơn rắc rối lắm sao? Chỉ là quan tâm bạn bè thôi. Mình ngồi xuống ghế đá đi Dương!

Phi Dương bước thêm mấy bước, cô ngược nhìn trên đầu xuyên qua kẽ lá mây màu trắng trong veo. Sơn bất động nhìn theo trong tận cùng trái tim như có một lưỡi dao đang cắt nó ra từng mảnh.

Phi Dương quay lại khi nghe Sơn hỏi:

– Hôm nay Dương sẽ tự do đến mấy giờ?

– Chị vậy Sơn?

– Sơn mời Dương đi dùng cơm trưa.

Dương cười:

– Sẵn sàng thôi!

Phi Dương đứng trước kiếng, ngấm tới ngấm lui. Cô như không nhận ra chính mình. Làn da tái xanh dường như biến mất nhường lại màu hồng phơn phớt trên đôi gò má mịn màng.

Chị Thương vừa lau bàn vừa nói:

- Cô ơi! Đạo này sắc diện cô trông tươi hơn.
- Chắc nhờ thuốc của chị sắc cho em hàng ngày đó.
- Cũng nhờ nhiều yếu tố khác nữa chứ. Tâm trạng vui góp phần không nhỏ đâu.
- Vâng. Có thể là vậy!

Đạo này Phi Dương thường xuyên ra ngoài, có lúc gặp Sơn, có lúc lang thang một mình qua trường cũ, có khi ngồi lặng giờ trong nhà thờ mà không biết cầu nguyện gì.

Quyển nhật ký từ lâu đã nằm yên, nay được Phi Dương lôi ra viết lại trang đầu tiên với tâm trạng mới.

“Ngày ...tháng ...

Khi đặt bút viết trở lại, mình đang có một tâm trạng rất lạ lùng. Không còn buồn hay nghĩ ngợi gì nữa, mình bắt đầu yêu tất cả những gì quanh mình.

Không còn những đêm thức trắng suy nghĩ trong thế giới bông bênh sâu muộn.

Mình muốn thấy lại mùi vị thanh xuân ngày nào.

Ôi! Cuộc sống vẫn tha thiết chảy dưới vòm trời rộng. Phải bắt đầu hay đang kết thúc?”.

Mùi cá kho tiêu bốc lên thơm lừng, Dương vui sướng xuống bếp hỏi chị Thương:

- Hôm nay có món cá kho hả chị?
- Dạ. Tôi biết cô rất thích nên nấu canh chua thơm và cá kho tiêu cho cô đó.
- Cảm ơn chị.
- Đó là bổn phận và trách nhiệm của tôi mà, miễn cô và cậu chủ ăn ngon miệng là tôi vui lắm.

Chợt nhớ đến tấm ảnh hôm nọ, Dương hỏi chị Thương:

- Ngày xưa, quên chị ở đâu hả chị Thương?
- Chị vậy cô?
- À! Em muốn biết vậy mà.

Chị Thương cười hiền:

- Ngày xưa tôi ở Long Khánh.

Dương nhú mày:

- Em cũng có thời thơ ấu ở đó, nhưng lâu rồi em không trở về nơi cũ. Thời gian và hoàn cảnh nên mình không làm theo ý muốn chị à.

Ngừng lại một chút, Dương tiếp:

– Ở đó em yêu nhất là màu tím hoa bằng lăng nở rực hai bên đường. Cạnh nhà em là hai bà cháu tốt bụng luôn chăm sóc cho em. Nhưng rồi ba mẹ em qua đời, em đã từ giã nơi thân thương và chưa trở lại lần nào.

Mắt chị Thương như vệt sáng:

– Vậy hả cô? Ai cũng có thời thơ ấu để nhớ dù buồn hay vui.

– Thời thơ ấu của em lúc ở Long Khánh đầy buồn tủi chị ạ.

– Nhỏ khổ lớn sướng. Bây giờ cô cũng có một mái ấm gia đình hạnh phúc như bao người khác.

– Vâng!

Dương chợt nghe lòng chùng xuống vì hai chữ “hạnh phúc” đó đối với cô giờ mong manh quá, khi Quyền lúc thì vỗ về yêu thương lúc thì thờ ơ ghẻ lạnh làm cho Dương có cảm giác bị bỏ quên.

– Cô ơi! Tôi chuẩn bị dọn cô nghe, cậu sắp về rồi!

– Dạ.

Phi Dương bế Sóc Nâu lên tay, nó mỉm cười nhìn mẹ. Mái tóc đen hơi xoăn một chút làm nổi bậc làn da trắng mịn, đôi mắt to đen láy giống hệt Phi Dương.

Áp mũi lên đôi má con, Sóc Nâu gọi:

– Mẹmẹ

Cô siết nhẹ con vào lòng với tình thương dạt dào bao la.

Quyền về đến, anh cười vui vẻ đến bên vợ con:

– Mẹ con làm gì mà không đón anh? Hư quá nhỉ!

– Anh!

Quyền đưa tay bế con, Sóc Nâu hớn hờ trong vòng tay cha.

Không gian bé nhỏ bỗng nhiên đầm ấm và xao xuyến quá. Ánh mắt Quyền thật hiền hòa ấm áp.

– Ăn cơm đi em!

Dương chợt nao lòng.

– Nghĩ gì mà thờ người ra vậy Dương?

Dương bối rối:

– Dạ, đâu có gì.

Lát sau Phi Dương nói:

– Anh à! Em muốn ra Vũng Tàu chơi, thăm Xuân Trà và Khánh Vy.

Quyền động viên:

– Hay đấy! Em cũng cần gấp gỡ bạn bè chứ. Để thoải mái, em không nên cho con theo làm gì.

– Dạ.

Phi Dương đến nhằm ngay lúc Khải hôn Khánh Vy từ giã ra về. Cô nép người sau gốc cây mỉm cười.

Hình như khi yêu nhau, một nụ hôn dù kéo dài bao lâu cũng không hề thỏa mãn. Khi rời môi Khải, Dương nhận thấy đôi mắt Vy long lanh.

Tiếng xe Khải xa dần, Dương mới đến gõ cửa. Vy reo mừng khi thấy bạn.

– Ôi! Mày đó hả Dương?

Kéo bạn vào nhà như con lóc.

– Mày ra có một mình à? Sóc Nâu đâu, Quyền ...

– Thì cứ hỏi tiếp, có gì ngưng ngang!

– Quyền vẫn khỏe và vẫn tốt chứ?

– Ừ.

– Hôm nay lại sỏ lòng nữa hả?

– Nhớ tội bây quá, nên tao ra thăm. Có hoan nghênh không?

– Hoan hô hết mình! Nhưng ở được bao lâu đây?

– Tùy thích!

– Sóc Nâu gọi cho ai?

– Có người lo rồi!

Vy ngẩng nhìn sắc diện của bạn.

– Hôm nay mày đẹp ra đấy!

– Đừng gạt tao nhé!

– Nếu dối mà tốt cho người khác thì cũng nên lắm chứ. Để tao gọi cho Xuân Trà.

Dương khoát tay:

– Nó biết rồi! Sáng giờ tao ở nhà nó chứ đâu. Ban này tao vừa mới chứng kiến một cảnh tình tứ.

Vy đỏ mắt:

– Mày đúng là quỷ!

– Ừ. Quỷ này luôn cảm dỗ người.

– Nằm ngả lưng một chút đi, chờ Xuân Trà đến mình dạo phố tìm gì ăn.

Phi Dương ngã người xuống chiếc niêm nhỏ êm ái.

– Vy à! Chúng mình bao giờ cũng là bạn của nhau chứ? Mà có bao giờ hối hận khi đã quen tao không?

– Đừng có cái ý nghĩ kỳ cục vậy!

– Tao đang bắt đầu lại tất cả trên con đường hạnh phúc, mới thăm tình bạn bè ...

– Chẳng lẽ mày đã bỏ những thứ ấy hay sao mà bây giờ lại bắt đầu lại?

– Tao không bỏ nhưng hình như nó không đến trong cuộc đời tao. Tình bạn sẽ mãi mãi và tình yêu thì không già theo năm tháng có phải không Vy?

– Tao lúc nào cũng thương quý mày cả. Tình yêu có lúc thay đổi, nhưng tình bạn của chúng mình sẽ mãi mãi trường tồn.

Dương xoay nghiêng nhìn vào mắt Vy:

– Cảm ơn. Mày là người bạn tốt đã hiểu tao nhiều nhất.

– Mày quên là tụi mình có cùng sở thích hay sao?

– Ngay cả khi yêu cùng một người!

Vy trợn mắt:

– Không nên nhắc lại chuyện cũ, tao quên rồi! Dù sao cũng nhờ chia tay với Quyền, tao đã gặp Khải. Ảnh yêu tao thật lòng lắm.

Giọng Dương chột trâm:

– Mày là người may mắn hơn tao.

Bỗng dưng đổi đề tài:

– Vy à! Mày có nhớ lúc tụi mình học cấp ba không?

– Nhớ gì?

– Lần bị thầy Tính phạt cả lớp quỳ lên bàn đó.

Vy cười:

– Ủ, lúc đó tao run gần chết. Sao hồi đó mày liến quá vậy Dương?

– Tao có bản tính con trai, ngổ ngáo như vậy mới hách chứ!

– Ai ngờ mày can đảm xếp bì bắn thầy đau. Nhưng tụi con trai cũng cao thượng ghê há. Nếu tụi nó sợ bị phạt mà khai ra mày là mày tiêu đời.

– Chỉ tội cho Sơn lãnh một bạt tay.

- Không biết bây giờ, Sơn còn công tác ở bệnh viện đó không?
 - Còn, tao vẫn thường gặp Sơn.
 - Hấn có gia đình chưa?
 - Hình như chưa ...
 - Hình như là không chắc chắn lắm phải không? Tao nhớ ngày xưa Sơn thích mày.
 - Nhớ ầu ghê!
 - Tại mày vô tâm thôi. Tao nghe hấn hay hát bài:
“Phượng hồng” cho mày!
 - Xạo quá đi!
 - Chứ gì nữa! “Ai cũng hiểu chỉ có một người không hiểu, nên có một gã khờ ngọng nghịu đứng làm thơ”.
 - Lúc nào ngựa cũng về ngược hết Vy ơi. “Theo tình hình phụ, phụ tình tình theo” mà!
 - Tại hồi đó Sơn nhút nhát quá.
 - Bây giờ cũng vậy thôi!
 - Cũng chạy theo ảo ảnh để biết thức đêm mới biết đêm dài, phải không?
- Dương cười:
- Cuộc đời mà, có người đang nâng niu hạnh phúc, cũng có người tự xé lòng ra khóc ngậm ngùi.
 - Con Trà này lẽ mề quá! Nó hẹn với mày chừng nào đến?
 - Nửa tiếng sau!
 - Trời sắp tắt nắng còn đâu.
 - Lẽ mề có bằng cấp còn hỏi.
- Dương vừa dứt tiếng thì có ngày Trà vang lên:
- Tụi bây luôn nói xấu khi tao vắng mặt.
 - Sợ cóc gì mà nói xấu. Có mắt mày thì chửi ra luôn nè, cái đồ lẽ mề!
- Xuân Trà cười khi:
- Xin lỗi, kẹt đột xuất.
 - Đi được chưa, ở đó lỗi phải gì mà xin?

Vậy đó, bộ ba của họ vẫn vui vẻ như thuở nào. Dù giận hờn oán trách nhưng tình bạn vẫn bất diệt.

Khói lãng đăng bay qua lẫn mùi thịt nướng thơm lừng. Vy đặt mấy khúc đậu bắp lên vỉ rồi bảo Dương:

– Đậu bắp nướng chấm chao là tuyệt vời rồi đó Dương!

Xuân Trà góp ý:

– Hôm nay vui quá, tụi mình nên đi uống bia đi.

– OK!

Nhấp ngụm bia vào miệng, mùi vị cay nồng mát lạnh cho Dương cảm giác thích thú:

– Ăn thịt nướng uống bia là hợp ghê.

– Xong màn một, mình đi đâu Vy?

– Đêm nay tao trực cho đến chiều.

– Thì màn hai đến chín giờ cho mày về bệnh viện.

– Vy à! Đêm nay tao ngủ ở phòng mày nha!

Xuân Trà quắc mắt:

– Mày chê nhà tao?

– Không dám chê, nhưng tao không muốn làm kỳ đà cản mũi người khác.

– Vợ chồng tao cũ rồi.

– Càng cũ càng đậm đà.

– Kinh nghiệm bản thân phải không?

Dương cười:

– Cứ cho là như vậy!

Vy nâng ly lên:

– Thôi, cụng ly đi!

– Đô ...

– Đô ...

Tiếng cười hồn nhiên của ba người như pha lê vỡ, như chưa từng biết buồn.

Lát sau Dương ngâm khẽ trong khi chờ thịt chín:

“Em vẫn là em và tôi vẫn là tôi Có nhau hai đứa, hai cảnh đời.

Gần nhau thật đấy nhưng xa nhau quá Bởi vì em vẫn em tôi vẫn tôi.

Hai chúng mình đường thẳng cứ song song, Biết đến ngày nào được gặp gỡ lòng Tôi ở bên này mãi trông bên nó Gió lạnh chiều nay sao quá mênh mông.”.

Khánh Vy vỗ tay:

- Xuất khẩu thành thơ hả Dương? Thơ gì nghe chửi tai không vắn chút nào?
- Tao đâu cần vắn hay đúng câu, thơ con cóc ấy mà!
- Nhưng mày làm nhà thơ cho ai?
- Không có ý kiến nghe. Coi kia, thịt khét hết rồi!

Những ly bia cứ vui lại đầy khiến Vy phải kêu lên:

- Bộ tụi bây muốn tao mất việc hay sao mà cứ khai bia mãi vậy.

Trà nói:

- Con Dương đó chứ ai.
- Lâu lâu mới có giây phút thoải mái mà, vì bạn bè đi.

Cho đến lúc trời đêm thắm lạnh, họ mới ra về. Đầu Dương chênh choáng say. Vy hỏi:

- Mày có say không đó Dương?
- Không. Chỉ cần nằm nghỉ chút xíu là tao khỏe thôi!

Sau khi về nhà chuẩn bị cho Dương nằm nghỉ, Vy đến bệnh viện.

Khải ngạc nhiên khi thấy gương mặt đỏ rực của Vy:

- Em sao vậy Vy?
- À! Em cùng đám bạn uống chút bia!
- Vui lắm hả?
- Vâng. Lâu ngày mới gặp nhau có nhiều chuyện muốn nói!
- Em có trực được không đó?
- Chắc không sao đâu, có Hồng Yến mà lo gì. Em ngả lưng một chút sẽ khỏi thôi!
- Mai một đừng hư như thế nữa.

Vy cười nhận sự quan tâm của Khải.

Nửa đêm, Phi Dương trở mình thức giấc, cô dậy tìm nước uống khi cổ như cháy khô. Uống cạn một hơi, cô nằm trở lại.

Ánh trăng chiếu qua khung cửa sổ soi vào nhà một màu vàng nhạt hắt hiu.

Bỗng dưng cơn ho được dịp tuôn trào, lồng ngực đau thắt. Dương lấy tay che miệng.

Dưới ánh sáng hắt hiu ấy, cô đã nhận ra tay mình đầy máu. Máu nhiều đến nỗi Dương muốn ngất.

– Ôi! Máu ...ai cứu tôi ...

Cô vùng dậy tung cửa ra rồi ngã xuống nền gạch không biết gì nữa.

Hồng Yến lay Vy:

– Bác Vy! Có cấp cứu rồi!

Vy mở trừng mắt, nhưng đầu còn ê ẩm đau:

– Ủ, chị ra ngay!

Khoác áo blouse vào người, Vy vội vàng bước vào phòng cấp cứu:

– Ôi! Dương ...

Người đàn ông sống cạnh nhà cô phân trần:

– Đang ngủ, tôi nghe tiếng kêu rồi như có người vừa ngã, nên thức dậy ra xem. Cô ấy ở phòng bác đấy.

– Vâng! Cảm ơn anh. Cô ấy là bạn tôi vừa ở thành phố ra chơi.

– Có gì đâu, giúp người lúc hoạn nạnm. Thôi, tôi về nhé!

Khánh Vy bảo Hồng Yến:

– Yến lấy đèn đem thử đi nhé. À! Mà phải đưa đi chụp X.quang trước!

Vy chợt bối rối trước tình trạng cấp cứu với Dương.

Khánh Vy bần thần khi kết quả đèn có tế bào ung thư khoảng 80%. Dù có hóa liệu đi nữa chỉ là thuyên giảm tạm thời mà thôi.

Nước mắt đã tuôn thành dòng, Vy như nấc nghẹn:

– Sao ông trời lại bắt công với một người luôn bắt hạnh.

Lấy khăn lau trán cho Dương, lòng Vy xót đau. Cô nắm chặt tay bạn.

– Dương ơi! Dù sao mày cũng phải cố lên nhé. Còn Quyền, còn Sóc Nâu ...họ đâu thể thiếu mày.

Đến sáng Dương đã tỉnh lại, người đầy mệt mỏi. Đưa mắt nhìn Vy, Dương hỏi:

– Sao tao lại ở đây hả Vy?

– Mày đã ngất từ giữa đêm.

– Làm gì mà mặt mày buồn hiu vậy Vy? Bộ tao đã đến lúc rồi sao? Mày đừng lo, tao biết sức khỏe của mình mà. Chỉ tại hôm qua quá vui nên uống bia hơi nhiều mới ra cơ sự.

Nói xong, Dương nhồm dậy:

– Cho tao về nhà đi. Nằm ở đây nghe mùi ête bệnh thêm thì có.

Thấy nụ cười gượng gạo trên môi Dương, Vy nhói lòng:

– Ồ, nhưng phải để thật khỏe. Cứ nằm đó nghỉ đi, tao tan ca tụi mình về luôn.

Lòng ngực Dương nhói đau, đau như đòn ở chân tay, nhưng Dương nói:

– Đừng kể lại cho Xuân Trà chuyện này nghe Vy.

– Sao vậy?

– Mày không biết nó tính cách “bà Tám” sao còn hỏi?

– Lúc nào mày cũng chịu đựng một mình, đâu có hay!

– Tao không muốn mấy ngày tao ở lại đây, bọn mình mất vui.

Vy lặng im không nói gì nữa vì cô biết tận trong sâu thẳm, nỗi đau đớn đã thành hình với Dương.

Sao bỗng dưng tụi bây im như thóc vậy? Đang chán tao hả?

Xuân Trà đính chính:

– Tao đang thưởng thức vị cà phê mà.

Vy hỏi:

– Mày định mai về sao Dương?

– Ừ, vắng nhà ba ngày rồi còn gì. Tao đang nhớ Sóc Nâu lắm!

Trà kêu:

– Còn nhớ ai nữa không, nói ra luôn đi?

Phi Dương cười thật tươi:

– Dĩ nhiên là Quyền rồi. Cha con họ là tất cả của tao đó.

Nhưng đêm ấy Dương lại trở bệnh vì cố gắng sức. Vy đưa cô trở lại phòng cấp cứu và nhận ra cơ thể Dương quá suy nhược. Cô không thể làm khác được, đành bảo Trà gọi điện báo cho Quyền.

Cơn sốt làm Dương bơ phờ như sắp đi vào cõi chết. Mình sắp chết chẳng?

Mình chưa làm gì cho đúng ý nguyện mà. Tim Dương đau nhói. Ngay lúc này, hình ảnh Sóc Nâu cứ lớn dần và choáng ngập tràn tâm trí cô:

– Con ơi ...Sóc Nâu của mẹ

Quyền bước vào phòng như cơn lốc, tìm anh nhói đau.

– Dương ơi! Sao em lại ra nông nỗi này!

Trong mê, Dương nghe có ai đó gọi tên mình. Cô cố dượng người lên để nghe tiếng nhưng đành bất lực. Hồn như trôi dạt về dòng sông thời thơ ấu, có mấy đám lục bình nở hoa tím ngát theo dòng.

– Anh Quyền ơi! Hái cho em hoa lục bình đi, trông nó dễ thương quá!

Quyền dùng dằng vì không muốn nhảy xuống sông nên nói:

– Hoa đẹp khi em nhìn thấy nó, chứ hái lên nó héo ngay, xấu lắm!

– Sao nó mau tàn mau vậy anh?

– Bởi không có nước, không có rễ thì tàn chứ sao?

Dương buồn buồn:

– Em cũng giống như hoa vậy, nếu không có anh, em cũng tàn nhanh rồi chết!

Quyền cốc lên đầu Dương:

– Ăn với nói! Con nít hỉ chưa sạch mũi mà lo chuyện gì đâu không.

Nhưng Dương lại tiếp:

– Mai này khi lớn lên, anh có còn sống cạnh em như bây giờ không anh?

– Chắc là không rồi, vì em lớn lên sẽ theo chồng.

Dương lắc đầu:

– Em không theo chồng đâu, em chỉ theo anh thôi. Tụi mình đã cưới nhau rồi mà.

– Đám cưới giả thôi mà.

– Nhưng em nguyện đời này nếu được làm vợ anh, dù vài ngày thôi em cũng mãn nguyện.

Lần này thì Dương bị cốc đau hơn. Cô né người:

– Anh chỉ giỏi tài ăn hiếp em thôi!

Bỗng dưng Dương cất tiếng trong cơn mê sảng:

– Gió lớn quá! Nước dâng lên cao lắm rồi anh Quyền ơi ...Bơi vào nhanh lên, thôi đừng hái hoa cho em. Trời ơi! Sao gió cũng tím ngắt như màu thời gian đang chết dần vậy Quyền? Em không nhờ anh hái hoa lục bình nữa đâu ...

Đầu Dương nghiêng qua một bên, Quyền chồm tới anh như thấy rõ nỗi chết lảng vảng quanh đây. Lòng đau như cắt, anh úp mặt vào lòng bàn tay Dương.

– Dương ơi! Đừng làm cho anh sợ nghe. Đời còn nhiều thứ cần có em lắm.

Con chúng mình còn quá nhỏ chưa hiểu gì cả, em phải vượt qua nghe Dương.

Bóng trăng tràn vào phòng một màu tím ngắt. Quyền sợ hãi, anh ngược mắt nhìn ra bầu trời cao.

– Ông trời ơi! Cúi xin người đừng cướp đi người con yêu thương. Đến giờ phút này, con mới nhận ra cần cô ấy biết bao nhiêu.

Nước mắt đã ứa ra, trái tim như thắt lại:

– Dương ơi! Em đừng chết nghe em. Em phải sống, anh sẽ lo cho em hưởng thụ một cuộc đời sung sướng. Trước đây với em chỉ là chuyện đau thương, nhưng cuộc đời còn đẹp lắm em phải sống thôi Dương ơi. Hãy tỉnh lại đi em!

Tỉnh lại nghe anh nói lời tự tình chân thật tự đáy lòng.

Gục mặt xuống, Quyền không ngăn nổi, anh nức nở khóc.

Mấy ngày liên tiếp, Quyền ở lì trong bệnh viện. Thần trí căng thẳng, từ chối ăn uống dù Xuân Trà và Khánh Vy giục mãi. Anh gọi điện về báo cho Quý biết.

Ngồi bên giường bệnh canh cho vợ ba ngày đêm, Quyền lo từng phút từng giây. Dương vật vã trên giường, lúc mê lúc tỉnh. Nhìn vợ trong giấc ngủ không yên, mắt cô luôn động lệ. Quyền xoa nhẹ vào tay, mặt cô, nói như cầu khẩn.

– Phi Dương ơi! Em còn trẻ lắm, đừng vội chết bỏ anh. Có những điều em từng mơ ước chưa thành tựu thì không lý do nào sớm ra đi nghe Dương.

Dương vẫn nằm yên. Cô không hề nghe thấy vì trí não mãi bồng bềnh ở một nơi thật xa.

Vy an ủi Quyền:

– Hôn mê không lâu đâu anh, có thể thêm vài ngày nữa, Dương sẽ tỉnh lại.

– Anh muốn đem cô ấy về Sài Gòn.

– Trong tình trạng này, không nên di chuyển anh ạ!

– Em nói thật đi Vy! Dương sẽ không sao chứ?

– Vâng ...

Ngay lúc này làm sao Vy dám nói thật, cô trấn an Quyền:

– Ngày mai Dương có thể tỉnh lại vì nhiệt độ nó giảm. Anh cứ ngả lưng một chút đi. Sức khỏe không có thì làm sao chăm sóc cho người bệnh được.

– Ngay lúc này, anh chỉ cần có Dương thôi Vy ơi.

– Em hiểu mà!

– Anh đã đánh mất chính mình, cả hạnh phúc tuyệt vời để nuôi ảo ảnh. Anh đúng là một thằng đàn ông tồi nhất thế gian.

– Đừng tự giày vò mình nữa Quyền!

Trước mắt anh như xuất hiện làn khói mù sương.

– Bây giờ anh đã biết thâm kịch của cuộc đời vì đánh mất quá nhiều, bản năng kể cả niềm vui và nỗi khổ.

Sáng hôm sau, chị Thương bế Sóc Nâu cùng Quý đứng trước giường bệnh.

Chị Thương khóc òa lên khi thấy cô chủ:

– Cô ơi cô!

Sóc Nâu thấy mẹ chồm tới gọi:

– Mẹmẹ

Có lẽ nó đã vắng mẹ quá lâu. Vy không kiềm được nước mắt, cô đành quay lưng bỏ đi.

– Lẽ nào mình sẽ mất đi một người bạn thân nhất?

Nước mắt cứ tuôn thành dòng, dù cố kiềm nhưng tiếng nấc nghẹn cứ dâng trào.

Quý đứng lặng lẽ nhìn Dương xanh xao. Cạnh bên, Sơn cứ thở dài nghe não lòng.

Quý nói nhỏ:

– Trễ quá rồi, phải không anh Sơn?

Sơn gật nhẹ, đôi mắt thì buồn bã.

– Không còn cách nào sao?

– Dù có phẫu thuật, cơ may sống rất ít. Ung thư đã di căn lây lan cả rồi!

– Tại sao anh biết mà không giúp gì cho chị ấy?

– Khi anh biết thì đã tới giai đoạn cuối rồi.

– Phải làm sao bây giờ?

Sơn thở dài:

– Giá như phát hiện sớm hơn ...

– Là phụ nữ cũng mang chứng bệnh ung thư phổi hay sao anh?

– Cũng có rất nhiều nguyên nhân chứ không riêng gì là nữ giới. Có thể lúc nhỏ Dương bị viêm phổi nhưng không chữa kịp thời.

Quý đưa mắt buồn hiu nhìn Dương, gương mặt chị bình thản dù chịu nhiều đau đớn. Làm sao có thể vực chị ra khỏi tay tử thần? Làm sao? Làm sao đây?

Sơn bỏ đi ra ngoài mặc cho Quý đứng ngẩn ngơ lung tung.

Người con gái anh yêu ngày xưa và cho đến bây giờ hay mãi mãi vẫn ở trong tim dạt dào thiết tha. Dù không gặp nhau đã mấy năm, nhưng trong anh vẫn không thôi thương nhớ. Anh đúng là một gã gần dở? Bởi trên đời này có biết bao cô gái sao anh lại chọn cho mình một thần tượng có số phận trái ngang?

“Ánh đèn vàng hiu hắt Khói trầm cay đôi mắt Em nằm đó sao thôi cười thôi nói.

Dáng huyền còn vương nét, Mắt huyền giờ đã khép Em nằm đó như đang mơ mộng gì?

Em theo mây bay đi tìm trời Và nơi đó mong em nhớ tôi, Em ơi, em ơi người yêu dấu!

Sao em yêu vội sớm ra đi, Em ơi, em ơi em hỡi người yêu dấu!

Mất rồi, tôi mất em suốt đời ...”.

Tiếng hát vang lên tự đáy lòng, Sơn bước đi bằng những bước chân nặng nề.

Hôm nay trời không giông mưa nhưng mây đôi màu xám nhạt. Trong lãng đăng mây ngàn đó có sự tiếc nuối, đau thương khi mất mát.

Càng về khuya, gió đêm càng lạnh, ánh đèn đường không đủ soi sáng con đường rộng. anh chỉ cách Dương có một bức tường, anh muốn đưa tay vuốt lên mái tóc rối, muốn được nắm chặt tay cô, truyền hết nghị lực mạnh mẽ để Dương được hồi sinh.

Nhưng rồi anh chỉ đưa mắt nhìn cô với sự bất lực trong khi anh cũng là bác sĩ.

Quý chạm nhẹ vào vai Sơn:

– Mình tìm chút gì ăn nhé, anh Sơn!

Sơn gật đầu song bước cùng Quý.

– Tình cảm anh dành cho chị Dương không đơn thuần là bạn bè, phải không?

Sơn thở dài:

– Biết nói sao cho em hiểu.

– Nhìn trong ánh mắt anh, em biết có nỗi đau rất thâm lặng. Tại sao con người cần có tình yêu nhỉ?

– Tại sao à? Câu đó anh đã từng hỏi mình ...nhưng vẫn chưa có câu trả lời nên anh cứ sống trong khắc khoải nhìn người mình yêu có số phận không may.

– Ước gì có một phép lạ, anh nhỉ!

– Anh vẫn tự cười mình quá ngu si khi mơ tưởng đến một người không hề biết mình đặt tin yêu cho họ, rồi tự nhủ lòng:

thôi thì cứ đơn phương mà yêu.

Mỗi tình học trò là mỗi tình đẹp nhất. Sau này khi yêu được ai, liệu có giữ mãi trong tim ký ức ấy không?

Trong giấc ngủ quá sâu, tiềm thức của Phi Dương cứ quay về ký ức và tâm trí cứ bồng bênh ...

Và buổi chiều hôm ấy, khi nắm mồ của mẹ chưa xanh cỏ, thì Dương phải chia tay mọi người đi về một nơi xa lạ. Với lứa tuổi lên mười, cô không hiểu tại sao mình được ở lại ngôi nhà thân thương, dù có khóc có van xin khẩn cổ Dương cũng không thể làm theo ý mình.

Những ngày đầu xa nhà, Dương đã khóc mỗi đêm khi nằm một mình. Khám phá ra dòng sông cách nhà khoảng vài trăm mét, Phi Dương rất thích và nỗi buồn từ đó được vơi đi.

Nắng tháng ba chói chang, rực rỡ lấp lánh trên mặt nước. Bến sông thật vắng chỉ có sóng nước xô xao khi có mái chèo lướt qua, Dương ngồi ngắm với niềm thích thú dù sao ở một nơi xa lạ cô cũng đỡ buồn chán khi ngồi tâm sự cùng dòng sông.

“Tôi hay nhớ về quê nhà vào buổi chiều, nhất là những buổi chiều mưa rơi.

Nơi đây trời mưa ít không như quê nhà, nên tôi vẫn nhớ về một dòng sông. Nhớ một dòng sông dài, có mẹ, có bạn bè ... Và chiều nay đã khóc nhớ về một dòng sông.”.

Dương cúi xuống ngắt cành hoa dại ven bờ, dưới chân là vạt cỏ xanh ròn, đằng kia là chiếc cầu nhỏ để mọi người ra đó giặt giũ. Ở đây cách phố chợ không xa, không bao lâu cô đã thuộc từng con đường, ngõ hẻm, thuộc cả bờ sông dài đi mãi như đi đến tận chân trời. Cô cũng muốn được trở về quê cũ, nhưng đôi chân non ấy làm gì có can đảm về nơi mình ước mong.

Và nơi ấy đâu còn ai thân thiết. Khoảng giữa trưa, bọn con nít cùng xóm kéo nhau ra tắm sông, tụi nó bơi ếch rồi thả ngựa ... Dưới làn nước mát, tiếng đùa vui rộn vang, nhưng Dương chỉ đưa mắt nhìn mà không nhập bọn.

Dương đứng dậy bỏ đi bờ sông dài, dòng sông rộng chứa đầy nỗi buồn của cô bé lên mười. Cô dừng lại, ngồi xuống thân cây dừa mọc xuyên qua mé nước.

Có tiếng chim kêu chíp chíp.

Dương đưa mắt nhìn quanh. Ôi! Một chú chim sẻ nhỏ, định nhặt nó lên thì Dương nghe có tiếng nói trên đầu:

– Đừng đụng vào, nó đã bị thương gãy cánh rồi đó!

Dương ngược nhìn lên cây xoài có tán thật cao, một thằng bé không lớn tuổi hơn cô đang ngồi vắt vẻo trên cây. Nói xong, nó nhảy phóc xuống đất.

Thằng bé nhặt nó lên đặt xuống tảng đá.

– Chắc phải chữa thương cho nó thôi!

Phi Dương cũng bước tới ngồi xuống ngắm chú chim.

– Anh sẽ chữa lành đôi cánh nó, phải không?

Thằng bé nghe mặt:

– Dĩ nhiên rồi!

Họ bắt đầu quen nhau từ đó. Một tuần lễ trôi qua, thằng bé đem chú chim trở lại chỗ cũ như đã hứa. Nó cất cánh bay sà sà chao lượn quanh hai đứa bé.

Đó là niềm vui, niềm hạnh phúc của Dương từ khi cô đến đây.

Thằng bé có tên là Quyền. Nó sẵn sàng bênh vực nếu có ai hiếp đáp Dương, Quyền tập cho Dương bơi. Ngày đầu tiên, cô uống nước no bụng, chiều về không ăn nổi cơm, nhưng Dương vui lắm. Những quả bầu, khế chua, ổi chín ...được Quyền chia sẻ. Trò chơi mà Dương yêu thích và ghi nhớ mãi trong lòng là trò chơi đám cưới. Quyền hái bông nho kết thành vòng hoa cài đầu, lấy lá dừa thắt khăn để đón dâu. Dương hân hoan trong chiếc áo cưới được cột lại bằng hai cái khăn to.

Đám cưới dâu đi dọc dài theo bờ sông thẳng tắp. Giữa tiếng reo hò của bọn con trai, Quyền ân cần khi đeo nhẫn vào tay Dương.

Giọt nhớ, giọt thương cứ hình thành trong lòng cô bé lạc loài.

Đến khi lên mười bốn, có lần Dương hỏi Quyền:

– Anh ơi! Con người có giữ được con sóng, giữ được mùa xuân ...có giữ được tình yêu không anh?

Quyền im lặng một hồi lâu rồi mới trả lời:

– Em còn nhỏ lắm, nghĩ chi ba cái chuyện người lớn.

Dương chu môi cãi:

– Em gần mười lăm rồi chứ bộ.

– Gần thì đã sao?

Dương tủm tỉm cười, nói nhỏ:

– Lớn lên, mình lấy nhau anh nhé!

– Em thích vậy à?

– Vâng!

Đôi má Dương hồng dưới ánh nắng ban mai. Quyền hỏi:

– Sao em có ý thích gì lạ vậy?

– Bởi em không thích ai ngoài anh. Anh chiều chuộng và luôn che chở cho em, còn bọn thằng Chương chỉ chuyên bắt nạt em thôi.

– Biết đâu sau này lớn lên, em đổi ý thương nó thì sao. Đừng có nói trước bước không qua đâu nhé!

Lời lẽ ngây ngô cứ được Dương lập đi lập lại, nhưng với Quyền, anh không để tâm chút nào.

“Tình em đợi mãi anh không thấy Gom nhớ đem thương cả cuộc đời.”.

Quyền nói:

– Con gái là chúa thay đổi. Mai này, biết đâu chồng em sẽ là một người khác chứ không phải anh.

– Nhưng em tự nguyện với lòng, dù làm vợ anh trong thời gian ngắn nhất em cũng thỏa nguyện.

Dương bị Quyền cốc lên đầu đau điếng:

– Đừng có nói gở! Anh sẽ không bao giờ thương yêu em.

Ba năm sau, cả xóm nhỏ ven sông di tản vì mùa nước nổi. Cậu Dương và ba Quyền là bạn thân nên họ cùng nhau đưa gia đình về Sài Gòn lập nghiệp.

Năm lên lớp chín, bộ ba Phi Dương, Xuân Trà và Khánh Vy trở thành bạn thân, vừa dễ thương vừa học giỏi nhất lớp.

Khi Khánh Vy vào đại học cùng Xuân Trà thì Phi Dương phải bước chân ra trường đời, vì một lần nữa cô phải vĩnh viễn chia ly người thân cuối cùng. Giã từ trường lớp với đầy nuối tiếc, cô làm cho công ty may mặc, đem ước mơ vào tận đáy lòng.

Và cũng từ đó Quyền và Khánh Vy tâm đầu ý hợp, Quyền bỏ quên cô bạn nhỏ thời thơ ấu ...

Giọt nhớ cứ rơi mãi không dứt trong lòng. Phi Dương hụt hẫng đứng nhìn tình yêu chấp cánh bay xa, cô ngậm ngùi chia tay tình đầu. Kỷ niệm thời thơ ấu trở thành quá khứ lặng lẽ bên lề tình cảm nhìn họ hẹn hò nhau.

Quyền có một vai trò khác để biết sự rung động mới lạ với người anh yêu.

Buồn quá! Dương chỉ biết khóc một mình và trút cạn nỗi lòng vào trang nhật ký.

Phi Dương nhìn ra ngoài khung cửa, cô như lặng đi khi bắt gặp họ hôn nhau, cô lùi đi mấy bước và thấy nóng bừng đôi má.

Quyền thì thầm:

– Em có biết không Vy ...Có thể chúng mình không rời xa nhau nữa. Anh muốn mình kết hôn đi!

Vy cười nhỏ nhẹ, nói:

– Đừng có nôn nóng! Em còn hai năm nữa mới ra trường. Yêu em, anh phải cố đợi ngày em cầm mảnh bằng trong tay.

– Hai năm nữa dài lắm, anh chỉ sợ mất em thôi.

– Bây giờ và mãi mãi, trái tim của em cũng là của anh thôi.

Phi Dương đứng yên, cô không muốn làm kinh động hai người. Dưới trăng, lời tự tình sao thơ mộng quá!

– Vy ơi! Trăng chiếu sáng trải dài xuống mái tóc em kìa.

Mắt long lanh, nụ cười duyên như thế làm sao Quyền không say đắm.

Còn Dương không có ưu điểm gì cả, học thức không cao, thân phận cô gái út.

Cái dáng dấp cao lớn của Quyền khi tiễn Vy ra về ...Dương chợt hiểu không thể nào xóa bóng hình anh trong tâm trí. Niềm đau và nỗi khổ làm Dương bấu chặt lấy khung gỗ ở cửa, một cảm giác bị thương choáng ngợp tâm hồn.

Quyền trở vào nhà với hai bịch rau má trên tay. Anh gõ cửa gọi Dương:

– Dương ơi! Em còn thức không?

Mắt Dương chợt sáng:

– Dạ.

Mở cửa, Quyền nói:

– Anh mua rau má, hai đứa cùng uống nhé?

– Dạ.

Quyền ngồi xuống ghế:

– Ủa! Em khóc hả Dương?

Cô chối ngay:

– Dạ, đâu có.

– Xạo quá đi!

Quyền với tay lau má Dương:

– Còn chối! Có chuyện gì, nói cho anh nghe đi!

– Không có gì đâu anh.

– Em uống đi, rau má mát lắm. Hôm rày thức đêm nhiều lắm sao mà mặt nổi mụn đầy kìa.

Dương làm thinh trước sự quan tâm của Quyền.

Sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của Khánh Vy được tổ chức rất lớn. Vừa mừng sinh nhật vừa mừng cô hoàn thành bảy năm dài của ngành Y.

Khánh Vy hân hoan đến từng bàn, sau đó cô ngồi xuống cạnh Xuân Trà và Phi Dương.

Xuân Trà buộc miệng:

– Hôm nay may duyên đáng lắm Vy à. Anh Quyền cứ nhìn say đắm kìa.

– May trêu tao đó hả?

– Sự thật thôi, phải không Dương?

– Ủ.

Vy tò mò:

– Hôm nay thấy may không được vui hả Dương?

– Tao đang vui như tết đây.

Một đứa con gái có quá khứ không may từ khi sanh ra đời, cứ nhìn người ta hạnh phúc mà chua xót ngỡ ngàng.

Mộng ước thuở thơ ngây đã tan vỡ cả rồi. Khánh Vy mở đầu cho điệu Tango. Ngồi nhìn Quyền diu Vy thướt tha uyển chuyển, Dương không nghe Xuân Trà hỏi:

- Công việc mày vẫn bình thường hả Dương? Lương cao không?
- À ...à ...mày hỏi gì tao đó Trà?
- Hình như mày lo chuyện gì đó nên không nghe tao hỏi?
- Tao đang chăm chú nghe điệu nhạc, hay quá!
- Nhưng tao thấy trong mắt mày có sự tiếc nuối pha lẫn đớn đau. Nói thật đi, mày đang yêu ai?

Dương bật cười làm rung rinh mái tóc tím:

– Thôi đi “chị Tám”! Muốn khai thác nên đỡ trò đón mò sao? Thật ra tao chưa yêu ai cả, yêu làm chi cho bận lòng.

– Mày cứ bông đùa mãi, đến khi yêu sẽ nếm chua cay nghe.

Dương cứ nhìn cười không nói. Bản nhạc chấm dứt, Quyền đưa Vy lại chỗ cũ. Anh đưa tay mời Dương.

– Nhảy với anh?

Vy háy mắt động viên:

– Đi đi! Điệu Cha Cha mày thích đó!

Dương quên hết chuyện buồn, tự nhủ:

Có anh bên mình nỗi buồn hóa niềm vui.

Quyền khen:

- Hôm nay trông em lạ quá!
- Lạ là xấu òm, phải không?
- Dễ thương lắm!
- Nhưng có ai thèm thương em đâu.
- Ai bảo em kén chọn làm chi.
- Em không có kén nhưng trái tim đã đóng băng rồi.
- Sao không nhóm lửa đốt cho tan tảng băng đó đi.
- Không có ai đủ sức cả anh à!
- Anh vẫn thích màu môi tự nhiên của em. Cái gì giả dối là tồn tại mãi.
- Những lời anh nói là thật lòng hay chê em không biết điệu dáng đây?

Quyền nhìn vào mắt Dương:

- Em đang có chuyện buồn à?
- Không, em đang vui.
- Hình như em có giận anh?

Dương cười:

- Nếu như em có cử chỉ hay thái độ gì làm cho anh nghĩ vậy, thì em xin đính chính: không có.

Quyền cóc lên đầu Dương khiến cô rụt cổ lại:

- Lát nữa chờ anh cùng về nghe!
- Anh không đưa Vy đi chơi sao?
- Không.

Tan tiệc. Như đã nói, Quyền đưa Dương về. Anh hỏi:

- Em đói chưa Dương?
- Chưa.
- Đi ăn với anh nghe. Hồi nãy anh chẳng ăn gì cả.
- Có người yêu bên cạnh, no rồi cần gì ăn.
- Lộn xộn quá đi!

Làm sao Dương muốn quên Quyền trong khi anh đang quan vô tâm với cô, nhưng sự quan tâm đó chỉ là người anh lo cho em gái. Trái tim anh dành cho Vy hết rồi.

- Tội mình ăn mì nghe Dương?

Cô ngoan hiền gật đầu:

- Dạ.

Hai tô mì bốc khói được đặt ra:

- Ăn đi Dương!

Dù là sự ân cần vô nghĩa cũng đủ làm cho Dương vui.

Gió thổi làm bật mái tóc lộ ra cái trán cao của Dương, Quyền nói:

- Sao em không để tóc dài? Con gái để tóc dài mới đẹp.

– Yêu điệu thực nữ đó hả? Em thì không, bởi em rất cô đơn, nên có tính con trai sẽ giảm phần yếu đuối anh ạ.

– Còn anh chi mà cô đơn?

– Từ lâu rồi anh đâu còn là anh của em như ngày xưa.

– Em đang trách anh không quan tâm em phải không?

– Em không có ý đó, nhưng dù sao em cũng phải tự lo cho mình.

– Biết vậy, phải ăn uống cho đầy đủ kéo ốm đấy nhé.

Dương bật cười.

Ngồi sau lưng anh, gió đêm phớt lạnh, Dương muốn tựa người vào bờ vai rộng, nhưng cô biết hy vọng huyền ảo đã chấp cánh bay xa.

Đến nhà, Quyền bảo Dương:

– Đừng thức khuya quá, nghe Dương!

Gương mặt Phi Dương buồn thiu khi nghe Khánh Vy báo tin lễ đính hôn.

Cô lặng đi mấy giây rồi cười.

– Xin chúc mừng!

Vy rạng rỡ:

– Tao định năm sau cưới, nhưng Quyền bảo cứ đính hôn trước.

– Vậy cũng được.

– Hôm ấy mày với con Trà đến giúp tao nha.

– Ừ.

– Tuy yêu nhau đã mấy năm rồi, nhưng tao cũng sợ hôn nhân này có vội vã ha không. Vội vã sẽ mang đến sự ân hận lâu dài. Vì cuộc sống thực tế không đơn thuần chỉ toàn thơ với mộng đâu.

Dương kêu lên:

– Đừng có nói diên! Mày không tin anh Quyền hay sao?

– Không tin anh thì còn tin ai đây?

Dương động viên bạn:

– Đừng nghĩ ngợi lung tung mà hãy xây đắp một ngày mai bằng đôi tay tuổi trẻ, bằng ước mơ cháy bỏng của tình yêu.

Hôn lễ đính hôn của Vy, Dương đến dự bằng cả tấm lòng mình pha lẫn nỗi chua xót. Họ bên nhau với những tấm ảnh thật đẹp. Quyền lồng vào tay Vy chiếc nhẫn lóng lánh. Ánh mắt trao nhau thật nồng nàn.

Phi Dương quay đi, cô khóa lắp bằng cách nói chuyện với Xuân Trà:

- Sao không cùng đi với ông Bằng?
- Ảnh bận đi công tác, với lại một mình dễ quậy hơn.
- Có chồng còn đèo bông nghe. Gặp ông Bằng, tao méc cho coi.

Xuân Trà nghênh mắt:

- Dám không?
- Cứ quậy đi thì biết!
- Dương nè! Họ xứng ghê há!
- Ừ.

Nhìn Vy và Quyền với côi lòng buồn bã, Dương cố không nghĩ đến nhưng Trà lại nhắc nhở.

- Rót thêm bia cho tao đi Trà!
- Con gái uống bia phát khiếp!
- Ngày vui của con Vy, phải uống chúc mừng nó chứ, cụng ly!

Rồi thì Dương pha trò đủ mọi chuyện làm cho mọi người cười vui như tết.

Nhìn Dương, có ai biết trong cô là nỗi sầu mênh mông được ngụy trang bằng tiếng cười.

Chỉ có Quý là hiểu rõ. Anh dẫn ly bia từ tay Dương:

- Nên uống ít thôi chị Dương!
- Đừng cản chị mà! Hôm nay là ngày vui của anh Quyền. Không say không về.

Quý nói nhỏ:

- Chị đang vui hay buồn vậy? nếu cố giấu thì đừng để cho người ta nghi ngờ.

Em đã hiểu, đã thấy hết mọi thứ ngay cả nụ cười khô không lệ của chị. Hiện giờ chị như đóa hoa nhỏ đang khô héo trong nỗi buồn, chị đã đánh mất nụ cười mà khi xưa em rất thích. Cái tươi vui ngụy tạo để che đậy đôi mắt ướt, phải không chị Dương?

Quý nói một hơi dài làm Dương bàng hoàng. Cô không dám nhìn Quý nữa.

- Đừng nói những lời vô lý với chị!

Quý gật gù:

- Em không muốn chị buồn đâu. Mình quen nhau từ nhỏ đến giờ, không hiểu nhau thì còn hiểu được ai nữa. Em biết đêm nay khi một mình, chị sẽ khóc. Rất tiếc là nỗi lòng ấy, anh Quyền không thấy.

Dương kêu lên:

- Quý à! Em thật là tàn nhẫn khi nói chuyện vậy bạ!
- Chị vẫn chối là không đau khổ vì anh Quyền chứ?

Dương cúi mặt:

- Chuyện đó không còn quan trọng nữa rồi khi chỉ có tình đơn phương. Thời gian ...chị sẽ quên nhanh thôi Quý ơi!

Dương lại nâng ly lên uống cạn. Bia đã thấm mà nỗi buồn chẳng vơi, trái tim lại như tỏa rộng hơn.

Tiếng nhạc vẫn du dương êm êm cho mọi người dìu nhau ra sàn nhảy. Thời gian chậm chậm trôi qua trở nên dài như thế kỷ. Dương nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ đêm rồi còn gì.

Cô đứng lên nói với Xuân Trà:

- Tao về trước đây!

Dương thấy không còn có thể ở lại đây được nữa. Phải đi ngay, để không còn nhìn thấy cảnh tình tứ của Quyền.

Phải quay về căn nhà cô quạnh của mình thôi. Mở cửa, căn nhà lạnh tanh.

Bật đèn, buông người xuống ghế, cô không biết phải làm gì nữa khi trái tim cứ bóp chặt nhói đau.

Trời đã quá khuya, Dương không buồn đứng dậy gài chốt cửa, cho đến khi có tiếng chân bước thật gần, cô mới nhồm dậy.

Quyền hỏi ngay:

- Hôm nay anh thấy em không được vui, bệnh hoạn sao vậy Dương?

Câu hỏi làm Dương muốn khóc nhưng cô cố kềm lòng. Sao mà phũ phàng quá.

Dương mỉm cười:

- Em mà bệnh hoạn gì, đang vui như tết, có gì anh hỏi vậy?

Quyền nhìn đăm đăm cô bạn gái:

- Cho đến bây giờ, hình như anh chưa hiểu hết về em đó Dương.

Dương nhìn Quyền:

- Em đâu có khó hiểu đến thế anh. Em rất giản dị từ nếp sống đến thói quen và em nghĩ anh cũng thừa biết.

Gương mặt Dương rưng đỏ, cô nhướng mắt nhìn ra trời đêm.

- Trời đã quá khuya rồi, phải không anh? Anh cũng cần đi ngủ sớm.

- Sao em uống bia nhiều vậy? Từ xưa đến giờ, anh chưa thấy em ném bất cứ nước gì ngoài cam tươi.

– Anh vẫn biết ý thích của cô sao?- Dương giọng nhẹ- Hôm nay là ngày vui của anh mà, em muốn chia sẻ niềm hạnh phúc đang có trong anh. Nhìn lúc anh đeo nhẫn đính hôn cho Vy, em muốn khóc đấy.

– Tại sao?

Phi Dương tránh:

– Em chợt nhớ đến ngày xưa, anh đã từng đeo nhẫn cho em làm bằng lá dừa.

Hôm nay cục diện đã thay đổi rồi phải không? Bởi chuyện ngày xưa chỉ là trò đùa con nít.

Quyên nghiêm nét mặt:

– Em nói đúng đấy Dương! Tuy anh và em có tuổi thơ ấu rất đẹp. Nhưng khi lớn lên, anh nhận được rằng mình cần ai và yêu thương ai, Dương ạ. Lời trách của em nhẹ nhàng nhưng rất nặng nề với anh. Em phải hiểu trái tim luôn có lý lẽ riêng của nó. Với em bây giờ cho đến mãi mãi, anh vẫn yêu quý em.

Dương cười chua xót:

– Cám ơn anh. Nhắc đề mà nhớ thôi chứ em không có ý gì khác.

– Em say rồi phải không Dương?

Cô lắc đầu:

– Em không say.

– Nào! Nằm xuống đi, anh pha cho em ly nước chanh.

Lát sau, chiếc khăn mát được đắp lên trán Dương. Những cụm nước chanh trôi qua cổ làm cho Dương dễ chịu hơn. Quyên vẫn ân cần ngồi cạnh chăm sóc.

Tuy nhắm mắt nhưng trong đầu cô đang suy nghĩ lung tung. Thà Quyên cứ bỏ mặc cô có lẽ sẽ ít đau hơn, nhận được sự chăm sóc của anh cô còn chua xót hơn.

Phi Dương bật dậy vì cơn nôn đang trào ra no ứ cả cổ. Chạy nhanh xuống sau nhà, thức ăn ban chiều được dịp tuôn ra.

Quyên quỳnh quáng:

– Em có sao không?

Rồi anh lau bà:

– Không uống được bia mà tài lạnh.

Khi Dương thức giấc, đầu đau như búa bổ. Cô ráng nhướng mắt đủ để nhìn thấy Quyên đang gục đầu bên cạnh ghế ngủ say.

Vậy là suốt đêm qua, Quyên vẫn ở cạnh bên cô ư? Không biết cô có nói điều gì sai trái không nhỉ? Đúng là buồn quá nên nhờ bia khóa lấp.

Dương bước xuống giường ngồi cạnh Quyền để ngắm gương mặt đang ngủ say. Làm sao có thể xóa được hình dáng của anh ra khỏi tâm trí cô? Tại sao em lại phải yêu anh da diết thế này hả Quyền?

Bàn tay to khỏe của anh nằm hờ hững, Dương muốn áp tai mình vào đấy để được cảm nhận sự yêu thương.

– Có lẽ suốt cuộc đời này, em không thể yêu ai ngoài anh cả.

Quyền cựa mình rồi mở mắt. Anh hoảng hốt kêu lên:

– Ôi! Trễ giờ rồi!

Dương mỉm cười:

– Chưa đầy năm giờ sáng mà anh.

Lúc ấy Quyền mới nhìn lên đồng hồ:

– Vậy hả?

Bộ quần áo ngày đính hôn Quyền vẫn còn mặc trên người.

– Còn sớm, anh lên giường em ngủ một chút nữa đi.

Quyền nghe theo lời Dương, anh đặt lưng xuống ngủ tiếp.

Dương ngồi thẩn thờ với cái đầu nặng trĩu. Bản tính đa sầu luôn được cô giấu kín làm cô cần phải kiên cường hơn không để cho bất cứ ai biết cô lụy tình.

Hôm sau khi tan sở thì trời mưa bay lất phất. Phi Dương rất thích lang thang trong mưa vào những buổi chiều như thế này.

Tình cờ, một sự tình cờ khó ngờ. Phi Dương chạm ngay Vy cùng Quyền đang sánh bước chung một cây dù.

Dương định tránh, nhưng Vy đã gọi:

– Dương ơi!

Buộc lòng cô quay lại:

– Cả hai cũng lang thang ngắm mưa ư?

Vy cười:

– Đó là ý thích cố hữu của bọn mình mà.

Quyền hỏi:

– Em vừa tan ca hả Dương?

– Dạ.

Vy rủ:

– Mình kéo vào quán cà phê đi. Ở đó ấm cúng, nhìn mưa rơi cũng tuyệt.

Không thể từ chối nên Dương nổi bước, còn hơn về nhà nằm một mình để nghe sự cô đơn.

Vy sôi nổi khi nhấp ngụm cà phê:

– Công nhận là mưa bay bay như thế này, tuyệt quá há anh!

Quyền ừ nhỏ. Dù không nói ra, anh vẫn biết khi có nhau ba người như thế này, làm sao anh không hiểu tình cảm của Dương. Nhưng anh đã chọn cho mình một nửa nhịp đập của trái tim.

Nhìn đôi mắt đẹp sưng buồn, anh cũng thấy xót xa.

Vy nói nhỏ:

– Dương nè! Công nhận mày có đôi mắt đẹp quá!

Dương chớp mắt:

– Tao không có tiền lẻ đâu đấy.

– Mày có muốn tao giới thiệu cho một chàng không?

Dương giãy nảy:

– Thôi đi Vy! Cho tao xin nhé. Kiếp này, tao lỡ thề sống độc thân rồi.

– Tại mày chưa gặp đối tượng đó thôi.

– Tượng hay voi gì, tao cũng khó mà yêu.

– Giọng nói giống như kẻ bị phụ tình vậy. Đừng vì cú sốc nào mà làm trái tim đóng băng nhé.

Quyền nghe hai cô to nhỏ nên phản đối:

– Cấm nói chuyện riêng nha!

Vy quay sang cười duyên với anh:

– Em chỉ trêu Dương thôi!

Bản nhạc êm đềm phát ra từ máy làm Dương rung rung.

“Đưa em về dưới mưa Nói năng cũng chỉ thừa, Như mưa đời phát phơ, Có nhau mà như xa”.

Quyền hỏi Dương:

– Bài nhạc em thích đó Dương. Sao em im lặng không nói gì nữa?

Cô lắc đầu rồi mỉm cười:

– Em hết thích rồi.

Dương nghe lòng gờn gợn xốn xang, Quyền vẫn nhớ những ý thích của cô, nhưng điều đó cũng đâu làm anh nghĩ đến cô bằng thứ tình cảm khác.

Cô giấu tiếng thở dài, Quyền tiếp:

– Ngày xưa dưới quê, tụi anh rất mê tắm mưa. Cứ cầu cho trời mưa thật lớn để có dịp tắm cho thỏa thích.

Vy tò mò:

– Lúc đó chắc là vui lắm hả anh?

– Dĩ nhiên rồi. Phải không Dương?

Từ nãy giờ im lặng, Dương phải mở miệng trả lời Quyền:

– Anh còn nhớ sao? Em quên rồi.

Quyền chồm đến cốc lên đầu cô:

– Xạo quá ai tin!

Vy cười:

– Nhưng em tin, vì có bao giờ Dương kể về thời thơ ấu cho tụi em nghe đâu.

– Đâu nhất thiết phải nhớ!

– Nhưng em đâu phải kẻ bạc tình quên mau ngày thơ.

Dương mát mẻ:

– Nhớ hay quên thì nó cũng là quá khứ rồi anh. Vậy tại sao phải bận lòng.

Trời mưa tạnh dần thì phố cũng lên đèn từ lâu. Dương nói:

– Thôi, em về trước đây!

Không đợi hai người phản ứng, Dương đã đứng dậy, bước nhanh hào mình vào lòng phố xá đông người.

Sau cơn mưa, cây cối như xanh sạch hơn, còn riêng cô cứ nhìn mưa nghe mưa rơi là lòng nổi phong ba. Biết chắc Quyền mãi mãi thuộc về Vy, nhưng cô cũng buồn. Tại sao mình lại ngu muội đến thế?

“Nổi sầu không trút cạn Ngược mắt ngắm trời cao, Lệ rơi ướt hai hàng Suốt đời tình lao đao.”.

Căn nhà nhỏ nằm khuất sau hàng rào bụi cũng quạnh hiu trơ mình như cô chủ nhỏ. Từ lâu rồi không còn tiếng đàn của Quyền mỗi đêm, nên căn nhà quạnh vắng lại chạnh lòng thêm.

Phi Dương đem chiếc đàn treo trên vách xuống. Bụi đã bám đầy. Lau xong, Dương so dây rồi cất lời ca theo tiếng đàn.

“Ta yêu mà ta không nói, Ta nhớ mà ta không tìm, Mong cho tình kia mãi mãi, Đẹp như một ánh sao đêm.

Lời ca khi xưa anh hát, Giờ vẫn vang vọng trong lòng.

Ta ôm tình yêu đồ gầy, Phiên khúc dành lỡ cung rồi Tình đầu dù lắm chua cay, Thì xin giữ mãi cho tình đẹp hoài Đừng vì một phút si mê Tình mất cao đẹp.

Đêm nay mùa đông lại đến Quạnh vắng lòng nhớ thương nhiều Mong cho người ta yêu dấu Muôn kiếp hạnh phúc bên người.”.

Phi Dương dạo đàn mà đôi mắt đã rung mờ. Trời lập đông càng làm cho người có tâm sự ê chề hơn.

Quyền đã đứng ở cửa tự lúc nào. Anh mục kích tất cả mọi hành động của Phi Dương. Lòng anh cũng chùng xuống như tiếng đàn đang réo rắt. Phải làm sao đây khi hình bóng của Vy đã choáng ngợp cả trái tim anh?

Quyền thờ dài rồi quay bước trở về bên nhà. Anh trầm nghĩ:

– Hãy tha lỗi cho anh!

Kỷ niệm thời thơ ấu vẫn sống mãi trong lòng không phai. Quyền cũng biết Dương đáng yêu, nhưng trong thâm tâm anh, cô vẫn là đứa em gái nhỏ cần được anh che chở. Chỉ có thể thôi!

Hàng cây sao hai bên đường dường như đang thì thầm tình tự, khi bóng nắng chiều chao nghiêng xuống đất. Đi giữa bóng mát của trời đông cuối tuần, có chút lãng mạn len vào trái tim vốn đa sầu của Dương.

Một cánh hoa dầu bay theo gió rơi xuống trước mặt. Dương cúi xuống nhặt lấy, rồi xoay xoay nó trên cánh tay.

Lại sắp thêm một tuổi nữa. Cứ mỗi lần xuân về là mỗi lần Dương quay trí nhớ về dòng sông cũ. Nơi ấy thật êm đềm và hiền hòa biết bao, nếu không có mùa nước lũ, chắc gì cô đặt chân lên đất Sài Gòn, nơi đô thị phồn hoa.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Dương nghe có tiếng thắng rít thật mạnh, rồi cô bị đẩy bật tung lên lề đường.

Khi định thần lại, Dương nhói đau ở sau lưng. Hai chiếc xe máy nằm chồng lên nhau. Chỉ kịp nhìn thấy có vậy là Dương ngất đi.

Dương tỉnh dậy lúc nửa đêm với toàn thân ê ẩm, quanh cô chẳng có ai ngoài cô y tá đang cắm cúi vào trang sách. Dương rên khe khẽ. Cô y tá bước đến hỏi:

– Chị đã tỉnh lại rồi!

Cái nhìn dịu dàng làm Dương yên tâm:

– Tôi đã nằm đây bao lâu rồi?

– Từ chiều qua. Lát nữa người nhà của chị sẽ đem sữa vào đây!

Dương tròn mắt:

– Người nhà ư?

Cô chẳng có ai là người thân cả. Không đề nổi thắc mắc lâu, Quyền đã xuất hiện, giọng lo lắng:

– Em có sao không Dương?

Dương mỉm cười trấn an:

- Không sao đâu anh, chỉ ê ẩm người chút thôi.
- Nếu vậy thì tốt. Anh pha sữa cho em uống nhé!

Dương chớp mắt:

- Dạ.

Sự chăm sóc của Quyền làm Dương vui dù chỉ biết thời gian rất ngắn.

- Em bị tai nạn ở quãng đường xa chỗ làm quá vậy Dương?
- Tan sở, em đi lang thang.
- Tại lang thang nên mới ra có sự. Em hư lắm!

Phi Dương chỉ mỉm cười:

- Khi được tin, anh rất lo sợ không biết em nặng nhẹ thế nào. Mai một đi làm về, đừng đi lang thang nữa nghe Dương.
- Dạ.
- Em nhắm mắt ngủ đi, trời còn lâu mới sáng.
- Em không buồn ngủ nữa. Ngày mai em xuất viện có được không?

Quyền nhú mày:

- Chấn thương không nhẹ đâu.
- Phải nằm một mình ở đây, em chán lắm.
- Cố gắng đi Dương! Anh sẽ vào với em thường xuyên. Khi nào bác sĩ cho xuất viện, anh sẽ đón em về.

Dương mỉm cười không biểu lộ cảm xúc. Quyền sửa lại chiếc gối lệch được Dương.

- Em ngủ đi!

Dương nhắm mắt lại và thấy được an ủi nhiều. Trên cuộc đời này, cô cũng đâu hoàn toàn cô độc.

- Cảm ơn anh!

Quyền bước vào nhà với gương mặt đỏ gay. Phi Dương dừng tay khi cô đang viết một trang nhật ký.

- Ôi! Anh say rồi sao Quyền?

Không trả lời Dương, anh buồn người xuống chiếc ghế bố đặt sát tường.

Dương vội đi lấy khăn ướt lau mặt cho Quyền. Anh say khướt nằm ngủ yên.

Bất giác, Dương nhìn chiếc nhẫn đính hôn của Quyền đang lấp lánh dưới ánh đèn. Nỗi xót xa lại ập tới. Có thể cô sẽ quên anh khi Vy thật sự bước vào đời sống gia đình dưới mái nhà này, mỗi ngày mỗi chạm mặt nhau thì mãi mãi anh vẫn ở nguyên vị trí trong tim cô.

Dương cứ suy nghĩ miên man cho đến lúc Quyền ú ớ gọi:

– Vy ơi! Vy ơi ...Anh yêu em vô cùng.

Dương giật:

– Anh Quyền ơi! Anh say quá rồi, em dìu anh về nhà nhé.

Quyền nắm được bàn tay Dương:

– Đừng bỏ anh đi đâu nghe Vy! Anh biết anh sai rồi. Nhưng thật ra, trong lòng anh chỉ có mỗi mình em.

Dương rút tay lại nhưng Quyền cũng nắm chặt. Bên ngoài trời bỗng đổ mưa, cơn mưa bất ngờ, không giống chuyển hay báo trước.

Mưa từ ngoài hắt vào những giọt li ti lên mặt Quyền. Anh nhướng mắt nhìn người con gái trước mặt:

– Sao không nói với anh đi Vy?

Dương cúi mặt, trong mắt anh chỉ có Vy và Vy thôi.

Quyền đứng dậy ôm choàng Phi Dương vào lòng, anh hôn lên mắt môi cô.

Dương muốn vùng ra nhưng không thể nào thoát khỏi đôi tay như gọng kiềm của Quyền. Đôi mắt cô biếc lạnh vì biết mình chỉ là thể thân của Vy.

Đôi mắt gần gũi mà xa xăm quá. Quyền ép sát người cô bằng thân hình cường tráng.

– Hãy nhìn anh đi Vy!

Một nỗi ham muốn không dễ gì dập tắt đang cuộn trào trong Quyền. Dương nghe rõ nhịp đập dồn dập trong lồng ngực của anh cũng như của cô, hơi thở nồng pha lẫn men rượu phả vào mặt cô.

– Cho anh hôn em nghe?

Dương chùng giọng:

– Em không phải là Vy.

Vẫn không nói lỏng vòng tay, Quyền thì thào:

– Chúng mình sẽ thuộc về nhau. Anh rất yêu em Vy à.

Câu nói của Quyền làm Dương bối rối. Ngoài kia, mưa càng lúc càng to.

Dương cố lách người ra khỏi vòng tay nồng ấm của Quyền, nhưng anh không hề có ý định buông ra.

Trong ánh mắt đèn ngủ màu hồng nhạt khi Quyền đưa tay tắt ngọn đèn thấp sáng, Quyền bế xốc Dương lên tay. Anh không còn nhận thức điều gì ngoài sự ham muốn đang dâng trào. Anh đặt cô xuống chiếc giường êm ái.

Dương chợt hiểu ra, trong một khoảng bất ngờ, Quyền đã cuốn cô vào cơn lốc đón đau.

Quyền thì thầm:

– Anh yêu em, Vy ơi ...

Trong đêm mưa gió, cuộc đời của Dương đã có một kết thúc quá buồn bã.

Nụ hôn đầu đời.

Trình nguyên con gái.

Đã làm vật thế thân cho cô bạn có nhiều năm dài thân thương.

Nước mắt cứ chảy dài trên má thấm mặn môi Dương. Qua phút giây hưng phấn, Quyền lại chìm vào cơn mưa, mặc một mình Dương đối diện với bóng đêm.

Khi Quyền tỉnh dậy, anh bàng hoàng nhận ra vết tích trên giường của Phi Dương. Cô đã ra đi từ sớm.

Suốt ngày hôm đó, Dương thần thờ không làm được việc gì. Chuyện xảy ra bất ngờ ngoài ý muốn. Phải làm sao đây khi chạm mặt với Khánh Vy?

Quyền đón cô với gương mặt khản trương. Dương không muốn anh khó xử, nên tỉnh bơ cười:

– Anh đi đâu ghé đón em vậy?

Quyền ngập ngừng:

– Cho anh ...xin lỗi ...

Dương dẫu môi:

– Lỗi gì hả anh?

– Anh đã không phải với em, anh đắc tội với em rồi.

Dương vờ ngỡ ngàng:

– Anh nói gì, em không hiểu.

– Chúng mình đi đâu đó nói chuyện nghe Dương?

Dương từ chối:

– Hôm nay em chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi thôi. Xin lỗi anh nhé!

Quyền nắm tay Dương:

– Em đang hành hạ anh đó sao?

– Bây giờ anh nói gì, em không hiểu. Hôm nay có chuyện bức mình ở công ty hả anh?

– Em nói dối tài lắm!

Rồi anh kéo Dương đi như cơn lốc. Ngồi sau xe, Dương suy nghĩ không biết phải đối phó như thế nào để Quyền không ray rứt. Thà cô chịu buồn một mình.

Về đến nhà, Quyền chỉ lên vết tích còn nguyên trên chăn gối, nói:

– Em nói đi, hãy chửi mắng anh chứ đừng vờ như không có chuyện gì xảy ra.

– Sẽ được gì hả anh? Anh yên tâm và cứ nghĩ đó chỉ là một giấc mơ thoáng qua trong đêm say. Em không giận hay bắt anh phải có trách nhiệm gì.

Đôi mắt Quyền u buồn:

– Đây là chuyện sai lầm lớn nhất trong đời anh.

Dương đau nhói:

– Bởi vậy anh đừng nghĩ đến nữa!

– Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, cả một đời con gái của em ...

– Cũng không có gì quan trọng.

– Mai này em còn có chồng ...

Dương lắc đầu:

– Kiếp này em nguyện sống độc thân thôi anh.

Rồi cô đứng dậy cuộn lấy tấm drap, nói một cách tự nhiên:

– Vậy thôi nha anh, cứ xem như chưa có chuyện gì xảy ra cho em. Đó chỉ là trò đám cưới giả ngày xưa của chúng mình.

Quyền không bằng lòng cách giải quyết của Dương:

– Anh là một thằng tồi!

– Thôi anh! Đừng tự hạ mình. Em đã nói không sao mà, sá gì chuyện trình tiết đó. Em không còn nhớ nữa đâu.

Nhưng khi Quyền đi rồi, Phi Dương đã khóc, một nhát cửa vào trái tim cô tê buốt. Cô rất sẵn sàng tự nguyện hiến dâng, nhưng không phải là thể thân cho người khác.

Dương sững người khi nghe tiếng Vy gọi:

– Dương ơi! Mày có nhà không Dương?

Cô chưa chuẩn bị để gặp Vy, lương tâm cô không cho phép khi dối bạn bè:

– Hôm nay mày không đi trực sao?

– Không. Ngày mai Xuân Trà về chơi, ghé báo tin cho mày hay.

– Vậy hả?

– Nhớ dành riêng mấy buổi tối cho nó nghe!

– Tao biết rồi!

Đất có lở đi một chút, nhưng thân cây dừa vẫn bám rễ oằn mình sai trái.

Phi Dương đi dọc theo bờ sông đến nơi ngày xưa cô và Quyền đã quen nhau.

Ôi! Biết bao là kỷ niệm vẫn đầy ắp sống dậy trong lòng. Nhưng với Quyền không cần chút ấn tượng nào cả, thế giới biết tình yêu của giới nữ luôn sâu đậm khó đổi thay.

Hôm qua khi cầm tờ giấy khám bệnh, Dương đã bàng hoàng đến ngây người.

Với đêm mưa gió ầy trong mình cô đã hình thành giọt máu của Quyền. Phải làm sao đây? Chắc cô đành âm thầm ra đi để Quyền không khó xử!

Một tuần lễ trôi qua, Quyền lo lắng vô cùng vì không biết Phi Dương đi đâu, điều chưa từng xảy ra với cô. Anh chợt lo, lẽ nào vì chuyện hôm ấy là Dương bỏ ra đi. Cô sẽ đi đâu? Đến khi nào khi chẳng còn lấy một người thân.

Anh mở cửa vào nhà, căn nhà trở nên hoang lạnh vì không có hơi người. một tấm giấy nằm hờ hững trên bàn. Quyền chồm đến.

Anh nhúm mày khi đọc. Vò tờ giấy trong tay, Quyền đã hiểu ra sự ra đi của Dương. Bất cứ giá nào cũng phải tìm ra cô ấy.

Quyền không phí công khi thấy Dương ngồi lặng lẽ bên bờ sông. Anh bước thật chậm rồi gọi khẽ:

– Dương ơi!

Dương ngỡ tiếng gió gọi tên mình.

– Dương!

Quyền đã ở sát bên tai cô:

– Sao em lại bỏ nhà đi mà không bàn bạc gì với anh?

– Em ...có gì mà bàn bạc đâu.

– Đừng giấu anh nữa! Anh đã biết tất cả rồi. Bộ em tưởng anh sẽ làm ngơ với chuyện mình đã làm sao? Nào, đứng dậy theo anh về!

– Quyền à! Em không thể. Em còn mặt mũi nào để nhìn Khánh Vy.

– Nhưng chúng mình đều phải có trách nhiệm. Em đừng có ý nghĩ phá bỏ đi nhé!

– Anh đâu phải là thằng đàn ông tồi, chúng mình sẽ cưới nhau!

– Cưới nhau à?

– Không phải là em từng ước mơ như vậy sao?

Quyền kéo cô vào lòng:

– Đừng nghĩ vẩn vơ rồi buồn. Theo anh về đi!

Phi Dương cảm thấy ấm lòng, anh đặt nụ hôn lên trán cô:

– Ông trời đã kết đôi chúng mình rồi, không thể nào phân chia đâu Dương.

Chiều hôm ấy, cả hai ngồi bên dòng sông để nhớ lại chuyện ngày thơ.

Quyền nói:

– Hôm nay là ngày đánh dấu cho tình yêu của chúng mình. Hoàng hôn là nhân chứng, phải không em?

Dương ngập ngừng:

– Còn Vy thì sao?

Quyền khựng lại một chút bối rối:

– Em không cần phải lo.

– Chắc chắn Vy sẽ hận em vô cùng. Nó và anh đã có mấy năm dài yêu đương. Cưới em, anh có chắc mình sẽ hạnh phúc không?

Quyền lặng thinh, bởi những câu nói của Dương là sự lo lắng của anh. Mờ lời tạ tội để từ hôn là điều cay đắng quá!

– Anh không trả lời được phải không? Sự lo sợ của em đâu quá đáng!

Nhưng Dương hiểu nếu không có Quyền, cô không biết mình sẽ sống ra sao, khi cô đã có mười mấy năm cận kề bên anh.

Dương nhỏ giọng:

– Anh hãy về đi, em không thể vì lý do đó mà ràng buộc anh. Người anh cần, anh yêu thương là Vy chứ không phải em.

– Nhưng chúng mình không thể để con cô út không cha, em à. Em không nhớ mình từng ao ước mình có mái ấm gia đình, có sự yêu thương của cha mẹEm đã khóc khi thấy mẹ yêu thương chăm chút cho anh đấy sao. Chẳng lẽ em muốn con mình phải lặp lại sự cô đơn nữa sao Dương?

Và Quyền còn nói, còn phân tích nhiều lắm ...Dương lắng nghe rồi cuối cùng đành phó mặc cho số phận để còn hạnh phúc.

Phi Dương cứ lẩn tránh Vy, cô biết Vy sẽ rất hận mình khi hiểu chuyện.

Bây giờ, bất luận giờ phút nào khi rảnh rỗi là Quyền có mặt ở nhà Dương.

Nhưng cô biết dù cố gắng thế nào cũng không làm sao có được chỗ đứng trong trái tim của Quyền.

Một đám lục bình trôi nhanh, một dạt kẹt ở bờ cỏ có một cành hoa lẻ loi không trôi theo dòng.

Định đưa tay hái, nhưng cô trượt chân ngã nhào xuống nước chơi với:

– Ôi! Ai cứu tôi ...hoa lục bình ...

Tiếng la cháp chơi không thành câu của Dương làm cho Quyền tỉnh giấc:

– Em đã tỉnh rồi hả Dương?

Dương cố nhường mắt nhưng đôi mình như keo kết dính lại:

– Quyền ơi! Anh đâu rồi?

Quyền nắm lấy tay vợ:

– Anh đây ...Anh kề cận bên em suốt nè. Đừng lo lắng gì cả!

– Em mệt quá! Em đang ở đâu vậy anh?

– Ở đâu à? Em đang ở bên anh đây nè. Đừng nghĩ gì cả nha em. Em hãy cố gắng để chóng khỏe, rồi còn về nhà nữa chứ.

– Vâng!

Cô lại chìm sâu vào cơn mê ...

Xuân Trà cố kềm lòng nhưng nước mắt cứ tuôn khiến cô phải quay đi nơi khác.

Phi Dương cầm tay Vy hỏi:

– Bộ sức khỏe ta tệ lắm sao mà mặt hai đứa buồn hiu như đưa đám vậy?

– Mà nói bậy gì vậy? Uống và chích thuốc đều vài ngày là có thể xuất viện rồi.

Dương mỉm cười:

– Hỏi để xem mày trả lời với tao làm sao thôi, chứ tao biết sức khỏe của mình mà.

Rồi Dương hạ giọng:

– Vy ơi! Tao hỏi thật mày nghe.

– Mày đừng rào đón mà!

– Mày vẫn còn yêu anh Quyền chứ?

Vy nghiêm mặt:

– Mày hỏi chuyện không đâu gì vậy. Điều cần thiết nhất bây giờ là sức khỏe của mày, không nên quan tâm đến bất kỳ chuyện gì.

– Cứ trả lời tao đi, tao rất muốn biết!

– Nếu muốn nghe thì tao cũng nói đây dù không hay ho chút nào. Thật ra hiện giờ tao đã hoàn toàn quên anh Quyền vì đã bắt đầu yêu Khải ...Mày còn thắc mắc gì không?

Dương thở dài:

– Nếu yêu cầu khẩn thiết của một người sắp đi xa, mày có đáp ứng được không? Cuộc sống này rất đẹp nhưng không dành cho tao, dù tao nuối tiếc cũng không cãi được số mệnh. Con tao còn quá nhỏ ...khi không có tao, nó sẽ đơn độc biết mấy. Mày biết đó, tao đã từng sống thiếu tình thương của cha mẹ nên tao rất cần hiểu nỗi khát khao ấy. Vy à! Khi tao đã đi xa rồi, mày có thể vì tao, vì Sóc Nâu mà trở lại với Quyền không? Tao nghĩ một người nhân hậu có lòng vị tha, chắc hẳn mày sẽ là người mẹ thứ hai của Sóc Nâu.

Khánh Vy trợn mắt:

– Mày có tinh táo không mà nói chuyện kỳ cục vậy?

– Có lẽ giờ phút này tao rất tinh táo nên tha thiết xin mày đó Vy. Hãy chia tay với Khải đi vì mày chỉ mới bắt đầu thôi, còn với Quyền thì tình yêu sâu đậm hơn. Hãy cho tao được toại nguyện đi Vy ...Cuộc đời tao vốn đã không may rồi.

Vy nhìn bạn bằng đôi mắt ướt:

– Mày từ chối sao Vy?

– Ủ, tao không thể ...vì mày cần bình phục để sống với gia đình mày.

Dương nhắm mắt khẽ thở dài:

– Tao ra đi mà chẳng an lòng chút nào.

Xuân Trà lau nước mắt:

– Mày phải cố tịnh dưỡng, cố vượt qua chính mình để đẩy lùi bệnh tật đi, đừng nghĩ ngợi gì cả. Không nên nhắc nhở đến chuyện đó nữa.

Phi Dương đưa mắt nhìn ra ngoài, Quyền và Sóc Nâu đang đùa với quả bóng màu. Nó cười hồn nhiên trong trẻo. Cô thềm hôn lên đôi má phúng phính, vuốt lên mái tóc xoăn mượt mà.

Ngày hôm sau, nhiệt độ Dương hạ thấp, gương mặt có vẻ tinh táo hơn, ăn được chút cháo nhưng đôi mắt cứ buồn vời vợi, Chị Thương đến bên Dương, hỏi:

– Cô uống sữa nhé!

Dương cười:

– Cám ơn chị. Pha cho em ít thôi.

– Thấy cô khỏe lại, tôi mừng quá. Cậu bé Sóc Nâu xuống căng tin rồi.

– Tội nghiệp con bé!

– Cố gắng vài ngày nữa là xuất viện, chứ ở đây hoài bệnh nhẹ thành bệnh nặng.

Uống xong ly sữa, Dương nằm yên một lát rồi ngủ ngay.

Quyền hỏi Vy:

- Em nói thật cho anh biết đi Vy, bệnh của Dương thế nào?
- Không sao cả, chỉ cần anh dành yêu thương thật nhiều cho nó là đủ.

Quyên buồn bã:

- Sao chuyện không may hay xảy ra cho anh quá?
- Em chẳng còn lời nào để động viên cho anh cả. Em cũng buồn lắm nhưng không biết san sẻ thế nào.

Trong cuộc tình vừa qua, anh chẳng vui, Vy chẳng vui và Dương cũng vậy.

Và chắc chắn người đau khổ nhất là Dương. Ái tình đặt đúng chỗ nên kết quả chỉ là bi thương.

Dù ngủ mê nhưng Dương vẫn biết bao ý nghĩ trong đầu, lưng cô ướt đầm mồ hôi.

Đêm! Đêm! Sao lại quá dài?

Mặt trời ngủ yên chưa muốn thức để xua tan bóng đêm. Yêu thương trong cô lại dâng lên đầy khát khao cần vỗ về để biết mình còn hiện hữu.

Cuộc đời còn rất nhiều thứ mà cô hằng khát khao thì làm sao mãn nguyện mà ra đi.

“Chắp tay hỏi trời cao Đêm nay trời lâu sáng, Một mình với nỗi sầu, Tình buồn một mình mang.”.

Ngày hôm sau, Dương yêu cầu được đưa ra biển ngắm mặt trời lên.

- Ngoài ấy gió nhiều lắm em ơi!
- Em sẽ mặc áo khoác. Chiều em một lần đi anh!

Quyên và Vy đành chiều theo ý. Biển một màu xanh ngát. Tiếng sóng cứ rì rào ...Dương ngồi trên xe lăn đưa mắt ngắm. Vy bước đến:

- Dương à!

Dương quay lại:

- Gì đó Vy?
- Trời đẹp quá, phải không?
- Ừ. Nếu bắt tao nằm trong đó thật là chán.

Rồi Dương âu yếm nhìn chồng:

- Anh Quyên! Sóng biển không hiền hòa như sông, anh há?
- Ừ.
- Nhưng sóng có thể cuốn đi tất cả, con người đau khổ và gì nữa ...hả anh?

Quyên cau mày:

– Sao em cứ nghĩ gì lạ quá!

– Cho em xin lỗi.

Cô xoay qua bảo Vy:

– Vy à! Mà này cho tao mảnh ốc kia đi.

Theo tay chỉ của Dương, Vy bước đến nhặt vỏ ốc có màu óng ánh đưa cho Dương.

Ngắm ngía xong, cô bảo:

– Nó cũng chỉ là vỏ ốc trống không Vy à. Chú dĩa trảng này phải mượn vỏ ốc mà sống cho hết kiếp đây.

Xoay xoay vỏ ốc trong tay, cô đưa mắt nhìn sóng xô bờ.

– Tao nhớ hôm trước, mình cũng nhặt được vỏ ốc như thế phải không?

Cô quay lại nhìn chồng rồi nhìn bạn:

– Rồi có lúc tao không còn biết đâu nữa phải không Vy? Mọi chuyện rồi sẽ qua tất cả ...tao sẽ cố làm một việc phi thường hơn. Mà này nhớ những gì tao đã yêu cầu mà nghe.

Khánh Vy lắc đầu:

– Những gì mà này nói, tao quên rồi.

Dương buồn buồn:

– Tao ích kỷ quá phải không Vy? Nếu vậy, cho tao xin lỗi nhé.

– Tao đâu có trách mà này!

Dương cười hiu hắt:

– Tao tự thẹn vì đã làm đảo lộn tất cả, cuộc đời của Quyền, của mà này. Tao đã có những ngày buồn thảm và dài nhất khi làm vợ Quyền. Dù tao cố vun đắp hạnh phúc nhưng cố gắng đến đâu cũng là dĩa trảng se cát biển Đông mà thôi.

Dương nhìn Quyền rồi tựa người vào thân cây sao.

– Ước gì tao có can đảm gieo mình xuống sóng biển, Vy nhỉ.

– Đừng có nói điên nghe Dương! Tao không muốn nghe những lời bi quan.

Dương cảm thấy hối hận:

– Giá như tao may mắn một chút há Vy!

– May mắn không bằng có niềm tin!

– Ước gì có một phép lạ, tao chỉ xin mỗi một điều ước.

“Ước gì mình chưa từng biết nhau, Giờ đây đâu có nhuốm lệ sầu.

Ước gì ngày đó đứng sánh bước, Đừng để con tim biết ghen ngào.

Ước gì thượng đế hiểu tình em Ngày tháng bên anh quá êm đềm.

Ước gì mình vẫn còn thơ trẻ Vô tư trong nắng má hồng thêm Ước gì tình mãi chẳng chia ly Em khóc tiếc thương tuổi xuân thì Ước gì trở lại dòng sông cũ Để nhớ ngày xưa chẳng biết gì?”.

Vy giục:

– Nắng đã lên cao rồi, mình về thôi Dương, sắp đến giờ khám bệnh đó.

Đến chiều, Quyền đưa con về nhà Xuân Trà nghỉ ngơi, chị Thương ở lại chăm sóc cho Dương và đang ngủ say. Dương bước xuống giường và nhìn ra mặt trời đêm.

Khoác áo lên người rồi bước đi. Những giây phút như thế này, con người thật quá cô đơn. Ánh trăng cuối mùa soi sáng vàng nhạt xuống bãi sân rộng.

Tựa người vào lan can nhìn khoảng cách từ nơi đang đứng, Dương thầm nghĩ:

nếu nhảy lầu ba rơi xuống đất có chết không nhỉ? Dương thoáng rung mình.

Ồi! Sao lại có ý nghĩ kỳ quặc vậy? Chết ...Trước sau gì cô cũng từ bỏ cuộc sống này, nhưng không phải bằng cách nhảy lầu. Ngâm ngủi, chua xót pha lẫn đớn đau, Dương đưa tay lau nước mắt thấy mình đáng thương quá.

Những ngày còn lại ngắn ngủi, cô phải sống vui hay ủ rũ đau buồn?

Không, phải sống vui mà chăm sóc cho chồng con, để ngày ra đi không hối tiếc. Nghĩ vậy Dương mỉm cười, nụ cười pha nước mắt. Cho tay vào túi áo, Dương chạm phải mảnh vỏ ốc ban sáng.

Dương nói thầm:

– Dù có là dã tràng se cát biển Đông vẫn nguyện làm tròn cho hết kiếp.

Dương trở về phòng lên giường khép mắt. Cô rơi vào giấc ngủ ...một giấc ngủ bình yên hoa mộng. Mảnh vỏ ốc vẫn còn nắm chặt trong tay.

Sơn hỏi chị Thương:

– Phi Dương ra sao rồi hả chị?

– Cô ấy lúc mê lúc tỉnh, có khi ngủ liền cả ngày.

Sơn thở dài, chị Thương hỏi:

– Điều này chắc chưa xuất viện được hả cậu?

Sơn gật đầu. Thương tiếp:

– Biết đâu về nhà hốt thuốc nam gia truyền sẽ lành bệnh không chừng.

– Nhưng mình đâu toàn quyền.

Son nán nã ở lại cho đến lúc Dương thức dậy. Thấy anh, cô mỉm cười:

– Đến thăm Dương hả Son?

– Dương đỡ chút nào chưa?

Phi Dương chống tay ngồi dậy:

– Cũng đỡ, nhờ bác sĩ ở đây chăm sóc rất tốt.

– Dương chịu khó đi nhé, điều trị dài hạn mới có kết quả.

Dương cười nụ cười tươi thắm:

– Dương đang cố đây, nhưng nhớ nhà quá. Có xin xuất viện được không Son?

– Phải hỏi ý Vy xem sao? À! Còn ông xã của Dương?

– Ảnh về Sài Gòn giải quyết chuyện công ty vài ngày. À, Son ơi! Mình xuống căng tin tìm chút gì ăn nhé. Dương chợt thêm phở quá!

Chị Thương lo ngại:

– Có được không đó cô?

– Chị nghĩ sức khỏe tôi tệ lắm sao. Đi Sơn!

Son bước theo Dương, trong bộ đồ của bệnh viện càng làm da cô xanh mướt.

– Sơn kêu phở cho Dương nhé?

– Nói vậy chứ Dương không ăn được đâu, gọi cho Dương ly sữa nóng thôi!

Hóp từng ngụm sữa, cô hỏi anh:

– Sơn không vào bệnh viện hay sao mà ra tận đây thăm Dương?

– Ờ, Sơn nghỉ ca Dương à.

– Sao Sơn cứ sống độc thân hoài, phải tìm cho mình một mái ấm đi.

Anh cười:

– Sơn cũng đang cố đây nè.

Chợt Dương thờ dãi:

– Như Sơn vậy mà hay, còn Dương đã có một mái ấm xây dựng bằng thử thách, bằng đón đau. Nhưng rồi sẽ không tồn tại bởi Dương sắp ...từ bỏ nó rồi.

Son kêu lên:

– Dương ơi! Đừng bi quan Dương ơi!

– Chẳng lẽ Dương nói sai sao? Sơn là bác sĩ, dĩ nhiên là Sơn biết bệnh tình của Dương mà. Những ngày này Dương còn hiện diện là chút hơi tàn cố sức thôi Sơn à. Sơn hiểu điều đó phải không?

– Đừng nghĩ vậy Dương ơi! Phải có niềm tin vì nó có thể chiến thắng tất cả.

– Ngay cả sự sống chết sao? Đừng an ủi Dương làm gì!

– Dương đừng nghĩ đến căn bệnh đang mang mà phải vui như chưa từng biết mình bệnh vì tâm lý rất cần thiết.

– Phải làm sao đây Sơn? Làm sao có niềm tin để sống cho hết đời bên cạnh người mình yêu thương?

Sơn nhói lòng:

– Sơn hiểu, Sơn cũng từng có ý nghĩ khát khao như Dương vậy. Cuộc sống này rất tươi đẹp, nếu như chúng ta sống hết mình và đúng nghĩa của nó.

– Phải như thế nào mới sống đúng nghĩa hả Sơn? Lúc này Dương buồn chán quá khi cứ nằm trên giường bệnh, thấy tâm hồn trống rỗng vô vị. Mình đã trở thành con người bất tài rồi.

Sơn nắm lấy bàn tay Dương đang hờ hững trên bàn:

– Dương đừng nghĩ vậy mà anh Quyền sẽ đau lòng thêm. Hãy để hạnh phúc vẫn đọng đây.

Giọng Dương thật nhẹ:

– Mỗi con người là một số phận, số phận của Dương không may mắn chút nào.

– Ước gì Sơn gánh lấy nỗi đau, nỗi buồn thay cho Dương.

Câu nói đơn giản không văn hoa đủ làm cho Dương xúc động. Phải mấy giây sau cô mới cất tiếng.

– Sơn ơi! Lời nói vừa rồi làm Dương cảm động quá. Có những cái ước quá đơn giản nhưng lại khó thực hiện.

Sơn nói thầm:

– Như mối tình đầu của Sơn phải cam nín mãi Dương ơi.

Thời gian cứ trôi ...

Vy ngồi cạnh Dương, cầm tay bạn động viên.

– Hôm nay sắc mặt của mày hồng hào lại rồi đó Dương.

Dương cười:

– Ồ. Mày vẫn còn là bạn tốt của tao chứ Vy? Quanh tao đâu còn ai là người thân ngoài mày và con Trà.

– Lại bị quan gì nữa đây?

– Tao không bị quan mà thiết tha mong, nhưng mọi thứ làm tao thất vọng.

Không biết Quyền có kịp về chiều nay không nữa?

– Xong việc là ảnh ra ngay thôi. Ảnh đâu yên tâm để mầy cho chị Thương.

– Mầy vẫn không giúp tao sao Vy? Là một bác sĩ chuyên cấp cứu người, tại sao mầy không giúp cho con tao. Chắc chắn với mầy, nó sẽ có cuộc sống hạnh phúc, không sợ cảnh mẹ ghê con chồng vì mầy đã hiểu quá rõ hoàn cảnh của mẹ nó.

Vy lắc đầu:

– Đâu ai chắc mình mãi là bà tiên nhân hậu. Trong người vẫn có dòng máu đỏ nên sự ganh tỵ đây phải không xảy ra.

Phi Dương nằm co trên giường, gió đông se lạnh, gió lùa là đầy phong đêm thật dài mãi khiến trời không dám sáng. Đôi mắt của Phi Dương buồn rười rượi, cô thấy mệt mỏi, cơ thể rã rời như không còn chút sự sống nào nữa. Úp mặt vào gối, cô thấy sợ hãi. Lẽ nào cô sắp rời xa khỏi thế gian này?

Cô tha thiết gọi:

– Quyền ơi! Quyền ơi! Hãy tha lỗi cho em, em không còn sức để đợi anh.

Phi Dương vật vã với bao ý nghĩ trong đời:

– Cao sanh ơi! Sao người sanh con ra lại cho con số kiếp ngắn ngủi như vậy?

Không một ai nghe lời than đó. Dương đưa mắt nhìn chung quanh. Không gian sao cô ích quá khiến lòng ngực cô như vỡ tung.

Chị thương vẫn ngủ say trên ghế bố, Dương ngẩng dậy nhưng cuối cùng cô bật khóc:

– Ôi! Con người, ai cũng mong xa lánh nỗi khổ đau, nhưng tại sao ta lại sợ hãi khi bước dần vào thế giới chết.

Cuối cùng Phi Dương cũng bật gọi:

– Quyền ơi ...con ơi ...

Bây giờ là quá nửa đêm. Dáng dấp cô cô đơn với bàn tay còn nắm chặt mảnh vỏ ốc ...

– Không kịp nữa rồi Quyền ơi ...

Dù trăng vẫn sáng trên cao, gió lao xao bóng cây. Mảnh đời bất hạnh tàn nhanh như cánh hoa lục bình trôi dạt tận chân trời ...

Khánh Vy ngồi lặng buồn, trước là quyền nhật ký của Phi Dương.

Dương nghĩ sao mà cứ khấn khiết xin cô hãy trở lại với Quyền, chuyện hết sức vô lý. Cô đã hoàn toàn quên được Quyền, nhưng lời lẽ trong nhật ký làm cô chao đảo.

Đứng giữa hai đường tình phải làm sao cho vẹn toàn, để Phi Dương ngậm cười nơi chín suối?

Có tiếng xe dừng lại, Vy biết ngay là Khải. Đẩy cửa, anh đã hỏi:

– Gì mà ngồi thần thờ vậy cô bé?

Vy ngẩng mặt:

- Em là cô bé sao?
- Với anh, em vẫn là cô bé ngây ngô, bởi em không dứt khoát.
- Em không dứt khoát về chuyện gì nữa?
- Tự em hiểu lấy. Nhưng có điều, em hãy nhớ là không thể quay lưng với anh đâu nhé.
- Ôi! Ghê vậy sao!

Khái hiểu được sự chao đảo trong lòng Vy:

- Em đừng nghĩ đến chuyện rời xa anh. Một khi yêu, anh khó mà thay đổi nên em đừng suy tính thiệt hơn nữa. Đừng vì lòng thương hại hay lời trăng trối của người đã khuất mà quên anh.

Vy sầm mặt:

- Bỗng dưng vào nhà người ta rồi nói lung tung.
- Vì anh thấy em đang dao động và chắc chắn sự dao động có dính líu tới Quyền.

Thấy Vy vẫn sầm mặt, Khái đưa tay nâng mặt cô:

- Đừng ngầu như thế, xấu lắm!
- Xuân Trà đã nói gì với anh?
- Bộ anh nghĩ anh ngu ngốc đến nỗi không hiểu hay sao mà phải nhờ người mách lẻo?
- Nếu vậy anh đâu có tin em.
- Anh hoàn toàn đặt niềm tin, nhưng chuyện con tim đôi khi nó làm ngược lại. Thôi, cho anh xin lỗi nếu như những lời này giờ làm em buồn. Nào cùng đi với anh đi! Chiều nay mây đẹp lắm.
- Dễ ngọt người ta phải không?

Khái cười, vuốt mũi cô:

- Nhưng có người thích dễ ngọt thì sao?

Ngồi sau lưng Khái, nép người vào cái lưng to chắc, Vy thấy mình yên ổn hơn. Nếu Khái không đến vực cô ra khỏi những suy nghĩ về Dương, có lẽ cô còn buồn nhiều.

Giọng Khái êm trong gió:

- Minh cưới nhau nghe Vy?
- Em cũng không biết nữa ...Em chưa nói gì cho ba mẹ cả.
- Cuối tuần em đưa anh ra mắt ba mẹ đi. Hẳn mọi người sẽ bằng lòng có chàng rể đẹp trai như anh.

Vy nháy mắt:

– Có mà ham, xấu như chàng Cuội.

Khải dí dỏm:

– “Chàng Cuội ngồi góc cây đa, để trâu ăn lúa gọi ...Vy ới ời” đó hả?

Vy nhéo vào hông Khải:

– Ôi, đau quá!

– Ai biểu tự khoe làm chi.

– Trong mắt em, anh xấu lắm à? Có xấu bằng chàng Trương Chi không?

– Không đùa đâu.

– Thôi kệ, xấu đẹp gì miễn có người thương là tốt rồi.

– Ai thèm thương anh.

– Không thương mà ôm eo người ta chặt quá.

Vy bỏ ra, nhưng Khải đã giữ lại:

– Em đã chuẩn bị tư tưởng để sống với anh chưa Vy? Chúng mình đã quá già để lập tổ uyên ương rồi đó.

Vy cười khúc khích:

– Chưa đầy ba mươi mà già sao?

– Người ta có đôi lúc hai mươi kia, tụi mình đã bỏ lỡ mấy năm hạnh phúc.

– Đã biết nhau đâu mà lỡ với bồi.

Khải ngắc ra:

– Ừ hả! Nhưng duyên nợ ông trời đã sắp đặt, anh phải gặp em, gặp ngay lúc nước mắt đầm đìa.

Vy đâm vào lưng Khải:

– Chọc quē khó huề nha!

– Anh nói thật mà. Xuống xe về nhà, anh tương tư luôn.

– Xạo quá ai tin!

– Anh mất ăn mất ngủ vì nhớ đến đôi mắt đắm lẹ, rồi cầu nguyện trời phù hộ cho anh gặp lại em dù chỉ một lần.

– Để làm gì?

– Để theo em chứ còn gì nữa!

– Ai cho?

– Không cho ư? Nhưng ngựa về ngược rồi, em hiện giờ không biết ai theo ai.

Thấy Vy im lặng, Khải hỏi:

– Đang giận anh đó hả?

– ...

– Dù có là một vĩ nhân đi nữa, nhưng đứng trước người yêu, anh ta cũng trở nên ngây ngô, có thể gọi là ngốc nữa.

– ...

– Có đang nghe anh nói không Vy?

Vy chồm người lên cắn vào tai Khải, khiến anh kêu lên:

– Ôi! Cậu xực ...

Buổi chiều trở nên đẹp vô cùng vì mây có màu xám hồng, gió nhẹ mơn man trên môi những người yêu nhau.

Khi Khải đưa Vy về trời đã tối. Anh giữ cô trong vòng tay thật lâu. Nhìn sâu vào mắt cô, anh hỏi:

– Hãy nói cho anh biết, có đồng ý làm vợ anh không?

Vy nhìn anh bằng đôi mắt long lanh:

– Em còn do dự hả Vy?

– Em ...

– Thôi, đừng trả lời nữa khi em còn chưa thích.

Đêm yên vắng quá. Con gió đi qua làm Vy rùng mình.

Khải không tự nhủ, anh ghì cô vào lòng đặt nụ hôn thật dài lên môi cô, Vy chơi với bám lấy anh đón nhận.

Khi rời xa nhau, Khải nheo mắt cười:

– Đừng do dự khi nhận lời anh. Chúng mình không thể thiếu nhau trong đời nay đâu Vy ơi.

– Em biết rồi!

Trời đã sang xuân, những nụ mai vàng hé nở cô thấy cuộc đời tươi đẹp quá.

Vy nhận ra tình cảm mình Quyền đã cách xa quá rồi. Gương đã vỡ để gò gán lại cho lành.

“Anh Quyền!

Khi anh đọc được những dòng chữ này, có lẽ em đã đi thật xa. Không biết có kịp để chia tay cùng anh không?

Em xin cảm ơn anh, đã cho em biết những ngày thơ mộng xa xưa, những ngày sống đời chồng vợ dù hạnh phúc có pha lẫn đắng cay. Nhưng em không bao giờ ân hận khi đã yêu anh, bởi hình dáng anh ăn sâu trong tâm tưởng em từ ngày đó.

Em rất tiếc là không được cận kề bên anh và con, dù em ở một nơi thật xa cũng âm thầm cầu nguyện cho anh. Anh cũng đừng đau buồn vì số phận đã dành sẵn cho em rồi. Hãy vì chút tình yêu mong manh của em mà yêu lấy Phi Vân, anh nhé. Nó cũng chỉ là áng mây bay rất nhẹ qua đời em. Hãy cố yêu thương lấy con anh nhé. Xin vĩnh biệt tình đầu!

Em cố chút hơi tàn để viết vài lời chia biệt anh. Hãy cầm lên mộ em mấy cành hoa lục bình, anh nhé!

Phi Dương”.

Quyền đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần rồi lá thư tuyệt mệnh của Phi Dương. Lòng anh đau nhói. Cho đến giờ phút này, khi anh nhận ra sống mà thiếu cô, đời đâu còn ý nghĩa gì nữa.

Như biết thân phận mình, Phi Vân ngoan ngoãn trong vòng tay chị Thương, người tình nguyện ở lại chăm sóc cho bé lớn khôn.

Nó bắt đầu gọi:

– Ba ...ba ...

Ôm con vào lòng để nghe nỗi xót xa dâng đầy:

– Con của ba! Cuối cùng chỉ còn lại cha con mình thôi, Sóc Nâu ạ. Mẹ đã bỏ cha con mình rồi.

Bên ngoài trời đã tắt nắng, mây hồng pha sắc tím. Hoàng hôn lại đến! Trên tay Quyền vẫn còn cầm mảnh ốc màu tím nhân.

Quyền lâm bầm:

– Những gì mất đi, anh mới biết hối tiếc, nhưng tình yêu của em sẽ tồn tại mãi trong lòng anh, Phi Dương ơi.

Anh dường như thấy nụ cười lém lỉnh của Phi Dương và câu hỏi:

– Anh ơi! Con người có giữ được con sóng, giữ được mùa xuân, giữ được tình yêu không anh?